

THE SCHOOL-DAY CELEBRATION SERIES NUMBER 2.

SRI
SITA KALYANAM.

A HIGH CLASS TAMIL RELIGIOUS DRAMA
BASED ON SRI VALMIKI'S BALAKANDA.

வீதா கல்யாணம்.

Parithiyur K. Kalyanarama Sastri
BY

SRI RAMAYANAM
PARITHIYUR K. KALYANARAMA SASTRI, B.A.

*(with a frontispiece portrait of the author's father and
Sadguru the well-known Brahmasri Ramayanam
Parithiyur Krishna Sastrigal)*

1931

All Rights Reserved

[Price Ten Annas

ந. சிவசுந்தரம் பதிவு செய்தது. 4/1/1931

ஸ்ரீரஸ்து.

நவீன நாடக ரத்நமாலை]

[பச்சைமாணிக்கம்

ஸ்ரீ ஸீதா லக்ஷ்மண பரதசத்ருக்ன ஹனுமத் ஸமேத

ஸ்ரீ ராமபத்ரபரப்ருத்மணே நம :

ஸ்ரீ

ஸ்ரீதா கல்யாணம்.

ஸ்ரீ வால்மீகி ராமாயண பாலகாண்டத்தின்

ஸாராம்சமான பக்திரஸம் நிறைந்த

ஒரு விசித்ர நாடகம்.

ஐகதப்ரலித்தி பெற்ற ப்ரம்மஸ்ரீ ராமாயணம்
பருத்தியூர் க்ருஷ்ண சாஸ்திரிகளின் முதல் குமாரனும்
கோஷ்யாத்ரை, கனகலதை, பாலராமாயணம் முதலிய
நூல்களின் ஆசிரியருமான

ஸரஸகவிதாதிநாத

ஸ்ரீ கல்யாணராம சாஸ்த்ரிகள், B.A.,

இயற்றி ப்ரகாசப்படுத்துவது.

1931

காபிரைட் ரிஜிஸ்டர்ட்]

[விலை அணு 10.

PREFACE

Sri Sita Kalyanam which we now present to the public is a story of perennial religious interest. This is the first Part of Sri Valmiki's Ramayana appearing for the first time in Dramatic form. Our brother Sriman P. K. Pattabhirama Sastri, B.A., L.T., Deputy Inspector of Schools, Tanjore, has already written for us Paduka Pattabhishekam, Sugriva Sakhyam Chudamani Pradanam and Sri Rama Pattabhishekam which were put on boards with marvellous stage effects and which along with this Sita Kalyanam complete the Ramayanam Plays we have in view. We intend publishing them one after another trusting in Sri Rama whom they glorify.

As our success depends mainly upon the warm support we expect from our brothers and sisters of this our holy land, we appeal to them for the same with all becoming humility respect and regard.

SRI RAMA NIVAS
Vennar Bank, Tanjore. }
1st November 1931

THE AUTHOR.

Note:—Such of our readers as wish to stage this play will please take our permission to do so. A small donation will be welcome.

மு க வு ரை .

ஸர்வமங்களங்களையும் தரும் ஸ்ரீ வீதாசல்யாண சரித்
ரத்தை நாடக ரூபமாய் நாம் வெளிப்படுத்தலானோம்.
ஸ்ரீ வால்மீகி ராமாயண ரூபகங்களில் இது முதலாவதா
கும். பாதுகாபட்டாபிஷேகம், சக்ரீவசக்யம், சூடாமணி
ப்ரதானம், ஸ்ரீராமபட்டாபிஷேகம் என்ற மற்ற பாகங்
கள் நமக்காக் நாடக ரூபமாய் நமது தம்பியும் தஞ்சை
டிப்டி இன்ஸ்பெக்டர் ஆப் ஸ்கூல்சுமான ஸ்ரீமான் P. K.
பட்டாபிராம சாஸ்திரிகளால் எழுதப்பட்டு சிலாக்கிய
மாய் நடிக்கப்பட்டுள்ளன. அவைகளை இனி ஒவ்வொன்
றாய் வெளிப்படுத்த முயற்சி செய்வோம். விசேஷார்த்
தங்களையும் இவைகளில் ஆங்காங்கு காணலாம். இவையெல்
லாம் பயன் பெறுவதற்கு நமது ஆர்ய சகோதர சகோதரி
களின் உதவியே நமது பொக்கிஷமாதலால் அவர்களின்
அபிமானத்தையும் ஆதரவையும் நாம் கோருகிறோம். இப்
படியே ஜகதீசனும் ஸ்ரீ மைதிலீவல்லபனுமான ஸ்ரீராம
பிரான் அருள்புரிவாராக.

ஸ்ரீராம நிவாஸம்,
வெண்ணூற்றங்கரை,
தஞ்சாவூர்
1—11—31.

ஆசிரியர்.

குறிப்பு:—இதை ஆட விரும்புவர்கள் நமது உத்திரவைப்
பெறவேண்டும். ஏதேனும் தர்வய சகாயமும் புரியவேண்டும்.

ஸ்ரீ

ஸீ தா க ல் ய ண ம்

நாடக பாத்திரங்கள்.

நிகழ்விடம். அயோத்தி, மிதிலை, சிந்தாசீரமம், அஹல்யா
சீரமம்; வனப்பாதேசங்கள்.

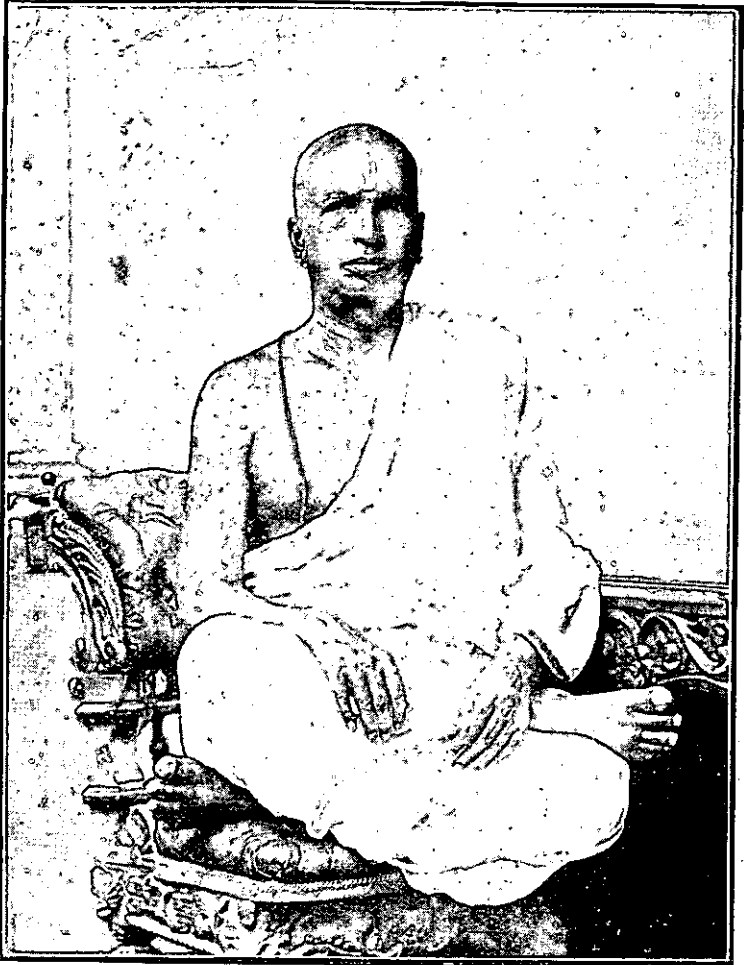
- ஸ்ரீமன் நாராயணன் ... உலகங்களின் முதற்கடவுள். ஸ்ரீராம
னாக அவதரித்தவர்.
- ஜனகராஜன் ... மிதிலை அரசன். ஸீதாதேவியின் அபி
மான பிதா.
- சதாநந்தர் ... ஜனகரது புரோஹிதர்.
- விசுவாமித்தீரர் ... சீதா கல்யாணத்துக்கு முக்கியமான
ஒரு ரிஷி.
- கௌதமர் ... ஒரு ரிஷி. அஹல்யா தேவியின் பதி.
- ரிசியீருங்கர் ... தசரத புத்ரியான சாந்தையின் பர்த்தா.
புத்ரகாமேஷ்டி செய்து வைத்தவர்.
- தசரதர் ... அயோத்தியின் சக்ரவர்த்தி. ஸ்ரீராமா
தியரின் தந்தை.
- ஸ்ரீராமன் ... சக்ரவர்த்தியின் திருமகன். ஸ்ரீமந் காரா
யணனின் அவதாரமான கதாநாய
கன்.
- லக்ஷ்மணன் ... தசரதர் குமாரன். ஆதிசேஷன் அவ
தாரம்.
- பரதர், சத்ருகீனர் ... தசரதர் மற்ற குமாரர்கள்.
- வஸிஷ்டர் ... சக்ரவர்த்தியின் குலகுருவான ப்ரம்ம
ரிஷி.

கமந்தீரர்	... தசரதர் மந்திரி.
ரோமபாதர்	... அங்கதேசராஜன். சாந்தையின் அபி மானபிதா.
மாரீசன்	... ஒரு ராக்ஷஸன். விசுவாமித்ரருடைய யக்ஞ சத்துரு.
லக்ஷ்மீதேவி	... ஸ்ரீமன் நாராயணன் பார்வையான உலகமாதா.
பார்வதீ தேவி	... பரமேச்வரன் பார்வைய, மற்றோர் உலக மாதா.
சாந்தை	... தசரதராஜகுமாரி. நிச்யச்ருங்கர் தர்ம பத்னி.
கௌஸல்யை; சுமீ தீரை; கைகேயி	... தசரத சக்ரவர்த்தியின் முக்யராணிகள். ஸ்ரீராமாதியரின் தாய்மார்கள்.
சுந்தரி; சுசீலை	... சுமித்திரையின் சேடிகள்.
அஹல்யை	... கௌதமபத்தினி. சாபத்தால் கல்லா யிருந்து ஸ்ரீராமபாதம்பட்டு பரி சுத்தையானவள்.
ஸுதா தேவி	... ஜனக குமாரி. பூமியில் ஜனித்த உலக மாதா. கதா நாயகி.
ஊர்மிளை	... ஜனக குமாரி. லக்ஷ்மணன் பார்வைய.
நாடகை	... ஒரு ராக்ஷஸி.

மூன்று தேவதாசிகள், சீதையின் சகி, குறமங்கை, ப்ரதி
ஹாரி மாண்டலிச்ருதகீர்த்தி முதலியவர்கள். ஜோதி
புருஷன், இந்திரன் பிரம்மதேவன் வருணன் குபேரன் முதலிய
தேவர்கள், ராஜ பரிவாரங்கள் முதலியன.

ஸ்ரீ:

ஆசிரியரின் ஸத்குருவும், தவத் தந்தையுமான வித்வத் சிகாமணி
ப்ரம்ஹஸ்ரீ பருத்தியூர் ராமாயணம் க்ருஷ்ண சாஸ்த்ரிகள் அவர்கள்

Brahmasri Paruthiyur Ramayanam Krishna Sastriar Avergal,
The Author's Illustrious Father and Sadguru.

ஸ்ரீ

ஸீதா கல்யாணம்.

அங்கம் 1 அரங்கம் 1

[குத்தாரனும் நடியும் வேண்டுவதில்லையாகில் இந்த சீனே
விட்டுவிட்டு உ-வது சீனில் நாடகம் ஆரம்பிக்கலாம்]

பிரவேசம் குத்தாரன் நட.

நாந்தீ

जयति जगदेकवीरो जगदानन्दनगुणगणिवो रामः ।

जनकसुतानयनोत्पलविलासलक्ष्मीसमाश्रितारामः ॥

(நாந்தி பாடியதும் நடியைப்பார்த்து)

குத்தாரன் :—ஆர்யே ! ஸம்பூர்ணமாய் நிறைந்து ஸமூத்
திரம்போல் ஆனந்தத்தால் ஆரவாரம் செய்யும் நமது
ஸபையைப்பார். தகுந்த தனவான்களும் கனவான்
களுமே கூடி வீற்றிருக்கின்றார்கள். நமது நாடகத்
தைப் பரிமளிக்கச் செய்வதற்கு இம் மேலோர்களு
டைய முகமலர்ச்சியே போதும்.

நட :—ஆம் நாதா! லோகோத்தரமான சபை இது. நாம்
ஆடும் ஆட்டமும் மிகவும் மேலானதாகவே இருக்க
வேண்டும்.

குத்தாரன் :—தடை என்ன! அப்படியே தான் இருக்கும். நமது
சபாவிதவானுடைய ஸத்குருவும் பிதாவுமான ஸ்ரீ

பருத்தியூர் சாஸ்த்ரிகளவர்களை த்யானித்த மாத்தி
ரத்தில் எதுவும் நமக்குக் கைகடும். ஆதலால் அம்
மகானையும் ஆதி கவியான வால்மீகியையும் நினைத்துக்
கொண்டு கொஞ்சம் கானம் செய்வாயாக.

நட :—(அஞ்சலி செய்து) அப்படியே பாடுகிறேன். (பாடுதல்

இராகம் பியாகு ஆதி தாளம்.

பல்லவி

வான்மீகி மலர்ப்பாதமே எங்கள் வந்தன
லீலைக்குற்ற விநோதமே.

(வான்மீகி)

அனுபல்லவி

நினைத்ததுமிதை நெஞ்சில் நிரம்பும் ஆமோதமே
சுனையினின்றருவிபோல் சுறக்கும் வாயில்வேதமே.

(வான்மீகி)

சரணம்

அன்றிலொன்றினுக் கம்பினால்—இன்னவி
ழைத்த வேடனை ஏசுவெடுத்த
நன்னயச்சொற்களால் நாதனை வாழ்த்திய
தன்னிகரே யில்லாத தனிக்கவி ஆகிய

(வான்மீகி)

பாரில் யாவரும் போற்றிடும் பருத்தியூரின்
பேர் என்றும் நிலைத்திடவே,
ஸ்ரீராமாயணக்ருஷ்ண சாஸ்த்ரிகளாயிங்கு
பூர்ணக்ருபைபுடனே புண்யஜன்மம் எடுத்த

(வான்மீகி)

எல்லையிலாத ஸத்குணஸாக்ரமான
கல்யாணராமன் அருளால்
கல்யாணங்களையிது கனமாய் மலியச்செய்து
கல்யாண சீலர்களைக் கவிதிலகராக்குமே.

(வால்மீகி)

சூத்ர :—திவ்யமான கீர்த்தனமிது. இன்னமொரு க்ருதி
யைப்பாடி இச்சபையைச் சந்தோஷப்படுத்துவா
யாக!

கூட :—அப்படியே ஆகட்டும்; இம்மகான்களுக்குப் பிடித்
தது பகவத்குணவர்ணனமே யாதலால் ஸ்ரீராமனைப்
பாடுகிறேன். (பாடுதல்)

தோடி சூபகம்.

பல்லவி

ராமனுக்கிணை தானுண்டோ?

ராஜீவதளநயனன்.

(ராம)

அனுபல்லவி

ராமனே குணபிராமன் ராமனே பரிபூர்ணகாமன்

ராமனே மங்களநாமன் ராமனே உலகங்களின்பூமன் (ராம)

சரணம்

சிஷ்டரக்ஷகனுமிவர் துஷ்டசிஷ்டகனுமிவர்

பக்ஷமாய் பக்தரைக்காக்கும் பரமனுமிவர்;

நஷ்டலாபங்களை மீட்டு நமதாய் என்றுமேதந்திடும்

இஷ்டவரதனிவரையன்றி எங்கணும் காணக்கிடைக்கு

மோ? (ராம)

கல்பலதையாகுமந்தக் கோஸலை பாலனாய்வந்து

ஸ்வல்பவயதினில் யாக ரக்ஷணம் செய்து

வில்லில் பாணங்களைப்பூட்டி வீரராக்ஷஸரை யோட்டிக்

கல்லினைப்பெண்ணாக மாற்றிக் கல்யாணராமனையாகிய

(ராம)

சூத்ர :—ப்ரியே இந்தக் கீர்த்தனத்தை நீ பொறுக்கினதி
லிருந்து இன்று “வீதா கல்யாணமே” ஆடி யபிநயிக்
கத்தக்கதென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. என்ன
சொல்கிறாய்?

நட :—தங்கள் திருவாக்குக்கு மறுவாக்கும். இருக்குமோ?
அதுதான் சரி. கல்யாண புருஷர்களான இச்சபா
ஸ்தர்களுக்குக் கல்யாணங்களையே தான் நாம் பரி
மாறவேண்டும். (பாடுதல்)

தேசிகதோடி ஆதி

பல்லவி

ஸீதாபரிணயமே சிராய் நாயின்று
பாடியாடல் நயமே.

(ஸீதா)

அனுபல்லவி

ஸீதாபயப்ரதன் ப்ரபு ஸ்ரீராகவனே

மாதாசி ஸீதையே மாதா நமக்கு

(ஸீதா)

சரணம்

கல்யாணராமன்தன் கல்யாணம் ப்ரபு நாம்

கல்யாணங்களைப் பூர்ணமாய்க் கண்டிடலாமே. (ஸீதா)

(இருவரும் போதல்)

ஸ்ரீ:

அங்கம் 1 அரங்கம் 2

இடம்: இமயமலைச்சாரலில் ஒரு பூங்காவனம்.

காலம். உதயகாலம்.

(பிரவேசம். பார்வதிதேவி லக்ஷ்மிதேவி)

பார்வதி :—(உலாத்திக்கொண்டே வனத்தின் அழகை வியந்து
பாடுதல்)

கல்யாணி ஆதி.

பல்லவி

சிங்கார வன மிது போல்

இங்கும் அங்கும் ஏதுவும் பூத்துக்காணாது. (சிங்கார

அனுபல்லவி

மங்களமாக மல்லிகை மலர்ந்து
மாயமாய் வாஸினை வீசுகின்றதே.

(சிக்கார)

சுரணங்கள்

ஸம்பங்கி ரோஜாக்களிக் கே
என்பங்கு ஸாதாரணமோ வென்றென்னைத்
தம்பக்கம் அழைக்கின்றனவே;
சம்பந்தியல்லவோ நானுக்கென்றென்
பாதங்களை மருதாணி இழுக்கின்றதே.

(சிக்கார)

கல்யாணகாலங்களிலே
கண்டாலெனைக் கோடியானாலும் தந்து
கல்யாணராமன் கொள்வாரே

என்றே என்னை அன்புடனே கேட்காதோ
யின்னல் வீசியிந்த ஜாதிப்புஷ்பங்கள்?

(சிக்கார)

(மலர்களைக்கொய்து கூந்தலில் குடிக்கொண்டு, பாடுதல்)

கல்யாணி ரூபகம்.

பல்லவி

என்ன பாக்யம் என்றன் பாக்யம்
என்ஜன்மமொன்றுமே ச்லாக்யம்.

(என்ன)

அனுபல்லவி

பன்னகாபரணன் பாதி
நான் அவர் என்பாதி என்றாகவும்

(என்ன)

சுரமை

என்ன என்றன் ராஜயோகம்! என்ன விவாஹவைபோகம்!
என்ன கல்யாணராம கவி பாடும் ராகம்!
என்ன தேவதைகள் கூட்டம்! என்ன ஊர்வசியினூட்டம்!
என்ன பெருமை எனக்கு! என்ன என் நாயகன் அருமை?
(என்ன)

லக்ஷ்மி :—(ஸமீபித்து மடக்கிக்கொண்டு) என்ன பார்வதி!
 கூடவே வரும் என்னுடன்கூடப் பேசாமல் வெகு
 ஸொகுஸாய்ப் பாடிக்கொண்டே போகிறாய்? என்ன
 உற்சாகம் பிறந்திருக்கிறது உனக்கு இப்பொழுது?
 பார்வதி :—(பாடுதல்)

செஞ்சுருட்டி ஆதி.

பல்லவி

உற்சாகம்தான் எனக்கு! மஹாலக்ஷ்மியே!

உற்சாகம்தான் எனக்கு

(உற்சாசம்)

அனுபல்லவி

கற்றேரெல்லாம் தேடும்

காந்தன் கிடைத்ததனால்

(உற்சாகம்)

சாணங்கள்

நல்லபந்தல் அழகு! நல்ல ஊஞ்சல் உல்லாசம்!

அல்லும் பகலுமிதினை, நான் எண்ணஎண்ண (உற்சாகம்).

கல்யாணராமன் தினம் கானம் செய்திடுமவர்

வல்லபையானது முதல், வரலக்ஷ்மியே!

(உற்சாகம்)

உத்ஸாஹம் தான் எனக்கு! கண் நிறைந்த கணவன்
 என்பார்கள். அப்படி நிஜமாய்ப் பார்த்த மாத்திரத்
 தில் சொல்லக்கூடியவர் ஏன் நாதன் த்ரிலோசனனே
 ஆகின்றார். அவரை நான் தேடி மாலையிடவேண்டி
 யிருக்க, அவரே என்னைக்கோரி, என் பிதாவைக்
 கெஞ்சா தும் கெஞ்சி என்னை மணந்துகொண்டார்
 என்றால் இதெனக்குப் பெருமை தானே! நீ தான் எல்
 லாம் நேரில் பார்த்தனையே! எப்படி இருந்தது என்
 கல்யாணம்? என்ன சிறப்பு! என்ன ஜரப்பு!

லக்ஷ்மீ:—சொல்லவேண்டுமா! அது கண் கொள்ளாத காசுஷியாய்த்தான் இருந்தது. பிறந்தால் உன்னைப் போல் பர்வதராஜனுக்குப் பெண்ணாய்ப் பிறக்கவேண்டும். மலைக்கும் மடுவுக்கும் என்கின்றார்களே! அது உண்மையாய்த்தான் இருக்கிறது. நீ மலைமகள்; ஆதலால் உனக்கு எல்லாம் உன்னதமாகவே நடக்கின்றது. நான் ஸமுத்திரன் என்ற பெரிய மடுவின் பெண்தானே! எனக்கென்ன நடக்கும்? ஏதோ நானாய் அச்சமுத்திரத்தின் கரை ஏறினேன். கரையில் கருடன்மீது வீற்றிருந்தார் உனதண்ணான அந்தக் கமலக்கண்ணன். வலுவில் வெட்கத்தைவிட்டு நானாய்ப் போய் மாலையிட்டேன். “வா” என்று கூட அழைத்தாரில்லை. கண் எடுத்தும் பார்த்தார் இல்லை. அது என்ன அலக்ஷியம் போ! (பாடுதல்)

காம்போதி ஆதி.

பல்லவி

கருடாருடனாய் நின்ற கரியமாலுக்கென்னிடம்
என்ன அலக்ஷயமடி? (கருடா)

அனுபல்லவி

உருவாய் வலுவில்வந்த ஸ்ரீதேவி என்னையிவர்
ஒருவர்தவிற் யாரும் விரும்பாது விடுவாரோ? (கருடா)

சாராங்குகள்

ஸர்வலக்ஷணத்துடன் ஸர்வாபரணம்பூண்டு
ஸர்வேச்வரனிவரே ஸர்வஸ்வ மென்றெண்ணிக்
கர்வலேசமுயின்றிக் சன்னிநான் நிற்க நிற்கப்
பர்வதம் போலசையா திருந்தார் இதைன்னேடி? (கருடா)

உலகத்துப்பெண்கள் உதர்சினம் செய்த இவரைப்;

பலவிதமும் புறம்பேசி அகன்றிடுவார்.

நல்லவளாதலின் நான் நயப்படுத்தி யிவரைக்

கல்யாணராமன் ஆக்கக் கவலைஎடுத்தேனடி. (கருடா)

பார்வதி:—நல்ல காரியம் செய்தாய். இப்பொழுது அவர் சரியாய்த்தானே இருக்கிறார்? என்ன குறை உனக்கு?

லக்ஷ்மீ:—ஒன்றுமில்லை. இவ்வளவு மலுவாய் லகுவாய் ஆகிவிட்டேனே என்று தான் உருகிப்போகிறேன்.

பார்வதி:—லகுவாய் மலுவாய்ப் போவானேன்? டிகுவாய் இருப்பதை உன்னை யார் வேண்டாம் என்றார்கள்? உன்னை நீயே தான் கெடுத்துக்கொண்டாய். ஜகஜ் ஜோதியாய் இருக்கிறாய். உன் அழகில் ஸ்திரீகளும் மயங்குவார்கள். (பாடுதல்)

நோட்டு மெட்டு

ஸரஸகமலஸதனமும் ஸரவிருஹசந்தரவதனமும்
சுரர்கள் அமுத ருசியைக் கசக்கச்செய்யவல்ல அதரமும்
ஸததவலித நிடிஸஸஹித ஸரஸமதுரநயனமும்
உதறிஉதறி இருளைவாரியிறைக்கு ம்ளக்பாரமும்
ஸ்ஷணமசைந்திழல் கனகலதைகள் கோடிக்கோடியாகவே
கண்பறித்திடப் பறக்கக்காட்டும் தேககாந்தியும்
என்னஸேவை! என்னஸேவை! என்று நானேமோகித்தால்
அன்னமே! உனைப் பன்னகசயனன் எளிதில் விடுவரோ?
கல்யாணராமன் கொண்டாடும் கனகமேனியான நீ
சுலபமாகிவிட்டதுன்மேல் சுமற்றக்கூடும் தோஷமே.

பொறுத்திருந்தால் அவரே வந்து படிந்திருப்பார்.

அவரைப்பட்டுவிட்டாய். பார்! நான் கறுப்பாய்த்

கர்ணே இருக்கிறேன். காளி என்றும் நீலி என்றும் யார் என்னைச் சொன்னால் எனக்கென்ன? என் நாதனுக்கு நான் கற்கண்டாகத்தான் இருக்கிறேன். யாராவது என்னை அவர் காதில்பட கறுப்பென்று சொல்லிப் பிழைக்கமுடியுமா? “கறுப்பிலும் குறிப்பவள், யானை கறுத்தால் ஆயிரம் பொன்” என்றல்லவோ கொண்டாடுவார்?

லக்ஷ்மீ:—நீ கொடுத்து வைத்தவள் அம்மா! ஏதேது! இந்த ஜன்மத்தில் எனக்கு இம்மாதிரியான பெருமை கிடைக்காது. வேறு ஜன்மம் எடுக்கவேண்டியது தான்.

பார்வதி:—எடுத்துவிடுகிறது தானே. இதில் என்ன யோசனை? உனக்கும் எனக்கும் வேறு. ஜன்மம் எடுக்கிறது ஒரு பெரிய காரியம் இல்லை. நினைத்தால் ஆயிற்று. நான் தகஷனுக்குப் பெண்ணாய்ப் பிறந்த குறைதீர, இப்பொழுது ஹரிமவானுக்குப் புத்தல்வி யாய் ஜனித்து மேன்மையடையவில்லையா? இப்படியே நீயும் செய்யலாம்.

லக்ஷ்மீ:—செய்யத்தான் போகிறேன். யார் தடுத்தாலும் நான் கேட்கப்போகிறதில்லை. அதற்கு நீ வழி சொல்லுவாயா?

பார்வதி:—வழி சொல்கிறதென்ன! பூமியில் இருந்து குழந்தை ரூபமாய் வெளிப்பட்டால் யாராவது எடுத்து வளர்க்கிறார்கள்! பிறகு ஆகிறபடி ஆகிறது.

லக்ஷ்மீ:—நல்லது அப்படியே ஆவிர்ப்பவிக்கிறேன். பாதிக்கல்யாணம் நிச்சயம் ஆயிற்றென்று வைத்துக்

கொள்வோம். மிச்சம் பாதிக்கு என்ன செய்கிறது? அவரும் அப்படிப் பிறந்தாகவேண்டுமே?

பார்வதி.—தானே முன்னாகவே பிறந்துவருவார். தேனாய் பாலாய்ப் பாயஸமாய் உருகிவருவார். உன்னைவிட்டு அவர் எங்கே போகிறது? இதற்கு நான் உத்திரவாதி. (உயரக் கண்ணெடுத்துத் திரைமுகம் பார்த்து) அடி லக்ஷ்மீ! உன் அத்ருஷ்டமே அத்ருஷ்டம்! அதோ உன்னைத் தேடிக்கொண்டு உன் நாதனே வருகிறாடி. நான் போகிறேன். (போதல்)

(பிரவேசித்து)

ஸ்ரீமன் நாராயணன் :—(லக்ஷ்மியைப் பார்த்து) நல்ல வேளையாய் அகப்பட்டுக் கொண்டாய். இப்படியா வந்து விடுகிறது? உன்னை நான் எங்கென்று தேடுகிறது? (பாடுதல்)

பியாகு ஆதி.

பல்லவி

எங்கென்று நான் தேடுவேன்

தேவியே! உன்னை

(எங்கென்று)

அனுபல்லவி

அங்கும் இங்கும் எங்கும் ஆவல் மிகுந்திடவே

தக்கித்தடங்கி வாடியே தேவியே! உன்னை (எங்கென்று)

சரணங்கள்

பங்கஜப் பொய்கைகள் பலவும் குடைந்தாடினேன்

அங்கம் நடுங்க வில்வாரண்யமெல்லாமோடினேன். (எங்கென்று)

இருப்புப் பூட்டுகளிட்ட இருட்டறைகளிற்சென்று

துருப்பிடித்த தங்கத்தைத் துடைத்துத் துடைத்துப்பார்த்தேன் (எங்கென்று)

கல்வி சிறிதெனினும் கனவான்களாய் மகிழ்வார்
 இல்லம் முழுதும்புகுந் திடம்விடாமல் சுற்றினேன். (எங்கென்).
 கல்யாண ராமனாகக் கருதுமென்னையும் நீ
 செல்லாத இடமெல்லாம் செல்லச்செய்தல் அமுதே? (எங்கென்).
 லக்ஷ்மீ :—ஏதோ வந்துவிட்டேன். தாங்கள் எப்பொழுது

பார்த்தாலும் “யானை ஒலமிட்டழைக்கிறது. மலை
 கடலில் முழுகிவிட்டது. தேவர்கள் தத்தளிக்கின்
 றார்கள்” என்று ஒடினவண்ணமே இருக்கின்றீர்கள்.
 எனக்குப்பொழுதே போகவில்லை. அதனால் வந்தேன்.
 இந்தப்பார்வதியோடு சற்றுப்பேசிக்கொண்டிருந்து
 விட்டேன். என்ன இருந்தாலும் இவள் பாக்யசாலி
 தான். நான் ஏதோ இருக்கிறேன். நிஜமாய்ச் சொல்
 லுங்கள். தங்களை நான் மாலையிட்ட நாளாய் ஒரு
 ஜாமப்பொழுதாவது தாங்கள் என்னுடன் ஸரஸமாய்
 வார்த்தையாடினதுண்டா?

ஸ்ரீமன் நாராயணன் :—இதற்காக எல்லாம் ஒடிவந்துவிடு
 கிறதா? ரொம்பத்தரமான காரியம்! வெளிப்பகட்டில்
 ஆசைப்படுகிறாய். அது எதற்கு உதவும்? அந்தரங்
 கம் இருந்தால் போதாதா? (பாடுதல்)

அசாவேரி ரூபகம்

பல்லவி

மமையும் மனமுமாக மகிழ்ந்தொருமித்திருந்தால்
 தனங்கள் இதற்கீ டாகுமோ?

அனுபல்லவி

வனஜவதனியே! சொல் வம்புக்கிடமே யாகும்
 கனமும் ஆட்பரமும் கனவிலு முதவுமோ? (மனமும்.)

சானம்

கல்விக் கழகடக்கம் கருத்திற் கழகமைதி
சொல்லிற் கழகுமவுணம் சுகத்திற் கழகுசத்தம்
கல்யாண ராமன்பாடும் கருணைக் கடலாமென்னை
அல்லும் பகலும் எண்ணல் இகபரங் கட்கழகு (மனமும்)

லக்ஷ்மீ:—நாதா! நன்றாய் ஞானம் படிக்கின்றீர்கள். வெகு அந்தரங்கம்தான் தங்களிடத்தில் எனக்கு? சொல்லவேண்டுமா? கீழே அனந்தனென்ற பாம்பு, மேலே கருடனென்ற பருந்து. இருபக்கங்களிலும் பூமி, நீளை என்ற முட்கள். தொப்புளிலோ ஒரு பிள்ளை சளசளவென்று தலைவலிக்க வேதமோதுகின்றது. என்னத்தைச் சொல்வேன்! கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்ட விமர்சையோ கேட்கவேண்டியதில்லை. ஒருநலங்கா! ஊஞ்சலா! ஊர்வலமா! ஒன்றும் கிடையாது. நானாய்க் காலடியில் வந்து கால் கடுக்க எத்தனை நாழி நிற்பேன்? நின்றேன். நின்றேன். கேள்வி முறையில்லை. என் குழந்தைகளான உலகங்களை வேண்டித் தங்களை வலுவில் அடைந்தேன். தங்கள் கடினமான இதயத்தில் உட்கார்ந்தபடி அதை மெதுப்படுத்துவதே எனக்குத் தொழிலாய் விட்டது. அது மெத்தவும் மெதுப்பட்டாலன்றி என் குழந்தைகளுக்குக் கதியில்லை. தங்களுக்கோ ஆசையில்லை. என்ன எக்கச்சக்கமிது?

ஸ்ரீமன் நாராயணன் :—(லக்ஷ்மியை, கூந்தலை சொகுசாய்க் கோதிக் கொடுத்துவிட்டு) கமலாக்ஷியே! நீ அப்படிச் சொல்லலாகாது. (பாடுதல்)

கமாச நூபகம்

பல்லவி

கொள்ளை ஆசை உண்டெனக்கு, கோமனாங்கி !

நம்புவாய் நீ

(கொள்ளை)

அனுபல்லவி

வெள்ளம் கொண்டுபோமோ வாபிதன்னி

லுள்ள நீரை என்றும்.

(கொள்ளையாசை)

சாணங்கள்

அள்ளி எண்ணிக்காட்டக்கூடும். அல்பவஸ்துவோ

என் ஆசை! தள்ளி எண்ணிப்போட

உன்றால் ஆகுமோ? பழிவிட்டும்போகுமோ? (கொள்ளை ஆசை)

வல்லரசுக்கர் வாதைதீர்த்து வாடுமுலகங்கள் காக்க

கல்யாணராமன் நான் ஆவேன் காந்தை ஸீதை

நீயே ஆவாய்.

(கொள்ளை ஆசை)

நல்லது கூர்ராப்திக்குச்செல்வோம். வா. தீனர்கள் வருவார்

கள். (போதல்)

அங்கம் 1. அரங்கம் 3.

இடம் பாற்கடல்

காசி

(கூர்ராப்திசாயியாய் ஸ்ரீமந்நாராயணன். லக்ஷ்மிதேவி

கால்பிடிக்கிறான்.)

(பிரவேசித்து)

தேவர்கள் :—ஐகன் னாதா! சரணம். சரணம். ஐகஜ்ஜனனி

சரணம். சரணம். இந்த ஜாலம்ர்களான ராக்ஷஸர்

கள் உபத்திரவம் எங்களுக்குத் தாங்களில்லையே!

‘ஸ்ரீமன் நாராயணன் :—தேவர்களே! அபயம்! அபயம்!

‘லக்ஷ்மீ :—வதஸர்களே! பயப்படவேண்டாம். என்
நாதன் இருக்கிறார். காப்பாற்றுவார்.

‘ஸ்ரீமன் நாராயணன் :—தேவர்களே! என்ன சங்கடம் உங்
களுக்கு? நானிருக்கிறேன். கலங்க வேண்டாம்.
பிரம்மதேவனே! என்ன சங்கதி?

‘பிரம்மதேவன் :—(சலோகம்)

त्वं गतिः परमा देव! सर्वेषां नः परंतप! ।

वधाय देवेशशूणां गृणां लोके मनः कुरु ॥

கமாஸ் ஆதி.

தந்தையே! தந்திரமாய் ராவணன் வரம்கேட் டென்னை
வாங்கிப்பலத்து விட்டான்.

‘சின்தையில்லாமல் கொடுத்து விட்டேன் அவன்
செய்யும் தொந்தரைகள் ஸஹிக்கவில்லையே. (தந்தையே)

‘ஸூரியன் தன் கிரணங்களைச் சூழன்றிச் சொகுஸா யவன்மீது
வீசவேண்டும்.

மாறிமாறிவரும் ஆறுரிதுக்களும் மனதில் இவன்
நினைத்தபடி ஆடவேண்டும். (தந்தையே)

‘அக்கினிதேவன் அடுப்பங்கரையினில் அன்னங்கள்
செம்மையாய்ச் செய்யவேண்டும்.

பக்குவமாய் அதைப் பாதுகாத்த வண்ணம்
பவணன் சுற்றுக்காரியம் பார்த்திடவேண்டும். (தந்)

‘கற்புடைமாதர் கலக்கமுறலானார். நற்றவங்கள்
யாகங்கள் நின்றன.

‘கல்யாண ராமனாய்ப் பிறந்திவனைத் தாங்கள்.

கருவறுத் தாலன்றிக் கதியொன்று யில்லையே. (தந்)

தெரியாத்தனமாய் வரங்களைக் கொடுத்துவிட்டு நான் தவியாய்த் தவிக்கிறேன். எனக்கொன்றும் தோன்ற வில்லை.

இந்திரன் :—நரர்கள் வானரர்களால் அன்றி யாராலும் பய மில்லை என்று கேட்டுவிட்டானிந்த மந்தன்.

குபேரன்.—ஐகதீசா! தாங்கள் மனிதனாய் அவதரிக்கக் கடாக்கூழித்தால் போதும். போனினிவன்!

பூர்மன் நாராயணன் :—ஏன் அஞ்சவேண்டும் நீங்கள்?

தேசிக தோடி நூபகம்.

பல்லவி

ஆபத்ஸஹாயன் நான் இருக்க அஞ்சலாகுமோ தேவர்கள்?

அனுபல்லவி

பாபராக்கூஸர்களைப் போக்கிப் பரமானுக்ரஹம் செய்யக் காத்துநிற்கும் (ஆபத்ஸஹாயன்)

சரணம்

இந்திராதியர்கள் வாட சந்திராதித்யர்கள் மங்க

இந்தப்படி யாகலாமோ? இதோவருகிறேன் கல்யாண ராமனாய் (ஆபத்ஸஹாயன்)

நீங்கள் எல்லாம் இஷ்டமானால் என் உதவிக்கு வான ரர்களாய், கரடிகளாய், கோலாங்கூலங்களாய் மாறி வருங்கள். நான் மனிதனாய் அவதரிக்க நிச்சயித்து விட்டேன்.

தேவர்கள் :—அப்படியே செய்யவேண்டும். நாங்கள் உத் திரவுப்படி நடந்து கொள்கிறோம். (சரணாகதியாய் நமஸ்கரித்து எழுந்து அஞ்சலிசெய்து எல்லோரும் நிற்கிறார்கள்)

ஸ்ரீமன் நாராயணன்:—தந்தேன் அபயம். வருகிறேன் மனிதனாய். அதம் செய்கிறேன் அரக்கர்களை. காக்கிறேன் உலகங்களைச் சக்ரவர்த்தியாய் வீற்றிருந்து பதினொராயிரம் வருஷங்கள். ஸ்தாபிக்கிறேன் ஸநாதந தர்மங்களை. காண்பிக்கிறேன் ஸதாசாரங்களை. ஆதரிக்கிறேன் ஸாது ஜனங்களை. (பாடுதல்)

பைரவி ஆதி.

பல்லவி

ராமாவதார மெடுத்துலகிற்கு நான்
ராஜா திராஜன் ஆகின்றேன்.

அனுபல்லவி

ஈஷாமதேவதையந்த ரர்வண்ணை ஜயித்து
கேஷமங்களை ஸம்பூர்ணமாய் எங்கும் நிறைக்கின்றேன். (ராமாவ)

கரணம்

மெல்லியல் ஜானகியை மேன்மை பெற மணந்த,
கல்யாண ராமனென்றே கவிகள்பே ரிட்டழைக்கச்
சொல்லொன்று சரமொன்று சீமாட்டியு மொன்றென்று
செல்வமாய் தயாகராஜ யோகியும் எனக்கொஞ்ச(ராமாவதாரம்).
தேவர்கள் :—(நமஸ்கரித்து) ஜலஜாக்ஷ! என்ன க்ருபை!
என்ன பக்தவாத்ஸல்யம்! (போதல்)

ஸ்ரீமன் நாராயணன் :—(லக்ஷ்மியைப் பார்த்து) என் கல்யாணியே! உன் காட்டில் மழை பொழிந்தது. தேவர்கள் இடுக்கண் தீர்க்கவேண்டி. இதோ நான் மனுஷ்யனாய் ஜனிக்கப்போகிறேன். நீயும் நமது அனாதி ஸங்கேதப்படி ஷ்ரீதை என்ற பெயருடன் பிறந்து என்னை எதிர்பார்க்கலாம். நீ மிதிலையிலும் நான் அயோத்தியிலுமாய் இருந்து சற்றுப் பிரிந்திருப்போம். பிறகு

பாரேன் என்னை. ஆன்சயில்லை என்று கறைந்த
 னையே! கல்விலும் முள்ளிலும் காலால் நடந்துவந்து
 உன்னைக் கைபிடிக்கிறேன். வெகு சிறப்பாய் திரு
 மணம் நடைபெறும். எப்போதும் ஊஞ்சல் தான்.
 எப்போதும் ஆடல்பாடல் தான். இப்படிப் பணி
 ரெண்டு வருஷங்கள் அள்ளாமல் குறையாமல் நீயும்
 நானும் ஏகபோகமாய் விளங்கலாம்.

லக்ஷ்மீ :—பணி ரெண்டு வருஷங்க ளென்கிறீர்களே !
 அதென்ன? அதற்கப்புறம்?

ஸ்ரீமன் நாராயணன் :—அப்புறம் எப்படியோ? அதை
 நான் சொல்ல முடியாது. வேண்டுமானால் ஸ்ரீமத்
 ராமாயணத்தில் பார்த்துக்கொள். வால்மீகி என்ற
 ரிஷி புற்றிலிருந்து கிளம்பி அதைக் கானம் செய்வார்.
 செய்விப்பார். அது முழுதிலும் உன்னையும் என்னை
 யும் தான் ஆச்சரியமாய்க் கதை சொல்லும். தேவாமி
 ருதம் தான் அது. (பாடுதல்)

பியாகடை ரூபகம்.

பல்லவி

ராமாம்ருதமே அது

ராஜீவாக்ஷி ! என் நாதஸ்வரூபமே அது.

அனுபல்லவி

நாமபாராயணம் செய்த வால்மீகியின்

நாவில் வாணீ தேவியே நயமாய்ச் சுவைப்பதது (ராமா)

சரணம்

ராஜனாகக் கல்யாண ராமனென்ற பேருடன்

தேஜோமயனா யிந்தத் தரணியை அழகாக

ராஜகுமாரியான ராஜலக்ஷ்மியே! உன்னால்
 ஆசைபுட னானுமென் அருமைபுநீ ராமாயண (ராமாம்)
 லக்ஷ்மீ:—சரி. அப்படியே ராமாயணத்தில் பார்த்துக்
 கொள்கிறேன். அல்லது ஸ்ரீராமனைக்கேட்டுத்தெரிந்து
 கொள்கிறேன். நீங்கள் தான் சொல்லமாட்டீர்கள்.
 ஸ்ரீமன் நாராயணன் :—நல்லது. எனக்கு யோக நித்திரை
 வருகிறது. திரைவிடுவாய்.

(கிரைவிடுதல்)

முதலாவது அங்கம் ஸம்பூர்ணம்.

ஸ்ரீ ஸீதா லக்ஷ்மண பரத சத்ருக்ன ஹனுமத் ஸமேத
 ஸ்ரீராமசந்திர பரப்ரும்மணே நம:

ஸ்ரீ:

அங்கம் 2 அர்ங்கம் 1.

இடம்.—ரிசயச்ருங்கர் ஆச்ரமத்திற் கருகாமையில்
ஒரு வனம்.

காலம்.—பிற்பகல்.

பிரவேசம்.—மூன்று தேவதாசிகள்.

ஒருத்தி :—அழகான வனப்ரதேசமிது. வஸந்தகாலமாத
லால் சுகமாய் மந்தமாருதம் வீசுகின்றது. ஜம்ஜம்
மென்று புஷ்பங்கள் வாவிக்கின்றன. (சூயில் கூவுதல்
கேட்டு) பஞ்சமம் கூவுகின்றதிந்தக்குயில். இதையே
ச்ருதியாய்க்கொண்டு பாடுவோமா?

இரண்டாமவள் :—அதுதான் சரி. அதோ அந்த ரிஷி
தான் வருகிறுப்போலிருக்கிறது. அவர் மயங்கும்
படிப் பாடவேண்டும்.

மூன்றாமவள் :—நான் அடியெடுக்கிறேன். நீங்கள் இரு
வரும் பின்பாட்டாய்ப் பாடுங்கள்.

(ரிஷியச்ருங்கர் பிரவேசித்துத் தூரத்தில் நின்று கேட்கிறார்.)
(பாடுகிறார்கள்.)

தோடி ஆதி.

பல்லவி

தேவதாசிகள்—நாங்கள்—தேவதாசிகள்

அனுபல்லவி

தேவதேவன் திவ்ய பாத ஸேவைக்கே ஜன்மமெடுத்த, (தேவ)

சாணங்கள்

மூவருள் முதல்வர் போட்ட-மோகினி வேஷத்துடன்
தேவதைகள் போன்று நாங்கள் தேவர் பேசும் பாஷையில்
பாவனைகளோடு காட்டும் பாடலாடல்கள் எல்லாம்
தேவர் முனிவர் நரர்கள் தேடு மமுத மாகுமே. (தேவ);

மல்லிகை மணக்கும் கூந்தல் மதியை வென்றிடும் முகம்
வெல்லமோ கற்கண்டோ பாகோ வென்னக்கூடும் வார்த்தைகள்
கல்யாணராமன் கொடுத்த கல்வி கேள்விகள் இவை
நல்ல வேளையாய் நமக்குதவுமிந்த வேலையில். (தேவ);

ரிச்யச்ருங்கர் :—(பாட்டை ஆச்சரியத்துடன் கேட்பதாய் அபி
நயித்து இவர்களை பிரமை தட்டும்படிப் பார்த்துக்கிட்ட
வந்து) நீங்கள் என்ன ரிஷிகள்? என்ன அபாரமா
யிருக்கிறதே உங்கள் தேஜஸ்? இதென்ன வேதம்?
நமக்கொன்றும் இந்த மாதிரி வரவில்லையே? (கைகுவித்
துக்கொண்டு) மஹாரிஷிகளே! அபிவாதனம் செய்
கிறேன், நான் ரிஷ்யச்ருங்கன்.

முதலாமவள் :—அப்படியா! வாருங்கள்! வாருங்கள்! நாங்
கள் திவ்யரிஷிகள். கேட்டிருக்கலாமே எங்களைப்
பற்றி?

(பாடுதல் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில்).

கமாசு ஆதி.

दिव्यतापसा वयं न विद्यते भयं । नव्य मस्मदीय मागमं निजानताम् ।

दिव्य ॥

पुष्पवाण एव नः पूकाशाको ऋषिः । पुष्पपूर्णमेव नः पुराणमासनं

दिव्य

योगिनः कल्याणरामसेविनोमुदा । भीगिनो भवन्ति नो वरपूसादतः ॥

दिव्य

இரண்டாமவள் :—நாங்கள் உங்கள் பேரைக் கேட்ட
துண்டு.

முன்றாமவள் :—இவ்வாசனத்தில் உட்காருங்கள்.

முதலாமவள் :—இது பாத்யம். (உட்காருகிறார்) (சந்தன
நீரைக் காலில் விடுகிறார்.)

இரண்டாமவள் :—இது அர்க்யம்! இது ஆசமனீயம்.
(பன்னீரைக்கொடுக்க அவர் வாங்கி அருந்துகிறார்)

முன்றாமவள் :—இது பலம். (லட்டு, குஞ்சாலாடுக்கள்
கொடுக்க வாங்கிச் சாப்பிடுகிறார்.)

சிஷ்யச் சூங்கர் :—மஹரிஷிகளே! என்ன ஆதித்யம்! என்ன
ஆதித்தியம்! நான் கண்டதும் இல்லை. கேட்டதும்
இல்லை. இதென்ன பழங்கள்? இதன் மரங்கள் எங்கி
ருக்கின்றன? எப்போ பறித்தீர்கள்? எனக்குச்
சொல்லலாமா?

முதலாமவள் :—(பாடுதல்)

ஆனந்தபைரவி ஆதி.

பல்லவி

நல்ல பழங்கள் இவைகள்

நாங்கள் உங்களுக்கென்றே நாடிக்கொணர்ந்தனம். (நல்ல)

அனுபல்லவி

வெல்லச் செடியில் வெள்ளைச் சீனிமரத்தில் பனம்

கற்கண்டுக் கொடிகளில் கட்டும் செட்டுமாய்க் காய்க்கும். (நல்ல)

(சில பழங்கள் கொடுக்கிறார்)

இரண்டாமவள் :—(பாடுதல்)

சாஸம்

பேணிப்பழமென்பாரிதை—பெரியோர் பதர்ப்

பேணிப்பழ மென்பாரிதை

ஏணிலைத்தேற ஏற எட்டாக்கிளைகளிலே

மாணிக்கம்போல இது மட்டாய்ப் பழுத்துத் தொங்கும்.

(நல்ல)

(தருகிறாள்)

மூன்றாமவள் :—(பாடுதல்)

பிட்டுக்கனி இதன் பெயர் தொட்டாலு திரும்

பிட்டுக்கனி இதன் பெயர்.

தட்டுத்தடங்கலின்றித் தாராளமாய் இதனை

கொட்டும் எங்கள் மரங்கள் கொல்லைப்புறங்களிலே. (நல்ல)

(தருகிறாள்)

முதலாமவள் :—(பாடுதல்)

பூந்திப் பழமிதுவாகும்—மகாமுனியே!

பூந்திப்பழமிதுவாகும்.

சாந்தி நிறைந்த எங்கள் ஆச்ரமத்திலிதனை

ஏந்தி ஏந்தியே நாங்கள் ஏராளமாய்ப் பறிப்போம். (நல்ல)

(தருகிறாள்)

இரண்டாமவள் :—

ஹல்வாவெனும் பலமிது மகான்கள் உண்ணும்

ஹல்வாவெனும் பலமிது.

அல்லும் பகலுமிதை அள்ளி அள்ளியே நாங்கள்

கல்யாணராமனுக்குக் காட்டிப் புஜித்திடீவோம். (நல்ல)

(தருகிறாள்)

மூன்றாமவள் :—இது ஜிலேபி. இது மனோஞ்சிதம். இது

மோகனலாடு என்ற விசித்திரமான பழம்!

ரிஷ்யசிநுங்கர் :—(வாங்கிப் புசித்துக்கொண்டே) ஆ! என்ன

ருசி! என்ன ருசி! என்ன மதுரமான பழங்கள்!

என்ன மருதுவான தோல்! ஒரு சக்கையில்கை.

நாரில்லை. கொட்டையிலலை. என்னை உங்கள் ஆச்சரமங்களுக்கு அழைத்துப் போகலாமா? இந்த மரங்களை யெல்லாம் நேராய்ப் பார்க்கவேண்டும் போல் இருக்கிறதே! (சரிகைச் சேலையைத் தொட்டுப் பார்த்து) இந்த மரவுரிகள் எங்கு கிடைக்கும்?

முதலாமவள் :—எல்லாம் எங்கள் ஆச்சரமத்துக்கு வாரூங்கள். காட்டுகிறோம்.

இரண்டாமவள் :—சொன்னால் இதெல்லாம் புரியாது.

மூன்றாமவள் :—நேரில் பார்ப்பதுபோல் ஆகுமா?

ரிஷியச்ருங்கர் :—இன்னும் என்னென்னவித ஆதித்தியங்கள் உங்களுக்கு வருமோ?

ஒருத்தி :—மஹானுபாவி இதொருவிதம். (கட்டி யனை கிரூள்)

மற்றொருத்தி :—இது வேறொருவிதம். (கைவிரல்களைப் பிடித்துச் சொடுக்கிவிடுகிரூள்.)

[ஒரு விலாசப் பார்வை பார்த்துவிட்டுத் தாசிகள் போகிரூர்கள். ரிஷி பிரமையாய்க் கூட வருவதை அபிநயிக்கிரூர். ஆசாயம் இருண்டு மழை பொழிந்து ஓய்கிறது]

(ஒருபுறமாய் ரிஷியச்ருங்கர் ஒரு மரத்தடியில் ஒதுங்கி நிற்கிரூர்)

முதலாமவள் :—நாம் வந்த காரியம் செம்மையாய்ப் பளித்தது. மழை சந்தர்தாரையாய்ப் பெய்வதால் எங்கும் குளிர்ச்சியாயிற்று. ரிஷியும் தானாய் ஒதுங்கிப் போய்விட்டார்.

இரண்டாமவள் :—நல்ல வேளை நமது பண்டவாளம் இன்
னம் வெளிப்படவில்லை:

மூன்றாமவள் :—ஒடிப்பேர்ய்விடுவோம். இனித் தாமதித்
தால் சபித்தாலும் சபிப்பார். (போதல்)

(பிரவேசித்து, ரிஷியச்ருங்கரிடம் வந்து அஞ்சலி செய்து)

ரோமபாதராஜன் :—மஹர்ஷே! தாங்கள் வருவது
தெரிந்து ஒடோடியும் வந்தேன். நான் அங்க
தேசத்து ராஜா. ரோமபாதன் என்று என் பெயர்.
என் ஏவலால்தான் இவர்கள் தங்களை அழைத்து
வந்தார்கள். ஆ! என்ன பாக்யம் எனக்கு! தாங்கள்
புறப்பட்டதும் புறப்படாததுமாய் என்ன மழை!
என்ன மழை! என்ன குளிர்ச்சி! என்ன குளிர்ச்சி!
என் நாடெல்லாம் செழிக்குமே! இந்த பூமி எல்
லாம் பூரிக்குமே! (பாடுதல்)

சகாரா ஆதி.

பல்லவி.

பனிரெண்டாண்டுகள் காய்ந்து கறுகும் எந்தேசமெல்லாம்
பச்சைப் பசேலென்றாகவே.

அனுபல்லவி.

மின்னிடை மாதர்கள்கண் மினுக்கில் தாங்களும் சிக்கித்
தன்மயமாய் வந்தீர்கள் தன்யனாகினேன் நானும். (பனி)

என் அபராதத்தை சுஷமித்தருளவேண்டும். அதற்
காக அதோ வரும் என் கன்னிகையைத் தங்களுக்குப்
பாத காணிக்கையாய்த் தருகின்றேன்.

(சாந்தை பிரவேசிக்க அவளை முன்நிறுத்திக் கொண்டு பாடுதல்)

சுரணம்.

சாந்தை இவள் தங்களைச் சாயைபோலத்துடரும்
காந்தையாகின்றாளின்று முதலாகவே முறையாய்—
தந்தைபோலவெண்ணையும் தரணிதன்னையும் காத்து
விந்தையாகக் கல்யாணராமனையும் தாருங்கள். (பனி)

மஹர்ஷே! இந்த சாந்தை தங்களுபசாந்திக்கு மிகவும்
தக்கவளையாவாள். இவளை னாதாரணமாய் நீங்கள்
நினைக்கவேண்டாம். இவள் சக்ரவர்த்தியான தசரத
ராஜன் குமாரி. என்னிடம் செல்வமாய் வளர்கிறாள்.
(பாடுதல்)

இந்துஸ்தான் காபி ஆதி.

தசரதராஜகுமாரி, சகுமாரி, சுகவாரி
இன்பகாரி—கஜமந்தகமணி, ஸகலகுணமணி!
ரகுலத்தார் தந்த ரமணி, தருணி மணி, எங்கள் பெண்மணி!
தங்கள் கண்மணி. (தசரத)

ஜலஜசந்தரதிவ்யவதனீ, குந்தரதனீ, லாவண்யதனீ
ரூபஸதனீ! நலமாய்க் கல்யாணராமன் நாளும்
நவிலுமதிமாத் திரமத்புதகாத்ரீ ரகுகோத்ரீ, சாருநேத்ரீ
சுகபாத்ரீ—(தசரத)

(ரிசிவச்சுருங்கர் காந்தர்வ முறையாய் சாந்தையை
பாணிக்ரஹணம் செய்ய பூமழை பொழி
கிறது)

சுமந்திரர் வருகிறார் (பார்த்து)

ரோமபாதர்:—மகாப்ரபாவ! இது சுபதின மென்றதற்
கேற்க அதோ தசரதராஜ மந்திரியான சுமந்திரர் வரு
கிறார். சக்ரவர்த்தியின் யாகத்துக்கு நம்மை அழைக்
கவே வருகிறார் என்று என்கிறேன். (பிரவேசித்து)

சுமந்திரர் :—(ரிஷியை வணங்கி) பிரம்மரிஷே! தேவதாசிகள் தங்களைத் தந்திரமாய் அழைத்து வந்தனும். அங்கதேசத்தின் கூடாமம் போகக் கூடாமாய்த் தாங்கள் மழை பொழிவித்ததும் எங்கள் சாந்தையின் கல்யாணமும் எல்லாம் தெரிந்து கொண்டேன். “ஐடோன்மத்தபிசாசவத்” என்ற மகான்கள் நடவடிக்கையை அனுசரித்து நன்றாய் நாட்யமாடிவிட்டீர்கள். தாசிகளும் இந்த ரோமபாதரும் தங்களை வஞ்சித்த தாய் நினைக்க, தாங்கள் உலகத்தையே ஏமாற்றுகிறீர்கள். அதிருக்கட்டும். இந்த உங்கள் ஆரம்பம் உலகங்களுக்கே நித்ய மங்களங்களைத் தரப்போகின்றது. புத்ரகாமேஷ்டி செய்து வைப்பதற்காகத் தங்களை எதிர்பார்க்கிறார் சக்ரவர்த்தி தசரதர். தங்கள் அனுக்ரஹ பலனாய்ச் சக்ரவர்த்திக்கு நான்கு குமாரர்கள் பிறக்கப்போகிறார்கள் என்று சனக்குமாரர் பிரம்மலோகத்தில் சொன்னது எனக்கும் தெரியும். சக்ரவர்த்திக்கும் தெரியும். வாருங்கள் போவோம். (ரோமபாதரையும் சாந்தையையும் பார்த்து) மகாராஜா! உங்களை வேறு கூப்பிடவேண்டுமா! அம்மணி சாந்தே! வருகிறாயல்லவா? நீ உன் அம்மாவைப் பார்க்கவேண்டாமா?

ரோமபாதர் :—மஹர்ஷே! போவோமா?

ரிஷ்யச்ருங்கர் :—சாந்தே! வா போவோம்! நான ஸம்ஸாரியாய்விட்டேன் அல்லவா? (பாடுதல் ஸ்லோகம்)

पुरुषैव निखिलं लोकमुत्पश्यतो मम ।

स्त्रीति भायंति पत्नीति ज्ञानमुत्पद्यते नवम् ॥

புருஷர்களாகவே உலகமனைத்தையும் பார்த்து
எனக்கு ஸ்திரீ சம்பந்தமும் வேண்டியிருந்தது. தாசிகள்
மயக்கிவிட்டார்கள் என்று பேரும் வந்துவிட்டது.
கிருதார்த்தன் தான் நான். இனி எங்கும் போகலாம்.
எதுவும் செய்யலாம். சரி. வாருங்கள் போவோம்.
(பாடுதல்)

தேசிகதோடி ஆதி.

மாதரென்ற மாயையரல் இம்மண்ணிலகம் எங்குதே
(அவர்) பாதமே கதி என்றுவி பரிதபிக்கலாகுதே. (மாத)
கண்டதும் பெண்களை ஞானம் காதவழியோடுதே
மண்டலம் போற்றும் யோகியும் மானம் கெடலாகுதே. (மாத)
பேருழரும் நீங்கிப் பேதைபோல் விழிக்கலாகுதே
சீரும்கெட்டுத் தாறுமாறய்த் தட்டுக்கிடனேருதே. (மாத)
கல்யாண ராமன் கொண்டாடும் காட்டு ரிஷியான நான்
அல்லலிப்படிப்படி அன்னியர்களைவ்வாறாவரோ? (மாத)
(போதல்)

அங்கம் 2 அரங்கம் 2

இடம்.—அயோத்தி. ரையூதிரத்தில் யாகசாலை.

பிரவேசம்.—தசரதர் வலிஷ்டர்.

காலம்—காலை.

தசரதர்:—ஸத்குருவே! அருபதினாயிரம் வருஷங்களாய்
இவ்வுலகத்தை ஆள்கிறேன். தங்கள் புத்தி பலத்
தால் இது சிறிதும் எனக்குப் பாரமாயில்லை. ஜனங்
கள் சுகமாய் வாழ்கிறார்கள். எங்கும் தங்கள் அனு

க்ரஹத்தால் சபிக்ஷமாகவே இருக்கிறது. ஒரு குறையு
மெனக்கில்லை என்றே சொல்லலாம். ஆனால் வம்ச
ப்ரதிஷ்டாபகனான ஒரு குமாரன் எனக்கின்னம்
ஏற்படவில்லையே என்ற ஏக்கம் ஒன்று போராடு
கிறது. தங்கள் கட்டளைப்படி நான் செய்யாத யாக
மில்லை. எடுக்காத விரதமில்லை. நடத்தாத தான
தர்மங்களில்லை, அசுவமேதமும் நன்றாய் நிறை
வேறியது. தங்களை உபாலிக்கு மெனக்கு இந்தக்
குறை தான் ஏன் இருக்கவேண்டும் ?

வஸிஷ்டர் :—மகாராஜனே ! உங்களுக்குக் கிட்டாத பாக்
யங்களுமுண்டோ ? எம்பெருமானுடைய அனந்த
கல்யாண குணங்களெல்லாம் உங்களிடத்தில்
பொருந்தி யிருக்கின்றன. உங்களுக்குத் தகுந்த
பிள்ளையைப் பகவான்தானாகட்டும் ; எங்கிருந்து
தேடிக்கொடுப்பார் ? அவரேதான் புத்திரனாய்ப் பிறந்
தாகவேண்டும். அப்படி அவர் பிறப்பதற்கு எத்தனை
பேர்கள் எத்தனை புண்ணியங்கள் எத்தனை காலங்
களாய்ச் செய்து வரவேண்டும். காலதேச வர்த்த
மானங்கள் ஒத்து வரவேண்டாமா ? பொறுங்கள் !
பொறுங்கள் ! ஒன்றுக்கு நாலாய் புத்திரர்களை அடை
வீர்கள். அதோ நமது காரியசித்தியே போல் சுமந்
திரர் வருகிறார் பாருங்கள். (சுமந்திரர் வரவே,) சுமந்
திரர் ! ரிஷ்யச்ருங்கரை அழைக்கப் போயிருந்தீர்
களாக்கும். வந்துவிட்டாரா ? எங்கே அம்மகான் ?

சுமந்திரர் :—சாந்தைகூட வந்திருக்கிறாள். அவள் அவர்
பார்யை ஆகிவிட்டாள். இருவரும் கௌஸல்யா

தேவியை ஸேவிக்கப் போயிருக்கிறார்கள். இதோ வந்துவிடுவார்.

(ரிஷ்யச்ருங்கர் பிரவேசிக்கிறார்)

வஸிஷ்டர் :—வரவேணும், வரவேணும். இப்பொழுது தான் சுமந்திரர் சொன்னார்.

தசரதர் :—என் குழந்தையைப் பரிக்ருஹித்தீர்களாமே. நிரம்பவும் உங்களுக்கு மங்களங்கள் உண்டாகட்டும். அல்லது தபோராசியான தங்களை யாசீர்வதிக்க நான் யார்?

ரிஷ்யச்ருங்கர் :—மாமா ! அப்படிச் சொல்லக்கூடாது. பகவத்ஸ்வரூபமே தாங்கள்?

வஸிஷ்டர் :—இஷ்டி நடக்கட்டுமே ! எல்லாம் தயாராயிருக்கிறது.

(இஷ்டி நடக்கிறது. அக்னி ஜ்வலிக்கிறது. ரிஷ்யச்ருங்கர் ரித்விக்குகளுடன் ஹோமம் செய்கிறார். ஹோம குண்டத்திலிருந்து ஒரு ஜோதி புருஷன் பாயஸக்கிண்ணமும் கையுமாய்க் குதித்துத் தசரதரை அழைக்க, தசரதர் வணக்கமாய் அவரிடம் வந்து நிற்கிறார்).

ஜோதி புருஷன் :—(ஸம்ஸ்கிருதத்தில்)

महीपते ! पूजापत्योह् पुरुषः ।

(பாடுதல்)

கேதாரம் ஆதி.

பல்லவி

पायसं प्रजाकरं परिग्रहाण भास्वरं

அனுபல்லவி

पेयसद्रसानुमेयपूर्वपूरुषप्रभम्—पायस

சுரணங்கள்

நெய்மேதஸாப்ரதம் நயாந்விதாஸு திஸ்யு । நந்யமான஑ரிதாஸு வ஑்஑ாஸு நாயிகாஸு
பாயஸம் ।

शल्यतुल्यराचसानिदं विध्वंसयिष्यति । कल्याणरामादिमुतरूपपरिग्रहपूर्वम्
पयसं ।

மகாராஜனே :—(பாடுதல்)

அதே மெட்டு.

புத்ரரைத்தரு முயர்ந்த திவ்ய பாயஸமிது
ஸத்யவடிவான றித்யமங்களஸ்வரூபரான (புத்ர)
சுரத்தையோடிதைச் சிறந்த பத்தினிகள் மூவர்கள்
வித்தை போலுட்டுகாண்டு வீரர் நால்வரைப் பெறுவாராக.
(புத்ர)

கல்யாணிகளான மிதிலைக் கன்னிகைகள் பாக்யமாய்க்
கல்யாணராமாதியரைக் காண்பிக்கும் கரும்புபோன்ற
(புத்ர)

இந்த ஸ்வர்ணக்கிண்ணத்தைப் பிடியுங்கள். இதில்
தேவதாமயமான பாயஸம் படிந்திருக்கிறது. லோ
கோத்தரர்களான புதல்வர்களை இது தரும்.

தசரதர் :—(வணக்கமாய் வாங்கிக்கொள்கிறார்).

ஜோதிபுருஷன் :—மகாராஜ! இதைப் பானம் செய்யப்
பாக்யம்பெற்றவர்கள் தங்கள் முக்ய ராணிகள். அவர்
களை அழைப்பியுங்கள்.

தசரதர் :—ப்ரிதீகாரியே! பட்டராணிகள் மூவரும் வரட்
டும்.

(ப்ரிதீகாரி போய் ராணிகளுடன் திரும்பி வருகிறார்)

(கௌஸல்யா சுமித்திரா கைகேயிகள் பிரவே
சித்து வணக்கமாய் ராஜன் முன் நிற்க)

தசரதர் :—(பாடுதல்)

தேசிகதோடி ஆதி.

தேவதாஸ்வரூபமான திவ்ய பாயஸம்

தேவிமார்களை ! தருகின்றேன் உட்கொள்ளுங்கள் (தேவ)

ஆவல்தீர உத்தம குமாரர் நால்வரை

காவலர்களாயுலகிற் கொண்டு வந்திடும் (தேவ)

கல்யாணராமாதி நாமதேயங்களுடன்

கல்யாணங்களை இவர்கள் மலியச்செய்வாராம். (தேவ)

(கௌஸல்யைவர, அவளுக்கு முதலில் கொடுக்க

கிரூர். பிறகு கைகேயி வர, அவளுக்குக்

கொடுக்கிரூர். பிறகு சுமித்திரைக்குக்

கொடுக்கிரூர். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம்

பாக்கி யிருந்ததையும் சுமித்திரைக்கே

கொடுக்கிரூர்)

(தேவிகள் உட்கார்ந்து வணக்கமாய் சாப்பிடு

கிரூர்கள். உடம்பு புளகாங்கிதமாகிறது)

கௌஸல்யை :—அடி சுமித்திரே! கேட்டனையா இந்த

ஆனந்தத்தை. உள்ளே போனதும் இது பச்சைப்

பசேலென்று ப்ரகாசிக்கும் ஒரு குழந்தையாய் மாறி

விட்டதாய்த் தோன்றுகிறதடி. (பாடுதல்)

பூரி கல்யாணி ஆதி.

பல்லவி

என்ன ஆனந்தம் கண்டேனிப்போ ! இப்பாயஸந்தனில் (என்ன)

அனுபல்லவி

பண்கேசசயனன் தனது பரமக்ருபையென்னு மனலில்

தன்னையே உருக்கி இந்தத் தங்கக்கண்ணத்தில் விட்டனரோ ?

(என்ன)

சரணம்

என்னிதயத்தில் இறங்கி ஏகமாய்ப் பளிர்வென்றிது
மின்னிச் செந்தாமரைமுகமும் செங்கனிவாயும் செங்கண்ணும்
பின்னிவாரிவிட்டதலையும் ப்ரேமஸாரமான நடையும்
தன்னில்கொண்டதோர் கல்யாணராமனென்ற பாலனாய்க்
காணுதே! (என்ன)

கைகேயி:—(தனக்குள்) ஆகா! என்ன பாயசம்! என்ன
பாயசம்! என்னப் பிரம்மானந்தம் தருகின்ற
திதெனக்கு? என் மனமே ஒரு பாலரூபம் கொள்
கிறதே! (பாடுதல்)

இந்துஸ்தான் காபி ஆதி.

என்னவென்று சொல்வேணிந்த இன்பமானபானகத்தை(என்ன)
மின்னல்போல்துள்ளே சென்றோர் மாயக்குழந்தை காட்டுதே.
(என்ன)

தாமரையினால்வதனம் தாமரையினாலே கண்கள்
சாமளமான வங்கங்கள் கோமளமான செங்கைகள்! (என்ன)
வில்லைத்தரிக்கும் லேவையும் வினயமானதோர் பார்வையும்
கல்யாணராமனுக்கேற்ற கற்கண்டுபோன்ற தோற்றமும்
(என்ன)

கௌஸல்யை:—சகி, சுமித்திரே! இந்தப் பாயச பானத்
தில் ஏதாவது விசேஷம் நீ கண்டனையோ?

கைகேயி:—நானும் இப்படியே கேட்க வாயெடுத்தேனடி.
சுமித்திரே!

சுமித்திரை:—நானும் இந்த அப்புதத்தைச் சொல்லா
னிடில் அது பூரிக்கொண்டு வந்துவிடும் போலிருக்
கிறதே. சொல்கிறேன் நேருங்கள்.

பஞ்சசாமரம்.

தங்க நீரையோடவிடும் இந்ததிவ்ய பானகம்
 அங்கமெங்கணும் பரவி ஆனந்தஸ்வரூபமாய்
 பங்கமின்றியே பிரிந்து பாலர்களிருவரைப்
 பாங்குடன் கல்யாணராமன் பார்க்கக் காட்டுகின்றதே. (தங்க)
 வீர்யமே உருவெடுத்த விந்தையோ! பெரியோர்தம்
 கார்யமே கைங்கர்ய ரூபமாக வந்த காஷியோ?
 தைர்ய தாக்ஷிண்யங்களே துணை சேர்ந்து நம் கண்களின்
 பார்வைக்கின்ப வழத மூட்டப்பரிவாய் வந்ததுகளோ? (தங்க)

மயக்கமாய் தூக்கம் வரும்போலிருக்கிறதடி எனக்கு.

கேளசல்யை :—எனக்கு மப்படித்தானிருக்கிறது.

கைகேயி :—எனக்கு மப்படியே வருகிறதடி. திரும்பிப்
 போவோமா?

கேளசல்யா சுமித்திரைகள் :—போவோம். போவோம்.
 (எல்லோரும் போதல்)

அங்கம் 2 அரங்கம் 3.

இடம்—ராஜவீதி.

பிரவேசம்.—சுசீலை, சுந்தரி என்ற சுமித்திரையின்
 சேடிகள்.

சுசீலை :—அடி சுந்தரி! என்ன அத்ருஷ்டமடி நமது ராணி
 சுமித்ரா தேவிக்கு? பிள்ளைகளைப் பெற்றவர்களில்
 இவளைப்போல் கொடுத்து வைத்தவள் இல்லையடி!
 பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுத்தாள் என்று பெயர் தான்.

சிரமமென்பதே கிடையாது. வளர்க்கும் கவலையா வது இவளுக்குண்டா? அதுவுமில்லை. “நடுக்கிடந்த வளுக்குப் பாயும் வேண்டாம். தலையணையும் வேண்டாம்” என்பார்கள். அப்படி இருக்கிறது இவன் பெருமை. கௌஸல்யை ஸ்ரீராமனைத்தானே பெற்றாள். லக்ஷ்மணனையும் பெற்றாளோ? இல்லை. இல்லை. ஆனாலும் பாரேன்! லக்ஷ்மணனுக்குத்தான் முன்னால் அவள் பால் கொடுக்கிறாள். முதலில் அவனையே தான் தாலாட்டித் தூங்கப்பண்ணுகிறாள். எதுவும் முதல் முதல் அவனுக்குத்தான் ஆகிறது. அப்படி அவள் செய்யாமல் போனாலோ! கூ கூ! குடிக்கெட்டுப் போய்விடுகிறது. கௌஸல்யைக்கு ஸ்ரீராமனை ஸமாதானப்படுத்துகிறது அஸாதத்தியமான வேலையாய்விடுகிறது.

சுந்தரி:—இதுதான் இப்படி யிருக்கிறதே! இஃதிருக்கட்டும். சுமித்திரையின் மற்றொரு பிள்ளை சத்ருக்னன் இருக்கின்றானே! இவளைத் தாயாரென்றாவது அவனுக்குத் தெரியுமா! ராணி கையிடைத்தான் அவனுக்குத் தெரியும். அவள்தான் அவனை எடுக்கிறாள். சீராட்டுகிறாள். தாலாட்டுகிறாள். எதுவும் செய்கிறாள். இந்த ஆச்சரியம் எங்கேயாவது உண்டோடி?

சுசீலை:—நான் கண்டதுமில்லை. கதைகளில் கேட்டதுமில்லையம்மா! அதுபோகட்டும். இந்த சங்கதியைக் கேள்.

சுந்தரி:—என்ன! என்ன!

சுசீலை :—நான் சற்றுமுன் கௌஸல்யையின் அந்தப்புரம் போயிருந்தேனல்லவா? அப்பொழுது அவள் ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களை ஒரு தொட்டிலிலும் பரத சத்ருக்ணர்களை மற்றொரு தொட்டிலிலும்விட்டு ஆட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

சுந்தரி :—இதென்னடி இது! “காணுதெல்லாம் காணலாம் காஞ்சீபுரத்தில்” என்ற மாதிரி இருக்கிறதே! பரதனையாவது கௌஸல்யையண்டையில் தொட்டிலில் விடவாவது? ராணி கைகேயி அதற்குச் சம்மதிப்பாளா?

சுசீலை :—அதென்னமோ எனக்குத் தெரியாதம்மா! கைகேயி ராணி தான் அங்குக் கொண்டுவந்து விட்டாளாம். அவளுக்கு ஸ்ரீராமனைப் பார்ப்பதில் அபாரமான ஆசையாம். அவனைப் பார்ப்பதற்காக எந்தச் சாக்கிட்டாவது வந்துவிடுவாளாம். பரதனும் ஸ்ரீராமனருகில் கொணர்ந்துவிட்டால் தான் படுத்தாமல் இருப்பானாம். இப்பொழுது கைகேயி ராணிக்கு முன்போல் அவ்வளவு த்வேஷமுமில்லையாம்.

சுந்தரி :—அப்படியானால் நல்ல காலம் தான். அப்புறம் சொல்!

சுசீலை :—கேட்டனையா? அங்குத் தற்செயலாய் அந்த ஸமயம் மந்திரி சுமந்திரர் வந்திருந்தார். “சுமந்திரரே! கொஞ்சம் குழந்தைகளைப் பார்த்துகொள்ளுங்கள்” என்று சொல்லிவிட்டுக். கௌஸல்யை சற்று உள்ளே போனாள்.

சுந்தரி :— என்னடி வளர்த்துகிராய் சங்கதியை? என்ன விசேஷமிருக்கிறதடி உன் கதையில்? அதை உடனே சொல்லிவிடேன்?

சுசீலை :— என்னடி அவிழ்த்தெடுப்பதற்குமுன் பூரி எடுக்கப்பார்க்கிராய்? நான் என்ன அலுவல் இல்லாதவளா? விசேஷமில்லாமலா நான் சொல்வேன்? கேளடி அவஸைக்காரி! அப்பொழுது குழந்தைகளுக்கு சுமந்திரர் ஒரு தாலாட்டுப் பாடினார். அது என்ன விசித்திரம் போ?

சுந்தரி .— (பாபரப்புடன்) அப்படியா? எனக் கதைக்கேட்கவேண்டும் போலிருக்கிறதே. நீ பாடிக் காட்ட முடியுமா? எப்படி முடியும்? ஒரு தடவை தானே கேட்டிருப்பாய்?

சுசீலை :— ஆனால் என்னடி? நான் ஏகஸந்தக்ராஹரியல்லவா? மணப்பாடம் பண்ணிவிட்டேன்; அதைப் பாடுகிறேன். கவனி! (பாடுதல்)

நீலாம்புரி.

ஆதியஞ்சோதி யுருவை— அங்குவைத் திங்குப்பிறந்த ஜோதிவடிவான பாலசூரியர்கள்! தாலேலோ!

சுந்தரி :— வாஸ்தவமே! இந்தத் திவ்ய பாலகர்கள் அவதார புருஷர்களாய்த்தான் இருக்கவேண்டும். பாயஸத்தில் வந்தவர்களல்லவா?

சுசீலை :— (பாடுதல்)

ஜனகர் வீட்டுப் பெண்களை

அன்னியர் கைக்கொள்ளா வண்ணம்

கண்ணிகை கழிக்க வந்த
கண்மணிகளே ! தாலேலோ,

சுந்தரி :—இதுவும் நடக்கக்கூடியதுதான், ரகு குலத்திற்
கும் ஜனக வம்சத்தாருக்கும் எப்பொழுதும் கொடுக்
கல் வாங்கல் உண்டு.

சுசீலை :—(பாடுதல்)

அன்னை கைகேயியின் சொல்லால்
தன்னைத் தையலுடன் வனம்
தன்னில் செல்லச்செய்த வண்ணன்
தம்பிமார்களே ! தாலேலோ,

சுந்தரி :—இது நிஜமானால் ஸ்ரீராமனுக்கு வனவாசம் ஏற்
படவேண்டும், அப்புறம் பாடு.

சுசீலை :—(பாடுதல்)

மான்விழியை விட்டு மானைப்
பின்றொடர்ந்தே—அம்மானையாய்க்
கானகத்தையாட்டி வைத்த
காருத்ஸ்தர்களே ! தாலேலோ !

சுந்தரி :—ஸ்ரீராமனுடைய சரித்திரம்போகப்போக மெத்த
வும் விசித்திரமாகத்தானிருக்கும் போலிருக்கிறதா?
மேலே சொல்வாய்.

சுசீலை :—(பாடுதல்)

வேடர் கழுகு வானார்
தேடத் துணையாகவர,
பாடத்தகுந்த நாடகம்
ஆடவந்தோர்காள் ! தாலேலோ.

சுந்தரி :—அப்படியானால் ஸ்ரீராமன் நியாயம் தவறாத
மகாத்மாவாகவேண்டும்.

“यान्ति न्यायप्रवृत्तस्य तियञ्चोपि सहायतां ।

अपन्यायानन्तु राच्छन्तं सोदरोपि विमुचति ॥”

என்ற பெரியோர் வசனமில்லையா ?

சுசீலை :—பாக்கியும் கேள். கிராக்கியில்லாமல் பாடிவிடுகிறேன். (பாடுதல்)

ராவணதிகளை வென்று
ஆவலாய் அயோத்தி வந்து
பூவலயத்தைப் பூஷிக்கும்
புத்திரர்களே;—தாலேலோ.
நல்லகவி வால்மீகியின்
சொல்லமுதத்தில் உறைந்த
கல்யாண ராமாதி நாமக்
கற்கண்டுகளே! தாலேலோ.

சுந்தரி :—ஆகா! கற்கண்டாய்த் தேயைப் பாகாய் பஞ்சாம்ருதமாய்த் தானிருக்கிறது இந்தத் தாலாட்டல். வெகு நேர்த்தி! வெகு நேர்த்தி! வருகிற கதையை யெல்லாம் வரிசை வரிசையாய்ப் பாடியிருக்கிறாடி? இதைல்லாம் இவருக்கெப்படித் தெரிந்ததடி?

சுசீலை :—அதென்னமோ எனக்கும் புரியவில்லையம்மா? நடக்கட்டுமே. தானாய் இதன் நிஜம் பொய்யெல்லாம் வெளியாய்விடுகிறது.

சுந்தரி :—பொய்யென்ன இருக்கப்போகிறது? சுமந்திரர் மகான். த்ரிகால ஞானி. தெரிந்துதான் பாடியிருப்பார். இதில் எள்ளத்துணையும் நாம் சந்தேகப்படலாகாது. அது அபசாரமானாலும் ஆகும். நல்லது நாம் போவோம் வா. இன்றைக்கு வரலகூடும்

விருதம் இல்லையா ? நாம் பூஜித்து லக்ஷ்மீ கடாசுந்
களுக்குப் பாத்திரமாக வேண்டாமா ?

சுகீலை :— அதற்கென்ன ஆசைப்பனை ? அவள் ப்ரஸாதம்
இப்பொழுதே நாம் பெறப் போவோம். வா.
(பாடுதல்)

ஸ்ரீராகம் ஆதி.

பல்லவி

லக்ஷ்மீப்ரஸாதம் வரும் வேளை
திருமாலுக்கும் வேண்டிய
லக்ஷ்மீப்ரஸாதம் வரும் வேளை.

அனுபல்லவி

வீக்ஷண மாத்திரத்தால் சுக மஹழகளை
விதம் விதமாய் நம்மீது பொழிந்திடும்
லக்ஷ்மீப்ரஸாதம் வரும் வேளை.

சரணம்

லக்ஷ்முபலக்ஷணமான நவரிதிகள்
லக்ஷணமுள ரதகஜதுரகாதிகள்
பக்ஷமாகக் கல்யாண ராமன் தரும்
பக்ஷய போஜ்ய பரமான்னஸஹிதவர
லக்ஷ்மீப்ரஸாதம் வரும் வேளை.

(போதல்)

ஸ்ரீ:

இரண்டாவது அங்கம் ஸம்பூர்ணம்.

ஸ்ரீ ஸீதாலக்ஷ்மண பரதசத்ருக்ன ஹனுமத்ஸமேத

ஸ்ரீராம சந்த்ர பரப்ரம்மணே நம :

ஸ்ரீ:

அங்கம் 3 அரங்கம் 1.

இடம்.—மிதிலா நகரத்தில் ஒரு யாகசாலை.

காலம்.—உதய காலம்.

பிரவேசம்.—ஜனக மகாராஜன், சதாநந்தர்.

ஜனகர் :—(வேதாந்தமாய்ப் பாடுதல்)

இந்துஸ்தான் காபி—ஆதி

பல்லவி

ஹம்ஸோஹம் பரம ஹம்ஸோஹம்—ஹம்

அனுபல்லவி

ஹம்ஸஸ்ஸோஹம் ஹம்ஸஸ்ஸோஹம்—ப்ரம்

மைவாஹமஹம்ப்ரம்ஹாஸ்மி—ஹம்

சுரணங்கள்

ப்ரம்மமொன்றே ஸத்யம் மற்றதனித்தியம்

ஒமென்ற வக்ஷரமே உயர்ந்த பத்யம். ஹம்ஸோஹம்

தான்தனதென்ற தட்புடலைவிட்டு

ஆனந்தஸாகரத்தில் துணைகின்றேன் நான். ஹம்ஸோஹம்

கல்யாணமென்பது கருத்தில் சதாகாலமும்

கல்யாண ராமப்ரும்மதன் த்யானமே! ஹம்ஸோஹம்

நாம் இன்று நக்ஷத்ரயோகமெல்லாம் செம்மையாய்

அமைந்திருக்கின்றனவென்றிங்கு வரலானேம். வரு

கிற வழியிலெல்லாம் சிறந்த சகுனங்களையே கண்

டோம். இதற்கென்ன பலனிருக்கும்? (பாடுதல்?)

செஞ்சுருட்டி.—ரூபகம்

ரெங்கநாதகே பாரானே என்ற மெட்டு.

எந்த லாபங்கள் நேருமோ இன்றைக்கெனக்கு?— எந்த
எந்த லாபமும் ஆத்மலாபம்போ லாகாதென்ற
எந்தன் எண்ணமும் மாறவே—இன்றைக் கெனக்கு—எந்த
கல்யாணராமனாகக் கமலாபதியைக் காணும்
நல்ல பொழுதும் வந்ததோ?—இன்றைக்கெனக்கு—எந்த

சதாநந்தர்:—ஆதிமத்யாந்தரஹிதனான் அச்யுதனை ஸதா
பஜித்துவரும் உங்களுக்கு எந்த லாபமும் கிடைக்கக்
கூடியதுதான். பரமவைராக்கியமுள்ள நீங்கள் லாப
மென்று நினைக்கும்படி; பகவானுக்கு எதைக்கொடுக்க
முடியுமென்று தான் எனக்காலோசனை.

ஜனகர்.—நல்லது. தாருங்கள் அந்த ஸ்வர்ணக் கூலப்
பையை! இந்த ஸ்தலம் சுத்தமாய் இருக்கிறது. இதை
உழுது செப்பனிடுகிறேன்.

(சதாநந்தர் தர, ஜனகர் பூமியை உழுகின்றார். படி
ரென்று சப்தத்துடன் பூமிவெடிக்கின்றது.
திறந்த விடத்திலிருந்து பிரமாதமாய் டால்
வீசுகிறது.)

(ஆச்சரியத்துடன் உற்றுநோக்கி) ஆ! என்ன இது!
பூமி திறந்துகொண்டதே என்று பார்த்தேன். பார்த்
தீர்களா இதோ ஒரு பெண் குழந்தை ஐக்கஜோதி
யாய் தென்படுகிறது? எடுக்கிறேன்.

(கையில் எடுக்கிறார்)

(திரைக்குள்)

மகாராஜனே! ஸந்தேகப்பட்ட வேண்டாம். இது உங்கள் பெண்ணே! ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மி தான் என்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள். ஜகதீசனே உங்களுக்கு மாப்பிள்ளையாய் வரக்கூடும்.

சதாநந்தர் :—சகுனங்கள் வீணாகுமா? உங்கள் ஞான யோகங்களுக்குச் சரியான பலனே கிடைக்கின்றது. என்ன திவ்யமாயிருக்கின்ற திர்தக் குழந்தை?

ஜனகர் :—(குழந்தையை ஆர அமர ஆனந்தமாய்ப் பார்வையிட்டுப் பாடுதல்)

காபி—ஆதி.

கலைமகளோ? ஹிமமலை மகளோ? கடல் அலைதந்த திருமகளோ? கலைஞர்கள் அகத்தினில் கண்டு களித்திடும் ஆதிபராசக்தியோ? அல்லும் பகலும் நான் அப்யவித்துவரும் அகில வேதாந்தஸார [மோ? கல்யாணராமனாய் வரக்கூடிய அய்யன் கருணையின் ஆதாரமோ? [கலைமகளோ?

காம்போதி—ஆதி.

மழிமழி நினே என்ற மெட்டு.

என்ன மாயமோ இந்த சிசுவை

என்னதாய் நான் எடுத்துப்போதலும்? என்ன

பன்னக சயனன் மார்பில்

மன்னுமாத்ரி லக்ஷ்மி இவளோ? என்ன

கலப்பையிதன் கோடு கீண்ட ஸ்தலத்தினின்று வந்ததாலே

கல்யாண ராமனுக்கேற்ற காந்தை லீதை என்று

நலமாயப் பேரிட்டழைப்பேன் நவமணிபோன்ற இந்த

குலத்தை யலங்கரிக்க வந்த கொமளவல்லித் தாயை. என்ன

சரி. இப் பெண்மணியை என் நாயகியினிடம்
கொடுத்து அவள் பும் ஆனந்தத்திலும் பங்கு கேட்
கிறேன்.

சதாநந்தர் :—அதுதான் சரி. போவோம் வாருங்கள்.

(இருவரும் போதல்)

அங்கம் 3 அரங்கம் 2.

இடம்.—மிதிலை அரண்மனையின் ஆயுதமால். பாரி
யாய் ஒரு வில் பெட்டி காண்கிறது.

காலம்.—பிற்பகல்.

பிரவேசம்.—வீதையும் அவள் தோழியும்.

ஸீதை :—இந்த இடமே எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது.
ஏகாந்தமாய் இருக்கிறது. விளையாடுவோமா ?
(பாடுதல்)

வத்தனினே என்ற ஜாவளி மெட்டு.

இந்துஸ்தான்காபி—ஆதி

பந்து விளையாடுகிறேன் தோழி!

வந்து பாரடி ;

பந்து

அந்தமாய்க் கையில் எடுத்து அங்கையால்

அடித்தடித்துப்

பந்து

சந்து பொந்துகளில் சென்று

சற்றும் துழையாதபடி

பந்து

2. எந்த முகமாய் விட்டெறிந்தாலும்

கையில் வருமே!

எந்த

எந்த எந்தவே அழகாய், எழுந்தெழுந்துமே ஸொகு
சாய்; எந்த
அந்தரத்தி லங்குமிக்கு மெங்கும் சந்தரமாய்ச் சுழ
[ன்று, எந்த

3. எட்டி எட்டி என்முகத்தைப் பார்க்கும்
தோழி! உன்னைப்போல் எட்டி
மெட்டியிட்ட பாதங்களை மெல்லமெல்லத் தொட்டு
விட்டு; எட்டி
தட்டித்தட்டித் தள்ளினாலும் தாவித்தாவி குதித்துக்
[கொண்டே எட்டி

4. செல்லம் கொஞ்சத்தக்க ஜாதிப்பந்தே!
சற்றே நில்லாயோ? செல்லம்
சங்கதி ஏதும் சொல்லாயோ? சங்கீதத்திலெனை
[வெல்லாயோ? செல்லம்
கல்யாண ராமன் அழகாய்க் கட்டி எனக்கென்றே
[தந்த; பந்து

(சற்றடித்து விட்டுப் பந்துகாணாமல் போனதை யபிநயித்து)
அடிதோழி! பந்தைக்காணுமடி! எங்குபோய்ஒளித்து
கொண்டதோ தெரியவில்லையே! தேடி எடுத்து வாடி?

(சிறிது நேரம் நாற்புறமும் தேடிவிட்டு வந்து)

தோழி:—நன்றாய்த் தேடிப் பார்த்து விட்டேன். பறந்து
பறந்து தேடியும் அகப்படுகிற வழியைக் காணோம்.
(சற்று யோசித்து) ஓகோ. சரி. சரி. இந்தப் பெட்டி
யிடுக்கில் போயிருக்கும். இதை எப்படி நகர்த்திப்
பந்தை எடுப்பேன்? இது பூதாகாரமான பாராசாரி
யாயிற்றே. (என்று மலைத்து நிற்கிறாள்)

ஸீதை :—அடி தோழி ! என்னடி பிரமாதமாய்த் தவிக்கிறாய் ? இதோ நான் தள்ளி ஏடுக்கிறேன் பார் ?

(தள்ளுகிறாள். பெட்டி வெகு தூரம்போய் விடுகிறது. பந்தை யெடுத்தாடிக்கொண்டு பாடுதல்.)

புன்னகைவராளி—ரூபகம்.

உலகமே எனக்கொரு பந்து நானதன்
உயிருக்குயிரான உத்தம பந்து. உலகமே.
ஆக்குவான் அதை யொருபிள்ளை ; அவன் தந்தை
அதை என்றும் ஆதரவாய்க் காத்திடுவான். உலகமே.
கல்யாண ராமனை நாடித்—தாயாய் நான்
செல்வமாய் அதை யென்றும் அரவணைத்திடுவேன்.

[உலகமே..

(ஆட்டத்தை நிறுத்தி)

அடிதோழி ! நேரமாய் விட்டது. ஒரு வேளை என் தந்தை என்னைத் தேடி வருகிறாரோ என்னவோ ?

(பிரவேசித்து)

ஐனகர் :—(இவள் பந்தை எடுத்ததைக் கவனித்தவராய் தனக்குள்) என்ன பரமாச்சரியமிது? இவள் தொட்டதும் இந்தப் பர்வதம் போன்ற பெட்டியும் பொட்டென அகன்றதே; இதில் பரமேசுவரன்கையில் தாண்டவமாடிய வில்லல்லவோ விளங்கி வருகிறது ! அது என்ன கனமானது ! அதைச் சுமக்கும் இப் பெட்டியை இவள் எப்படித் தள்ளினாள் ? இத்தனை வீர்யமுள்ள இந்தக் கன்னிகைக்குச் சரியான தனிவீரனை நான் எங்கு வரையக்கண்டு பிடிக்கப்போகிறேன் ?

(சிறிது பொழுது ஆலோசனையில் ஆழ்ந்து) சரி, இது தான் வழி! இந்த தனுஸையே ஒரு பந்தயமாய் வைக்கிறேன். இதை எந்த வீரதீரகூரன் கையாடுகிறானோ? அவன் தேவனோ, யக்ஷனோ, கந்தர்வனோ அல்லது மனுஷ்யன் தானோ? எவனானாலுமாகட்டும், அவனே இவனை வரிப்பான். இப்படிப் ப்ரதிஞ்சை செய்து கொள்ளுகிறேன். (பாடுதல்)

மோகனம்—ஆதி.

பல்லவி

தேவர்களே! பணிகின்றேன்.

காவலா யிருந்திவனை நீங்கள் காருங்கள். தேவர்களே!

அனுபல்லவி

தேவர்கள் யாவர்களும் சேர்ந்தாலோசித்து

ஆவலாயிவட்கொரு வரனை யளித்திடுங்கள். தேவர்

சரணம்

தாமரை தன்னில் வவிற்கும்

மாமயிலே இவனாகில் மகிழ்ச்சியுடன்

காமனைப்பெற்ற கருணாகரனே யிவ்வில்லைக்

கல்யாண ராமனாகிக் கையில் எடுக்கட்டுமே! தேவர்

(ஈசனைத் தியானித்து விட்டு) நல்ல வேளையாய் நம்மை இவள் கவனிக்கவில்லை. நான் பாராதுபோல் போய்விடுகிறேன். (போதல்)

(ஒரு நரிக்குறத்தி வருகிறாள்.)

தோழி:—ஐயானகி! அதோ ஒரு குறத்தி வருகிறாள் பார். என்ன அழகாய் இருக்கிறாள் அவள்? அதென்ன மோ விசேஷமாய் குறமங்கைகள் லக்ஷணவதிகளாய்

தான் இருக்கிறார்கள் ! குயில்போல் தான் காண்ப
செய்கிறார்கள்.

(பிரவேசித்து)

நாதநாமக்கிரியை—ஆதி.

குறமங்கை —(பாடுதல்)

பிச்சோலை கருகமணி வாங்கலையோ ஆயாளோ !
வாங்கலையோ ஆயாளோ !
இச்சையுடன் எங்கள் வள்ளி ஏகமாய்க் கொள்வாளிதை
[பிச்சோலை
நச்சரவம் பூண்ட சாதன் நாயகிக்கு வேண்டிய—
ஐகன்றாயகிக்கு வேண்டிய
பச்சைமயில் தோகையிது பார்க்கலையோ? ஆயாளோ !
[பிச்சோலை
செல்வக் குழந்தைகள் வாங்கும் சீப்புக்கண்ணாடியிதோ
தந்தச் சீப்பு கண்ணாடியிதோ !
கல்யாணராமனை நாடும் கன்னிகைக்கிதே தரும். பிச்சோலை

(வேறு.)

இந்துஸ்தான் காபி.

பச்சைமலை பழனிமலை எங்கள் மலையம்மா !
இச்சையுடன் வேலவன் இதில் வசிப்பானம்மா !
எச்சகமும் வணங்கும் வள்ளி எங்கள் குலமாதே
இச்சகம் பேசும் வழிகள் எங்களில் இராதே.
கைபிடித்துப் பார்த்து நாங்கள் கண்டுபிடிக்கொல்வோம்
கை நிறையப் பழுவங்களை நாங்கள் கொண்டிசெல்வோம்.
நல்ல பொழுதில் நலமே நாடியிங்கு வந்தேன்
கல்யாணராமனுக்குற்ற கன்னிகையைக் காண—
(ஸீ தாதேவியைக் குறிப்பாய் வெகு நேரம் பார்த்து)

அம்மணி! இங்கு வா! என் தாயே! இப்படி வா!
 ஸீதை:—அடி தோழி! வெகு அன்பாய் இவள் அழைக்கிறாளடி! வாடி கிட்டப்போவோம். (கிட்டப்போகிறார்கள்).

குறமங்கை:—அம்மணி! கையைப் பிரித்து காட்டு!

(ஸீதை காட்டுகிறாள்.)

(இரேகைகளைத் தொட்டுத் தொட்டுப் பார்த்துக் கையை முத்தமிட்டு விட்டுப் பாடுதல்)

காவடிச் சிந்து.

மூவுலகு போற்றும் எங்கள் நங்காய்! உந்தன்
 சேவடி சென்னியில் கொள்வேன் நானே! அந்த
 தேவதேவனான வாசுதேவன் திருமார்பில் வாழும்
 தாயே! கதி நீயே!

அம்மணி! சமீபத்தில் உனக்குக் கல்யாணம் வருகிறது. கண்ணும் கருத்தும் பச்சை மரத்தில் ஆணிபோல், பதியும் படியான பதி கிடைக்கின்றார். இந்த உனது கல்யாணம் அகில ஜகத்துக்கும் கேதமங்களைக் கற்பிக்கப் போகிறது. பத்துப் பனிரெண்டு வருஷங்கள் ஈடு ஜோடில்லாத சுகங்களை அனுபவிக்கப் போகின்றாய். (விரல் விட்டெண்ணிப் பார்த்து) ஆனால் உனக்கு பதினெட்டாவது—ஆமாம் பதினெட்டாவது வயதில் ஒரு உத்தமியான ராஜ பத்தினி ஒரு கூனியின் கலைப்பில் அகப்படப் போகிறாள். (மறுபடியும் ரேகைகளை நன்றாய்த் தொட்டுப் பார்த்து) ஆமாம் அகப்படவே போகிறாள்; அதனால் ஆ! என்ன அனியாயமிது! பாடுதல்

“என்னை அனியாயத்தை நான் சொல்வேன்
இதை - எந்த மந்திரத்தால் இனி வெல்வேன்?
மன்னன் முன்னமும் நீ பின்னுமாக முள்ளிலும்
கல்லிலும் போக நேருமே! என்னகோரமே!”

ஆம்மணி! என்னத்தைச் சொல்வேன்? சொல்லவும்
வருத்தமாயிருக்கிறதே.

ஸீதை:—பயப்படாமல் சொல்வாய். புருஷன் முன்னால்
போகிறபோது என்ன பயமிருக்கும்? நான் கூத்திரி
யப் பெண்ணாதலால் தைரியமாய் இருப்பேன் எதை
யும் சகிப்பேன். இன்னம் ஏதாவது தெரிந்தால்
அதையும் சொல்லிவிடு: மறைக்காதே.

குறமங்கை.—மறைக்கிற வழக்கமில்லை. அதிலும் என்னைப்
பெற்றதாயே! உன்னிடத்திலா ஒளிக்கப் போக
றேன். சொல்கிறேன் கேள். (மறுபடியும் ரேகை
களைக் கவனித்துப் பார்த்து) பதினான்கு வருஷங்கள்
இன்ன விடமென்றில்லாது காடுகளில் அலையவேண்டி
வரும். அதில் அந்தக்கடைசி வருஷத்தைத் தாண்டு
வது எங்களைப்போன்றவர்களுக்கு மெத்தவும் கடின
மாயிருக்கும். உனக்கு இது ஒரு வேளை தண்பட்ட
பாடாயிருக்கலாம். என்னைப் பெற்றெடுத்த மகா
ராஜியாயிற்றே நீ [பாடுதல்]

என்னமாய்ச் சகித்திடுவாயோ நீ?—அங்கு
தன்னந்தனியாய் அரக்கர் வீட்டில்.—கூட்டில்
சொன்னதைச் சொல்லும் கிளிபோல் சோகித்
தசோகத்தில் தங்கும் காலத்தை—அலக் கோலத்தை.

ஸீதை — இந்தப் பதினான்கு வருஷங்கள் பதினாலு
நிமிஷங்கள்போல் ஓடிப்போய்விடும். கஷ்டங்களை
அனுபவித்தல் நன்னடக்கைகளைக் கற்கத் தகுந்த
பள்ளிக்கூடங்கள் போலுதவும். இதில் என்னக்
கிலேசம்? எனக்கிதில் நேசம் தான். அப்புறம் என்ன
நடக்கும்? அதைச் சொல்வாயா?

குறமங்கை:—அப்புறம் என்ன? அப்புறம் ராஜாத்தி என்
றால் நீதான் ராஜாத்தி; உன்பதி தான் உலகங்களுக்
கெல்லாம் ராஜாதிராஜனாய் விளங்கப் போகிறார்.
உங்கள் வைபவங்களை யாரால் அளவிடக்கூடும்?

(பாடுதல்)

பூமியின் புதல்வியான தேவி! ராம
ஸ்வாமியின் ஸர்வஸ்வமான ஆவி! சீர்
காழியில் தானபுரீசன் இடத்தில் ஸ்திரசந்தரிபோல்
வாழி நீ! வாழி வாழி நீ.

என் கண்ணின் கருமணியே! எங்கள் பெரியோர் பண்ணிய
புண்ணிய மெல்லாம் கைகூடி எனக்கின்று உன்னைப்பார்க்
கும்படியான பெருமையைத் தந்தது. போய் வருகிறேன்.
செலவு தருவாயாக.

ஸீதை:—சுகமாய்ப் போய்வா, உன்னைப் பார்த்ததில்
ரொம்பவும் சந்தோஷம் எனக்கு. உனக்குச் செலவு
தருகிறேன். செலவுக்குந் தருகிறேன். உன்னை நான்
மறக்கவே மாட்டேன். இந்தா! இதைப் போட்
டுக்கொள், [ஒருமுத்துவடத்தைக்கழற்றிப்பரிசுகொடுக்
கிறாள்.]

குறமங்கை —(வாங்கிக் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டு) தன்
யை யானேன். (என்று கழுத்தில் அணிந்து கொண்டு
பாடுதல்)

பூரி கல்யாணி ஆதி.

ஆனந்தம் கொண்டேன் பர

மானந்தம் கண்டேன்.

ஆனந்த வெள்ளமேயான ஆதிதேவியே!

உன்னால் நான்.

ஆனந்தம்

கல்யாண ராமனைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளும்

கல்யாண காலத்தில் வருவேன் கண்மணி உனை

[சேவிக்க.—ஆனந்தம்

(அஞ்சலி செய்துவிட்டுப் போகிறார்)

ஸீதை:—அடி தோழி! வனவாசம் வருமாம்? வந்தால்
என்னடி?

தோழி:—பூமி தேவியின் பெண்தானே நீ. பூமியில் ஏக
தேசம் தானே எந்த வனமும்? எல்லாம் உன் பிறந்
தகம் தானே. உனக்கிதிலென்ன கஷ்ட மிருக்கும்?

ஸீதை:—கஷ்டம் சிறிதுமிராதென்பது மாத்திரம் இல்லை.
இஷ்ட சித்திகளையும் இது நினைக்காதபடி யெல்லாம்
தரக் கூடும்.

(பாடுதல்)

ப்யாகு—ஆதி

பல்லவி

வனத்தில் வாசத்தால் மனநிற் கமைதி வருகுமே.

அனுபல்லவி

தனகனகங்க்ளிரைவ யெலாம் நமைத்தாளிட்டடைத்துவீட்டிலே
தடைப்பட்ட அரவுபோல் தணலாய் உருகச் செய்யுமே!

[வனத்தில்

சாணங்கள்

கோபம்போய்விடும் மனஸ்தாபம் குன்றிடும்.

பாபராசிகள் விலகிப் பாவனர்கள் ஆகுவோம்.

தீபம்போல் தீனர்க்குத்தேறும் வழிகள்காட்டுவோம்.-வனத்தில்
கல்யாணங்களை இது கண்டெடுக்குமே.

கல்யாண ராமனாகவொரு காந்தன் துணை நின்றிடில்

செல்வமும் ஸ்வர்க்கமும் சுகமென்றெனக்குத்தோன்றுமோ ?
[வனத்தில்

தோழி:—அப்படியானால் உனக்கு நான் வனவாசத்தைப்
பழக்கி விட்டோமா ?

ஸீதை:—இன்றமுதல் அதை நான் பழக்கிக் கொள்வ
தாய் நிச்சயித்து விட்டேன். அதில் நிரம்ப நன்மை
இருக்கும். சரி போவோம் வா !

(போதல்)

அங்கம் 3 அரங்கம் 3.

காலம் :—மத்தியான்ஹம்.

இடம்.—மிதிலையில் தனுர்ச்சாலையின் வெளிப்புரம்.

பிரவேசம்:—ராவணன், ப்ரஹஸ்தன்.

ராவணன் :—ப்ரதாபலங்கேச்வரன், ப்ரசண்டமார்த்தான்
டன் என்ற பேரெல்லாம் போகும்படிப்பித்தன்போல்
நான் இப்படி வரலாமா ? ஏன் வந்தேன்.? “சொன்
னால் வெட்கம். சொல்லா விட்டால் எக்கச் சக்கம்”
என்றிருக்கிறது என் காரியம் ! (பாடுதல்)

சுருட்டி ஆதி.

பல்லவி

விஜயலங்கேசுவரன் என்ற பேர்க்குக் குறைவாய்
வீணன் நான் இங்கு வந்தேன்.

அனுபல்லவி

புஜபலத்தால் புவனங்களை யெல்லாம் குலுக்கி நான்
புத்தி யீனமாய் அல்பன்போலாகுதல் அழகோ? — விஜய

சுரணங்கள்

கன்னி ஸீதையழகைக்காண வாயிரம் கண்கள்
இன்பம் குறைக்குமிமை கொட்டா திருக்க வேண்டும்
என்று வந்தவரெல்லாம் எடுத்தெடுத்து வர்ணித்தால்
என்னமாய் வளருமாசையை நான் அடக்கிடுவேன்?

[விஜய

வில்லென்று மகாமேருவே போலிருக்கின்றதாம் ;
வல்லவன் வளைத்ததில் வல்லமையைக் காட்டினால்
வில்லே புருவமான வீர்யலக்ஷ்மி யிவளைக்

கல்யாண ராமனாகிக் கையிடித்திடலாமாம். விஜய

என்ன ப்ரஹஸ்தா ! வீதையின் வடிவழகை வந்து வந்து
என்னிடம் வர்ணிக்காதவர் இல்லை. அவளை வேண்டியே
நான் இங்குத் திருடன்போல் ஒருபரிவாரமுமின்றி
வந்து விட்டேன். என்னமானக்குறைவி தெனக்கு? வில்
லொன்றை வளைத்தாக வேண்டுமாம். அதில் வென்றவர்கள்
தாம் இந்தப் பெண்மணியைப்பார்க்கலாமாம். நானே
இந்தப் பரீகைக்குப் போகிறது? எனக்கும் வில்லில் பரீ
கையா? ஜனகனைப்போய்ப் பார்த்து “பரீகைகிரீகை
கொடுக்க மாட்டேன். பெண்ணைத் தருகிறையா இல்லை
யா?” என்று கேட்டால் என்ன?

ப்ரஹ்ஸ்தன்:—கேட்டுவிடலாம். மகாராஜா! இதில் ஒன்றும் பிரமாதம் இல்லை. ஆனால் தங்களைக்கூட “பயங்காளி” என்று ஒருவேளை வம்பளப்பார்களே என்று கொஞ்சம் ஆலோசிக்கிறேன்.

ராவணன் :—என்னைக் கூடவா ?

ப்ரஹ்ஸ்தன் :—உங்கள் பாட்டனைக் கூடத்தான். இந்த ஊரானுக்கு உங்கள் பெருமை அருமை யெல்லாம் என்ன தெரியும்? உலைவாயை மூடினாலும் ஊர் வாயை மூடமுடியுமா?

ராவணன் :—போவோமா பரீகைக்கு ?

ப்ரஹ்ஸ்தன் :—போவோம்.

ராவணன் :—போகாமல் இருந்து விட்டால்தான் என்ன?

ப்ரஹ்ஸ்தன் :—இருந்து விடலாம். அதுவே உத்தமம்.

ராவணன் :—போனால்—ஐயம் நமக்குத்தானே ?

ப்ரஹ்ஸ்தன் :—ஆகேஷ்பமென்ன ? ஐயம் நமக்குத்தான். ஆனால் பரமேச்வரன் வில்லில் நமது தந்திரங்கள் பலிக்குமா என்றும் நினைக்க வேண்டி வருகிறது.

ராவணன் :— ஒரு வேளை ஜயிக்காமல்போனால் ?

ப்ரஹ்ஸ்தன் :—போனால் போனதுதான். ஜயாபஜயம் ஒருவர் பங்குதான் என்று யார் சொல்லக்கூடும் ?

ராவணன் :—என்ன அப்படிச் சொல்கிறாய் ? நானா ஜயிக்காமல் இருப்பேன் ?

ப்ரஹ்ஸ்தன் :—யார் சொன்னார்கள் அப்படி? உங்களுக்கு எப்பொழுதும் ஜயம்தானே கிடைக்கிற வழக்கம்?

ராவணன் :—வழக்கம் தப்புகிறதில்லையோ ?

ப்ரஹஸ்தன் :—தப்பலாம். தப்பாமலு மிருக்கலாமோ இல்லையோ ?

ராவணன் :—அதிருக்கட்டும். ஸீதை கிடைப்பாளா ?

ப்ரஹஸ்தன் :—அவசியம் கிடைப்பாள் .

ராவணன் :—கிடைக்கா விட்டால் ?

ப்ரஹஸ்தன் :—கிடைக்கா விட்டால் கிடைக்கமாட்டாள் தான்.

ராவணன் :—அப்பொழுது என்ன செய்கிறது ?

ப்ரஹஸ்தன் :—பேசாமல் திரும்பி விடுகிறது.

ராவணன் :—அது அவமானமில்லையா ?

ப்ரஹஸ்தன் :—அவமானம்தான், எப்பொழுதும் பகுமானம் கிடைக்குமா என்ன ? அவமானம் புருஷ லக்ஷணம் என்று வைத்துக்கொள்கிறது.

ராவணன் :—என்ன ப்ரஹஸ்தா ! இப்படியெல்லாம் பேச ஆரம்பித்து விட்டாய் ?

ப்ரஹஸ்தன் :—நீன் எப்படிப் பேசுகிறது ? சொல்லிக் கொடுங்களேன்.

ராவணன் :—அது போகட்டும். நான் வில்லை வளைத்து விட்டால் ?

ப்ரஹஸ்தன் :—வளைத்து விட்டால் ஸீதை தங்களுக்குத் தான்.

ராவணன் :—அவள் ஆசைப்படுவாளா ? நான் அழகாய்த் தானே இருக்கிறேன்.

ப்ரஹஸ்தன் :—தங்களை அழகில்லை என்று யார் சொல்லிப் பிழைக்க முடியும்? என் கண்களுக்கு லக்ஷணமாய்த்

தான் இருக்கிறீர்கள். அவள் கண்களுக்கு எப்படியோ ?

ராவணன் :—அவள் ஆசைப்படாமல் போனால் ?

ப்ரஹஸ்தன் :—சீ! இந்த திராக்ஷப்பழம் புளிக்கிறதென்று வந்து விடுகிறது. உங்களுக்கு ஸ்திரீகளுக்கு குறைச்சலா? அசுவத்தப் பிரதக்ஷணத்திற்குப்போடலாமே.

ராவணன் :—இதற்குத்தானா உன்னைக் கேட்கிறேன்? பேசாமல் திரும்பச் சொல்கிறாயே. வீதையை விட்டுவர மனம் வருமா ?

ப்ரஹஸ்தன் :—வராதுதான். வரவே வராது. கூடும் ஆசை மீசைக்கும் ஆசை என்றிருக்கிறது உங்கள் நடவடிக்கை. அவள் வெறுப்பால் வைதால் கூட உங்களுக்கு ஒரு அழகாய்த்தான் இருக்கும்.

ராவணன் :—ப்ரஹஸ்தா! பேஷ்: கோடியில் ஒரு வார்த்தை சொன்னாய். அது ரமணீயமாய்த்தான் இருக்கும். அவள் வையக்கிடைக்க வேண்டுமே.

ப்ரஹஸ்தன் :—(தனக்குள்) இப்படிப்பட்ட ராஜாவைவைத்துக் கொண்டு வாழ்ந்ததீந்த லங்கை! என்ன லஜையே யில்லாமல் உளருகிறான் ?

ராவணன் :—(பாடுதல்)

கமாச ஆதி.

பேசாமல் அவள் போனாலும் போகட்டும்

ஏசுவைதால் அது லாப மன்றோ ?

கூசாமல் எட்டுத்தரம் மறுத்தால் அதை

ஆசையினோடையாளமாய் நான் கொள்வேன். பேசாமல்

இன்றைக்கில்லையே யாயினும்வளை நான்
என்றைக்காய்நும் என்தாகப் பார்ப்பேன்.
என்னவானாலும் கல்யாணராமன்காண ஏமாந்து நான்
திரும்பிப்போகலாகுமோ? பேசாமல்

நல்லது! நான் உள்ளேபோய் இந்தப் பரீகஷயைக்
கொடுத்து ஜயசாலியாய் வருகிறேன். நீ இங்கேயே காத்திரு.

(உள்ளே போக ஓடி எடுத்து வைக்கிறான்.)

(கால் தடங்குகிறது.)

ப்ரஹஸ்தன்:—சகுனம் சரியாய்இல்லையே! சற்று நிதானி
யுங்களேன்?

ராவணன்:—ப்ரஹஸ்தா! நீ யுத்தத்தில் போனால் அஸ
ஹாய சூரன்தான். ஆலோசனைக்கு நீ போதாது.
போதாது. ஆனாலும் பாதக மில்லை. என் மனம்
கோணமல் பதில் சொல்லுகிறாய்! அது தான் சரி.
அது தான் ராஜாக்களின் கிட்டப் பழகுபவர்களுக்கு
அவசியம் வேண்டிய மந்திரம். கால் தடுத்தாலும்
காலமே தடுத்தாலும் சரி. நான் முன் வைத்த காலைப்
பின் வைக்க மாட்டேன். நான் யாரென்று நினைத்
தாய்? (பாடுதல்)

கல்யாணி ஆதி.

கைலை மலையை யன்று பந்தெடுத்தாடின மைமலை
ராவணன் நான். தையல் ஜானகியின் பேரழகை
யாவரும் கொண்டாடக் கேட்டுமே
வந்தேனில்விடத்தில் பந்தயம் கெவிக்க, ஓகோ!
இதென்ன வேலை? என் திறமைக் கிந்தவில் எந்த மூலை?

[ஹா ஹா—கைலைமலையை

தொல்லுலகங்களில் என்னை வெல்பவர் தோன்றினாரில்லை
[இல்லை.

பல்லாயிரம்கோடி வீரர்களைச் சூரையாடிய ராக்ஷஸன் நான்!
கல்யாண ராமனும் கண்டு களிக்கவே காட்டுவேன்
விக்ரமத்தை.—எங்கும் நிலை நாட்டுவேன் அகிகரமத்தை
[ஹா! ஹா! கைலை

(உள்ளே போகிறான். உள்ளிருந்து இவன் உளறிக்
கொண்டு “ஆ! போனேன் நான்” என்று
சொல்லுகிற சத்தம் கேட்கிறது. சற்றைக்
கெல்லாம் வஸ்திரத்தால் இவன் முகத்தை
மறைத்துக் கொண்டு வெளிப்படுகிறான்.)

ராவணன் :—அடேயப்பா! இது வில்லாம். ராக்ஷஸனுக்
கும் ப்ரோக்ஷஸனுண்டு என்கிறார்களே! அது வல்
லவோ இது! என்ன பாரி யிது? என் தாய்
கொடுத்த செவ்வெண்ணையையும் கக்கச் செய்து விட்
டதே! ப்ரஹஸ்தா! புறப்படு. போதும்போதும்.
நல்ல வேளையில் திரும்பிப் போவோம்.

ப்ரஹஸ்தன் :—மகாராஜா! பட்டால் தெரியும் என்பார்
கள்! நான் சொன்னேனே கேட்டீர்களா! புறப்படும்
போது “அண்ணா! எங்கே போகிறீர்கள்?” என்று
விபீஷணன் கேட்டானே? அப்பொழுதே “நில்லுங்
கள்” என்றேனே! இப்படித்தான் எதிலும் உங்க
ளுக்கு அனர்த்தகரமான பிடிவாதம்! உங்களை
ராஜாவாய் வைத்துக்கொண்டு நாங்கள் திண்டு முண்
டாட வேண்டி வருகிறது.

ராவணன் :—ப்ரஹஸ்தா! போதும் வாயை மூடு. புண்
ணில் கோல் கொடுக்காதே. (பாடுதல்)

மோகனம் ஆதி.

பல்லவி

நான் வந்தது தப்பிதமே—நாடி

நகரங்கள் ஏனெனம் செய்திட - நான் வந்தது !

அனுபல்லவி

கானவின் நீரினைக் கண்டதில் தாகத்தைத்
தானும் தணித்திடத்திரியும் பித்தனைப்போல

சுரணங்கள்

பூனை முதலில் குறுக்கிட்டது ; புகுந்ததும் வாசலில்
பொட்டென நெற்றியில் போட்டது கட்டிய கெட்டி
நிலை—யானைக்கு மோரடி சறுக்கிவிடும்பதை

எண்ணி நிதானமாய் நின்று விடாமலே, நான் வந்தது
நல்ல வேளையைப்பார்த்துப் போங்கள் என்று—சொல்ல
வந்தான் தம்பி சாது விபீஷணன்; நானவனை மதிக்காமலின்று
நாடி வந்தேயிங்கு மானமிழந்திட்டேன்
நானும் கல்யாணராமன் நகைக்கும்படி—நான் வந்தது

இனி இங்கென்ன வேலை ?

(இருவரும் போதல்)

அங்கம் 3 அரங்கம் 4.

இடம் :—மிதிலை அரண்மனையிள் ஒரு ஹால்

காலம் :—மாலை.

பிரவேசம் :—ஜனக ராஜன்.

ஐனகர் :—என்னதான் ஞானம் கற்றாலும் அது ஸமயத்
திற்கு உதவுகிறதில்லை. இந்தச் சிவதனுஸ்ஸை வளைத்
கவனுக்குத்தான் வலீதையைத் தருகின்றதென்று

எதற்காக நான் வீம்பு பிடித்தேன்? ராவணனும் வில்லால்பட்டுப் பதறியோடினான். இந்த வில்லை இனி எடுப்பாருமில்லை, மதிப்பாருமில்லை. இந்தப் பதினாலுலோகங்களிலும் இதைச்சீண்டுவாரன்றி உலகங்களே நிர்வீரமாய் விட்டன. இனி என் செய்வேன்! இப்படித்தான் மனிதர்கள் முன்பின் ஆலோசியாமல் எண்ணிப்போல் ஆழத்தில் காலிட்டுக் கொள்கிறார்கள். பிறகு ஈசுவரன்தான் இப்படிச் சீர்கெடும் கார்யங்களைத் தனது அசிந்த்யமான மகிமைமயால் சரிப்படுத்த வேண்டியிருக்கிறது. ஸ்வயம்கிருதாநர்த்தம் பண்ணிவிட்ட எனக்கு அந்த ஜகதீசன் தான் வழிகாட்ட வேண்டும்; அந்த முதலை வாய்ப்பட்ட கஜேந்திரனைக் காத்த சர்வேச்வரனையே த்யானிக்கிறேன். (த்யானித்துப் பாடுதல்)

நாதநாமக்கிரியையில் பஜனைப் பாட்டு ஆதிதாளம்.

நாராயண் भजे नारायणं सम्यगा राधनीयं भजे नारायणम्—

நாராயண் ।

आद्यन्तरहितं श्री नारायणं स्वाद्य सम्पूर्णं रसघनं नारायणं—नारायणं ।

कल्याणराम रूपं नारायणं अस्मत्सीता कल्याणकृते नारायणं—नारायणं ।

(கொஞ்சம் நடந்து திரைமுகம் கோக்கி) அதோ மஹாதே ஜஸ்வியாய் ஒருவர் வருகிறாரே! அவர் யார்? ஓகோ! தெரிந்தது. விச்வாமித்ர மகரிஷி தான் வருகிறார். இவர் எதையும் செய்ய ஸமர்த்தர். நமது லீதாகல்யாணம் இவரால் அதிகுலபமானதாய் ஆகிவிடக் கூடும். பகவத்தியானத்தின் பலனாகவே இவர் நம்மிடம் வருகிறார் என்று நினைக்கிறேன். (விச்வாமித்திரர் வருகிறார்.)

ஜனகர் :—மஹர்ஷே ! சமயத்தில் வந்தீர்கள். வரவேணும்
வரவேணும். க்ருதார்த்தனேன்.

விச்வாமித்திரர் :—அமோகமாய் இருக்கவேண்டும் மகா
ராஜனே ! நீங்கள், பனியால் மங்கிய தாமரைபோல்
உங்கள் முகம் வாடிக் காண்கிறதே. ஏதாவது கார
ணம் உண்டோ ? வைராக்கிய நிதியான உங்களுக்
கும் கவலை யென்றால் அது சாதாரணமாய் இராதே?

ஜனகர் :—வாஸ்தவம்தான் மஹர்ஷே ! தெரியாத்தன
மாய் ஒரு ப்ரதிஞ்சை பண்ணிப்போட்டு நான்வீணில்
தபிக்கிறேன். உலகங்களில் வீரர்களே யில்லாமல்
போய்விட்டதால் இந்த ஈசுவரதனுஸ்ஸை வளைப்பவ
னொருவனையும் காணோம். அதை வளைத்தல்லவோ என்
மைதிலிக்குக் கல்யாணம் ஆகவேண்டும் ? (பாடுதல்)

த்ரிலோகமாத என்றமெட்டு.

பரசு ஆதி.

பல்லவி

ஸீதா கல்யாணம் செய்யவோர்

சூர புருஷனைத்தேடித் தேடிக்களைத்தேன்.

ஸீதா

அனுபல்லவி

பாதாளமுதல் ப்ரம்ம லோகம் வரையிலுள்ள

பூதயுகை கந்தர்வ தேவ நரர்களுக்குள்.

ஸீதா

சரணங்கள்

ஆதரவுடன் நாங்கள் அரனைப் பூஜித்துப்பெற்ற

ஜோதி வீசிடும் இந்த வில்லை நாணில்

நீதமாய் ஏற்றி என்றன் நிச்சயத்தைக் காப்பாற்றும்,

ஏதுவொன்றும் காணாமல் ஏங்கி ஏங்கி இளைத்தேன்.—ஸீதா

சொல்லின் வலிமையில் சொர்க்கமொன்றைப் புதிதாய்
கல்லும் புல்லும் உலகில் காணாமட்டும்

நில்லும்படி யமைத்த நிஷ்டையி லெனக்கொரு

கல்யாண ராமனை ஜாமாதாவாய்க் காட்டலாமோ? ஸீதா

விச்வாமித்திரர் :—இவ்வளவுதானே ! வீதைக்கொரு வ
ரன் வேண்டுமாக்கும். கொண்டு வருகிறேன். இந்தக்
கவலை இனி உங்களுக்கு வேண்டாம். நான் ஏற்றுக்
கொள்கிறேன். நாணிப்போதென் சொந்தக் காரிய
மாய் அயோத்திக்குப் போவதா யிருக்கிறேன். அந்
குச் சக்ரவர்த்திக்குத் தெய்வப் பிறப்பாய் நான்கு
குமாரர்கள் இருக்கிறார்கள். மகா குணசாலிகள்.
ரூபலாவண்யாதிகளில் ஈடு ஜோடில்லாதவர்கள். அநி
லும் இவர்களில் முதல்வனான ஸ்ரீராமன் :—(பாடுதல்)

மோகனம் ஆதி

இந்து வதனன் இன்ப ஸாகரன்

இந்திராபதியான இச்வரன்.

இந்து

சாரு நேத்திரன் சுப காத்திரன்

தீரஹ்ருதய வாஸ பாத்திரன்.

இந்து

தீனசரண்யன் திவ்யதாருண்யன்

ஞானவரேண்யன் பக்தகாருண்யன்.

இந்து

கல்யாணகுண கணபூரணன்

கல்யாண ராமனான நாரணன்.

இந்து

என்று யாரும் வர்ணிக்கக் கூடிய ஜகன்மோகனன். அந்த
ஸ்ரீராமனை எந்த விதத்தாலாவது நான் அழைத்து வந்து
உங்கள் கண்களில் காட்டுகிறேன். இந்தவில்லையும் அந்த
மனோகரன் கண்ணில் காட்டுகிறேன். பிறகு வீதையின்

அத்ருஷ்டம் போலாகிறது. ஒருவரனுக்குப் பார்க்கிறீர்கள் நீங்கள். உங்கள் வீட்டிலுள்ள பெண்களுக்கெல்லாம் வரர்களைக் கொண்டு வரப்பார்க்கிறேன் நான். கவலையை விடுங்கள், நான் போய் வருகிறேன்.

(போதல்)

ஜனகர் :—(தனக்குள்) எதற்கு நான் அவசியமாய் விசாரப்பட்டேன்? எல்லாம் ஈசன் செயல். எதுவும் தானாய் நடக்கும் என்று தெரிந்திருந்தும் (பாடுதல்)

பஜாயுமேடில் பேலகௌணுஸே என்றமெட்டு

இந்துஸ்தான் காபி ஆதி.

தங்கக் கொடிபோல் தரணியினின்று

தானாய் வந்தபெண் தன்கார்யம் தானே பார்க்காதோ?

தங்கக்

சங்கை எனக்கேதற் கின்னுயிதில்? இந்த

மங்கையைத் தேடும் மணுளன் தானாய் வருவான். தங்கக்

கல்யாண ராமனொருவ னிவளைக்

கல்யாணம் செய்யப் பிறந்திருக்க மாட்டானோ? தங்கக்

(போதல்)

மூன்றாவ தங்கம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்ரீ ஸீதாலக்ஷ்மண பரதசத்ருக்ன ஹனுமத்ஸமேத

ஸ்ரீ ராமசந்திர பாப்ரும்மணே நம:

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீ :
அங்கம் 4. அரங்கம் 1.

இடம்:—அயோத்தியில். தசரதர் தர்பார்.

(விசுவாமிதரர் வருகிறார். எல்லோரும் பரபரப்பாய் எழுந்து வரவேணும், வரவேணும் என, தசரதர் ஓர் ஆசனத்தைக் காட்டி உட்காரச் செய்கிறார்.)

தசரதர்:—மஹர்ஷே ! என்ன ஆனந்தம் ! என்ன ஆனந்தம் ! தங்கள் வரவால் எனக்குண்டாயிருக்கும் மகிழ்ச்சியை இவ்வளவென்று நான் எப்படிச் சொல்வேன் ? எதற்கதை ஒப்பிடுவேன் ?

ययामृतस्य संप्राप्तिः यथा वर्षं मनुदके ।

ययासदृशदारेषु पुत्रजन्माप्रजस्य च ।

प्रणष्टस्य यथा लाभो यथा हर्षो महोदये ।

तथैवागमनं मन्ये स्वागतं ते महामुने ! ।

कंच ते परमं कामं करोमि किमु हर्षितः ॥

(பாடுதல்)

மறிவே ரதிக் என்ற மெட்டு.

பல்லவி

சொல்ல முடியா தின்னவிதமென்று

சொர்க்கத்திலுமில்லா ஆனந்த மிதனைச்

சொல்ல

அனுபல்லவி

வெல்லமும் கற்கண்டும் வெள்ளமாய் ஒடினும்

வெல்லக் கூடுமோ இதன் ஸாரத்தை

சொல்ல

சரணம்

சொல்லு மமுதமும் சொர்ணத்தால் மழையும்

வெல்லும் யோகியர் தம் வேதநிம்மதியும்

கல்யாண ராமனைக் கண்ட நானிதன்முன்

செல்லுமென்று கனவிலும் சொல்வேனோ? சொல்ல

தேவாசுரர்கள் அனைகமாயிரம் வருஷங்கள் பாற் கடலைக் கடைந்து அமிர்தம்கண்டு கொண்டார்களே! அவர்களுக்கு என் ஆனந்தமிருக்குமா? தேவர்களை விரட்டியடித்துக் கருடன் கொணர்ந்த அமுர்தத்தைக் கண்டதும் வினதைக்குத்தான் இந்தச் சந்தோஷமிருந்திருக்குமா? பிறவிக் குருடன் திடீரென்று கண்களைப் பெற்றாலும் இவ்வளவு அவன் சந்தோஷிக்க முடியாது. எதிர்பாராத லாபமாய் என்மன்னன் என்கண்மணி என் ராமனைப் பெற்றதால் நானடையும் ஆனந்தம் ஒன்றே இதற்கொப்பிடக் கூடியது. மஹானுபாவ! தங்களை ஸம்பூர்ணமாய் ஆரதிக்கவேண்டுமென்று எனக்கு ஆசை போராடுகிறது. தாங்கள் கேளாததைக் கேட்டீர்கள். நான் கொடுக்க முடியாததையும் கொடுத்தேன் என்று எனக்குப்பேர் வரவேண்டும். எதைக் கேட்டாலும் தருகிறேன். தலையைத் தருவதும் எனக்குப் பெரிதில்லை. உங்கள் பொன்னான வாயால் கேளுங்கள்.

விச்வாமித்திரர்:—எதுவானாலும் தருவதாய்ச் சொல்லி விட்டீர்கள்; தாங்களோ ஸத்தியம் தவறாத பரம ஸாத்வீகர்கள். கேட்கட்டுமா?

சங்கராபரணம் ஆதி.

பல்லவி

காகபக்ஷதரண ஸ்ரீராமனைத் தாருங்கள் சில நாளைக்கு.

அனுபல்லவி

யாகரக்ஷணமெனக் காகவேண்டியிவனால் யாதுதானர்க ளுமிவனால் ஒழியவேண்டும்.

காகபக்ஷ

காணம்

பச்சைப் பாலின் என்று பார்க்கவே வேண்டாம் நீங்கள் ;

இச்சைப்படி உலகை ஆட்டுவீப்பவன் இவன் ;

கச்சிதமாய் இவனைக் கல்யாண ராமனாக்கி

நிச்சயமாய் நம்பலாம்நான்கொண்டுவந்து சேர்ப்பேன்,காகபக்ஷை

மகா ராஜனே ! நான் ஒரு யாகம் செய்ய ஆசைப்படு

கிறேன்,இதற்குச் சில ராக்ஷஸர்கள் அத்தியந்தம் விரோதி

களாய் இருக்கிறார்கள். நான் 'யக்ஷயே' என்றதை ஆரம்

பிக்கும் பொழுதே 'தக்ஷயே' என்று அதை அழிக்க ஆஜ

ராய் வந்து விடுகிறார்கள் இந்தப் பாதகர்கள். அந்த என்

யாகரக்ஷணத்திற்காக ஸ்ரீராமனை எனக்குச் சில நாளைக்குத்

துணையாய்த் தாங்கள் தரவேண்டும். இவனைப் பச்சைக்

குழந்தை யென்று நீங்கள் பார்க்கவேண்டாம். இந்த

ஈரோழபதினான்கு லோகங்களிலும் இவனுக்குச்சமானமான

வீரரூபதீரர்கள் கிடையாது. உங்களுக்கு இவன்மகிமை தெரி

யாது. சொன்னாலும் புரியாது. தருகிறீர்களா ?

தசரதர் :—யாகரக்ஷணத்திற்கா ? ராக்ஷஸர்களை எதிர்க்க

வா ? என் பாலணையா கேட்கிறீர்கள் ? நன்றாயிருக்

கிறது. நான் தரப்போகிறதில்லை. தரவே மாட்டேன்,

வேண்டுமானால்ச் சதுரங்கஸையத்துடன் நான்

புறப்படுகிறேன். யார் அந்த ராக்ஷஸர்கள் ? என்ன

வீர்யம் அவர்களுக்கு ? சொல்லுங்கள் பார்க்கலாம்.

விச்வாமிதரர் :—(பாடுதல்)

ஆதிமூல மென்ற நோட்டு மெட்டு.

காலனுக்குக் காலனை ராக்ஷஸலோக

பாலன் அவன் துஷ்டர்களுக்கே யனுகூலன்.

தூலராசிபோலத் தூக்கித் தேவர் கூட்டத்தை
 நாலுவாக்கினு யிறைத்திட்டவோர் ஜங்காலன் ;
 நீலலோஹிதன் வசிக்கும் கைலைமலையை
 லீலையாய்ப் பந்தெடுத்தாடப் பார்த்ததுச்சீலன் ;
 சில்வதிகளின் சாப பாத்ரமானவன்
 சிஷ்ட ஜனங்களின் சஷ்டவேறுது வானவன் ;
 ராவணனென்ற பொல்லாதபேர் படைத்தவன்
 தேவர் முனிவர் நரர்களைச்சிதைத்தவன்
 சண்ட தோர்த்தண்டன் ப்ரசண்ட வீரமார்த்தாண்டன்
 அண்டங்கள் திண்டாட விளையாடுமோர் முண்டன்.

இப்படிப்பட்ட யக்ஞகண்டகனும் லோக கண்டகனுமான
 ராவணனைச்சேர்ந்த ராக்ஷஸர்களிவர்கள், தாடகை சுபரகு
 மாரீசன் என்ற பேர்களை நீங்கள் கேட்டிருக்கக் கூடும்.

தசரதர்:—ஆ! ராவணனா! ராவணனைச் சேர்ந்த ராக்ஷஸர்ச
 களா? இந்தப் பிசாசங்களுக்குக் காட்டிக் கொடுக்க
 லாமென்றோ கண்மணியைக்கேட்டீர்கள்? எனது பால்
 மறவாத பச்சைக் குழந்தையைப்பலியாக்கவாபார்க்
 கிறீர்கள்? ஆ! என்ன செய்வேன்; (என்று சிம்மாசனத்தி
 லிருந்தபடி மூர்ச்சையாய்விழுதல், வசிஷ்டாடிகள் ஒடி
 வந்துகனையாற்றல். மறுபடியும் பெரு மூச்சவிட்டுக்கொண்டு
 எழுந்துட்கார்ந்து.) ஆ! என் ராமனையா? என்
 மோகனனையா? என் ஜகதானந்தனனையா? தரவா?
 நீர் போகலாம். (பாடுதல்)

அதே மேட்டு.

காமப்பறிந்த மல்லிகை பறப்பியதரை
 தன்னில் நடந்தாலும் நொந்துபோய்ச் சிவந்திடும்

தாமரையினு மெல்லிய பாதங்களுடன்
 சேஷம ரூபமாய் எனக்கு வந்தபாலனை
 ஜாமப் பொழுதும் விடமனம் துணிவேனே
 போம்போம் போதுமெனக்குமது சகவாஸமே ?

விச்வாமித்திரர் :—எதைக் கேட்டாலும் தருகிறேன்
 என்று வாக்களித்துவிட்டு இப்படித்தடுமாறுவாருண்
 டோ ? ஸத்தியம் போய் விட்டதா இந்த இக்ஷ்வாகு.
 வம்சத்தில் ? சரி, நான் போய் வருகிறேன். (ஒரடி
 எடுத்து வைத்து மறுமடிபும் திரும்பி வந்து) ஸ்ரீராமனைத்
 தரப்போகிறீர்களா இல்லையா ? பயப்படவேண்டாம்.
 நான் ஜாக்கிரதையாய் ரக்ஷித்துக்கொண்டு வந்து
 ஒப்புவிக்கிறேன்.

தசரதர் :—மறுபடி மறுபடி கேட்கவேண்டாம் கேட்கக்
 கூடியதைக் கேட்டால் கொடுப்பார்கள். வேறென்ன
 வேண்டும்? (பாடுதல்)

சேஞ்சுருட்டி.

சிதம்பரம் போகாமல் இருப்பேனே என்ற மெட்டு.

ராமனை யார்க்கும் நான் தருவேனே அவனை	
ஜாம நேரமும் விட்டுப்பிரிவேனே ?	ராமனை
உடல் பொருளாவி எல்லா மெனக்கவனே !	
கடவுளும் அவர்தரும் வாழ்வுமவனே !	ராமனை
ராமா, ரகுராமா, கல்யாணராமா; வென்று	
ராம பாராயணம் நாளும் நான் செய்யுமபி	ராமனை

நிர்பந்திக்கவேண்டாம். இது நடவாது போங்கள் ; என்
 பாலனுக்குப் பனிரெண்டு வயதுதானேயானது. யுத்தத்
 திற்கு இவனே யோக்கியன் ?

விச்வாமித்திரர் :—மகாராஜா ! ஸ்ரீராமனுடைய அருமை பெருமை மகிமையெல்லாம் தெரியாததினால் நீங்கள் இப்படி ஸத்யத்தைக் கைவிடப்பார்க்கிறீர்கள், நான் எல்லாம்வல்ல ஈசனாக இவனை யறிகிறேன். இந்த வலிஷ்டாதிருமறிவர், சந்தேகிக்கவேண்டாம்.

अहंवेदि महात्मानं रामं सत्यपराक्रमं ।

वसिष्ठोपि महातेजाः ये चेमे तपसिस्त्यताः ॥

(பாடுதல்)

மாதாட என்ற மெட்டு.

கமாசு.

பல்லவி

நான் அறிவேன் ராமனை ஸ்ரீபதி யென்றே

நான் அறிவேன் ராமனை.

அனுபல்லவி

ஞான நிஷ்டைகள் வேண்டும் காதுனை நன்றிய ? நான்

சாணங்கள்

ஸத்ய பராக்ரமன் அந்தராத்ம ஸ்வரூபன்

சித்யமங்களநாமன் நிருபம குணனென்று நான்

பாலனிவனென்று நீர் பார்த்து ப்ரமை கொள்கிறீர்

பாலன் ஜகத்திற் கெல்லா மிவனென்றறியாமலே நான்

வேதம் படித்து வித்வானாவா நென்றுமக் கெண்ணம்

வேதமறியாதின்று மிவனை யென்றெங்கள் திண்ணம் நான்

கல்யாணி யொருத்தியை வில்லால் கல்யாணம் செய்யும்

கல்யாண ராமனிவன் என்று நீர் அறிவீரோ? நான்

வணபரரான நாமறியும் ராமனை தனபரரான் நீர் எப்படி

அறிவீர்? பர்ணசாலையில் வசிக்கும் நாமறியும் ராமனை

ஸ்வர்ணசாலையிலிருக்கும் நீர் எவ்விதம் அறிவீர்? அந்தப் பரானு சந்தானம் பண்ணும் நாமறியும் ராமனை அந்தப் புரானு சந்தாளம் பண்ணும் நீர் அறிவீரோ? தர்மமோகூட பரரான நாமறியும் ராமனை அர்த்தகாமபரரான நீர் அறியமாட்டீர். நித்திய முக்தர்களான நாமறியும் ராமனை நித்யபத்தனான நீராவது அறியவாவது? இந்தவலிஷ்டரைக் கேளுங்கள். சொல்வார்.

தசரதர்.—என்னென்னமோ என் ஐந்தும் இரண்டு மறியாத பாலனைப்பற்றிச் சொல்கிறீர்கள்! எனக்கொன்றும் புரியவில்லை. ஏன் வீண் வாதம்? ராமனை நான் தரமுடியாது. (பாடுதல்)

ஹாரேஸய்யா என்ற பார்ஸிமெட்டே.

பச்சைக் குழந்தை பால்வடியுமுகன் பரமம்ருதுள பாதன்; இச்சகத்தில் உம்மைப்போல் கன்னெஞ்சர்—எங்கும் நான் கண்டது கேட்டதில்லை. என்னமாய்க் கேட்கவந்தீர்? எவ்விதமாய்த் துணிந்தீர்? ஏன் தருவேன்? தரமாட்டேன் தரமாட்டேன். தரவேமாட்டேன். பச்சை

விச்வாமித்திரர்:—(பாடுதல்)

பச்சை நிறத்தால் பரமாத்ம ஸ்வரூபம்தன்னை மறைத்த தீரன்; எச்சகத்திற்குமிவனே ஈசன்; சச்சிதா நந்தமென்ற விலாசன்; நிச்சயமெனக்கிது; பிச்சம் வலிஷ்டர் சொல்வார்; இக்ஷணமே; தரவேணும். தரவேணும் அழைத்தே போவேன். பச்சை

தசரதர்:—(பாடுதல்)

ராஜீவ நேத்திரன் ரம்யஸு—காத்ரன் ராக்கன் விழிக்கமாட்டான்; போஜன வேளைபோனால் துடிப்பான்; புற்றரையிலும் நடந்தறியான்;

தாளீதளச்யாமளன் ;

னார்வாதள கோமளன், ஏன் தருவேன் ?

தரமாட்டேன். தரமாட்டேன். தரவேமாட்டேன் பச்சை.

விச்வாமித்திரர்:—(பாடுதல்)

புண்டரீகாஷ்டன் புருஹூதமித்ரன் புருவேஷாத்மனிவன் ;

அண்டங்கள் யாவையும் உண்டு யிழ்ந்தோன் ;

என்டிசைப்பாலரை யாளவந்தோன் ;

விண்ணை மண்ணை உலகை வீசிக்காலாலளந்தோன்.

இக்ஷணமே தரவேணும் தரவேணும் அழைத்தே

போவேன்

பச்சை

தசரதர்—(பாடுதல்)

புததத்தை இவன் என்ன கண்டான் நான் வருகிறேன் ;

ஸையங்கனோடு, மத்தகஜத்தை எதிர்த்து நிற்க

மல்லிகை பூச்செண்டைக் கேட்பதுபோல்

பித்தம் கொண்டீரோ இந்தப் பச்சைப் பிள்ளையை நாட ;

போம் போம் போம் தரமாட்டேன்

தரமாட்டேன் தரவேமாட்டேன்.

பச்சை.

விச்வாமித்திரர்:—(பாடுதல்)

வில்லைத்தெரித்ததும் வீராதி வீரான தேவாசாரும்

பல்லைக்கடித்துப் பதறிவீழ, எல்லைகள் தாண்டி யரண்டிட்

டோட.—ப்பண்ணும் கல்யாணராமன் பரமகுணபிராமன்

பரமக்ருபாரஸ பூர்ணன் பரிபூர்ணன் ஸம்பூர்ணன். பச்சை

அதிகவார்த்தை எதற்கு? மகாராஜ! நான்

வந்தால் வந்த காரியம் ஆகாமல் திரும்புகிற வழக்க

மில்லை என்று உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கவேண்டும்.

நீங்களாய் மரியாதையாய் அனுப்பிவிடுங்கள். இல்லா

விட்டால் அயக்காந்தம்போல் ஸ்ரீராமனைக் கூடவே

துடர்ந்து வரும்படிசெய்ய என்னிடத்தில் மாயமு

மிருக்கிறது, மந்திரமுமிருக்கிறது. (தனக்குள்) எனக் காகவா வரப்போகிறார் இந்த ராமன் என்னொடு? அந்த நித்ய கல்யாணியான சுந்தரி வீதையல்லவோ இவரை ஆகர்ஷிக்கிறாள்! (வெளியாய்) இந்த வலிஷ்ட பகவான் அனுப்பலாம் என்று சொன்னால் உங்களுக்குப் போதுமல்லவா? அவர் இலேசில் அப்படிச் சொல்லக்கூடியவரா? அவருக்கும் எனக்கும் ரொம்ப ராஜி யென்று இவ்வுலகெல்லாம் அறியுமே. நான் மத்யான்ஹ சூர்யன் பிரமாதமாய்ச் சுகுகிரார் என்றால் என்ன ஜிலீரென்று குளிர்ந்து வீசுகிரார் இந்த சூர்யன் என்பாரே அவர்!

வலிஷ்டர்:—மகாராஜா! ஆலோசிக்க வேண்டாம். தடையின்றி அனுப்பலாம். உடனே அனுப்புங்கள். இப்பொழுதே கூட்டி அனுப்புங்கள். இதில் கார்யமிருக்கிறது. இந்த விசுவாமித்திரர் மணலைக்கூட கயிராய்த்திரிக்கக் கூடிய மகா ஸமர்த்தர். ஸர்வமங்களங்களை யும் நமக்குத் தருவதற்கே இவர் ஸ்ரீராமனை யாசிக்கிறார். ஸ்ரீராமனும் மனுஷ்ய நாடகமாரும் நமது இஷ்ட தெய்வதமே! (பாடுதல்)

தோடி.

ஏமனி பொகடு என்ற மெட்டு.

பல்லவி

இஷ்டதெய்வமே இந்த இந்து சுந்தரானன்
இனகுலதிலகன்—ஸ்ரீராமன்—இஷ்ட

அனுபல்லவி

சிஷ்டஜன ரக்ஷணம் செய்ய வந்த

சின்மயன்-கஷ்டங்கள் போக்கவல்ல கருணா நிதி.—இஷ்ட

சாணம்

பலத்தில் மஹேந்திரன் பாரிபுத்தியில் குரு
நலஞ்செய்வதில் ஆதிநாரணனை யிவன்
குலவதியான ஒரு குணமணிக்கேயுரிய
கல்யாண ராமனென்ற தாரகநாமன்:—

இஷ்ட

ஆதலால் (பாடுதல்)

தன்யாசி ஆதி.

பல்லவி

தாராளமாய்த்தனயனை இவருடன் நங்கள்
தருவித்தனுப்பி விடலாம்.

தாராளமா

அனுபல்லவி.

பாராளம் மன்னராயிருந்த மஹானிவர்
பாராத சஸ்திர சாஸ்திரங்களிராது.

தாராளமா

சாணம்

நல்ல சுபமுகூர்த்தந் தன்னிலவர் நம்மை
நாடிவந்தார் நலமே

எல்லோருக்குமிவர் செய்பவர் என்றும்

கல்யாணராமன் நனக்கும் தெரியுமே. தாராளமா

தசரதர்:—அப்படியானால் பரமஸந்தோஷமே. ஏதோ
கொஞ்சம் தயங்கினதை மன்னிக்கவேண்டும். பெற்ற
வாஞ்சை என்னைச் சிறிது சஞ்சலப்படுத்தி விட்டது.
அது ஸஹஜதோஷமில்லையா? இனி என்பாலனு
க்குப் பிதாவும் மாதாவும் குருவும் பந்துவும் தெய்
வமுமெல்லாமுமாய்த்தாங்களே ஆகிவிடுங்கள். அப்
ராதக்ஷமாபணத்திற்காக ஸ்ரீ லக்ஷ்மணனையும் தரு
கிறேன். ஸ்ரீ ராமனை விட்டுக்ஷணமும் இவன் பிரிந்
திருக்கமாட்டான்.

விச்வாமித்திரர் :—பேஷ், பழம் நழுவிப்பாலில் விழுந்ததே எனக்கு! மகாராஜனே! உங்களை நான் ஸம்பூர்ணமாய் ஆசிர்வதிக்கிறேன் ஸர்வகல்யாணங்களும் உங்களுக்குண்டாகட்டும். ஸ்ரீராமனைக் கல்யாண ராமனாய்ப் பார்க்கப் போகிறீர்கள்.

(பாடுதல்)

கல்யாணி ஆதி.

பல்லவி.

கல்யாணங்கள் மலியட்டும்

ராஜனே! நித்ய கல்யாணங்கள் மலியட்டும்.

அனுபல்லவி

கல்யாண புருஷர்கள் ஆசிர்வாதங்கள் எல்லாம்

சல்யமென்பதே யில்லாச்சுகங்களை யருளட்டும். கல்யாண

சாணம்

சொல்லில நிலைநாட்டியதால் ராஜனே!

எல்லாமங்கள்கள்களு முங்கட்கே.

கல்லைக்காலால் பெண்ணாக்கிக்

கையால் மற்றொரு பெண்ணைக்

கல்யாணராமன் பிடியாவிடில் நான் ரிஷியோ? கல்யாண

(எல்லாரும் போதல்)

அங்கம் - 4—அரங்கம் - 2.

ஸரயூகங்கா சங்கம ஸ்தலத்தில்

இடம் :—ஒருமரத்தடி.

காலம் :—விடியற்பொழுது.

ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள் த்ருணசயனம்.

விச்வாமித்திரர் அவர்கள் அழகு பார்த்தல்

விச்வாமித்திரர் :—ஆ! என்ன ஸேவை ! என்ன ஸேவை !
என்ன நேத்ராநந்தம் ! என்ன மஹோத்ஸவம் என-
க்கு ! (பாடுதல்)

ப்யாகு ஆதீ.

பல்லவி

என்ன கௌஸல்யாதேவியின் புண்ணியம் !
என்ன சுமித்திரையின் கண்ணியம் !

அனுபல்லவி

பன்னக சயனத்தில் பள்ளிகொண்ட பரந்
தாமனைப் பிள்ளையாய்ப் பாலிக்கின்றாள் ஒருத்தி
தன்னறியாமலோ தானறிந்தோ அந்தப்
பன்னகந்தனுக்குப் பால்வார்க்கிருள் மற்றொருத்தி என்ன

சாணம்

நீரைநிரம்ப உண்ட நீலமேகமும் அதன்

மாரிக்கடையாளமாய் மன்னும் மின்னலும் போல

வீரன் கல்யாணராமன் விஜய லக்ஷ்மணனுடன்

சேர்ந்து நித்திரைசெய்யும் ஸேவைக்கீடுதானேது ? என்ன

விழித்திருக்கிற ஸமயத்தைக்காட்டிலும் கோடிமடங்கதிக
மாய்க் கண்களுக்கு உத்ஸவம் தருகின்றதே நித்ராகாலத்
தில் இந்த திவ்ய குமாரர்களின் வடிவழகு ? இந்த மகிமை
யைப்பார்க்க நானே கொடுத்து வைத்தவன். இந்தக்
குமாரர்களை நம்மை நம்பிக்கொடுத்தாரே அந்தத் தச
ரதர் ! இது முடியாத காரியம். அந்தக் கௌஸல்யா சுமித்
திரைகள் உடனே குழந்தைகளை அலங்கரித்து அனுப்பி
னார்களே ! அது ஸாஹஸம் ! (ஆகாயத்தைப் பார்த்து) உதய
சந்த்யா காலம் வந்து விட்டது. இம் மன்னர்களை எழுப்ப
வேண்டுமே ! எழுப்பினால் இமை கொட்டாமல் இப்பொ

முது நாம் பார்த்தானந்திக்கும் இந்த சுகம் குறைந்து விடுமே! எழுப்பா விட்டாலோ சாஸ்திர விரோதமான பெரும் குற்றமாகுமே. சந்தியா காலம் நம்மறியாமலே தாண்டி விடுமே. அப்படித் தாண்டி விட்டால் அந்த ஸந்த்யாதிக்கிரமத்திற்காக நம்மை சிஷ்டிக்காமல் விடுவாரா இந்த ராமபத்ரன்? ஸநாதந முறைப்படி நித்தியகர்மானுஷ்டா னங்களை நிலைநாட்டவல்லவோ இந்த அவதாரம். “श्रुतिस्मृती ममै वाज्ञा । आज्ञाच्छेदी मम द्रोही” என்று சொல்வாரே இவர்? எப்படியானாலும் இருக்கட்டும். சுகமாய்த் திருப்பள்ளி எழுச்சி பாடி எழுப்பப்பார்க்கிறேன் இம்மன்னர்களை. எழுப்பித்தான் ஆகவேண்டும்.

(பாடுதல்)

பூபாளம் - ஆதி.

காசாம்பூமேனியனும் கமலக் கண்ணனுமான
கௌஸல்யா சுப்ரஜா ராமா! எழுந்திருங்கள்.
ஆசரங்களென்ற அடர்ந்த இருளை நீக்க
தாசரதிபால சூர்யனே! எழுங்கள்.
தாஸனாகத்தமயன் தனக்குத் தொண்டு புரிதல்
மாசற்றதர்ம ரஹஸ்யஸாராம்ச மென்று
தேச தேசங்கள் எங்கும் தேறித்தெளியும்படி
நேசம் புரியும் லக்ஷ்மண! எழுந்திருங்கள்.
காலைச் சந்தியாய்க் கோரதாடகா திகளையும்
மாலைச் சந்தியாய் ராவணாதி ராஜ்ஜஸரையும்
லீலையாய்ப் பகற் சந்தியில் கரணையும் வெல்லும்
பாலகல்யாணராம! லக்ஷ்மண! எழுங்கள்!

“कौस्तुभ्या सुप्रजा राम ! पूर्वासन्ध्या प्रवर्तते ।

उत्तिष्ठ नरशार्दूल ! कर्तव्यं दैवमान्दिकम् ॥

(கண்ணைத் துடைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்கள் எழுந்து ரிஷியை வணங்கி நிற்கிறார்கள்.)

விச்வாமித்திரர் :—என் கண்மணிகளே ! உதயகாலமானதால் எழுப்பி விட்டேன். எந்த வித்தைக்கும் உதயகாலமே உசிதமானது. நிர்மலமாய் எதையும் அழகாய் மனம் கிரஹிக்கும். இரண்டு வித்தைகளை உப தேசிக்கிறேன். இவை பசிதாகமெல்லாம் நீக்கிப் பலத்தையும் உற்சாகத்தையும் ஜடிக் ஜடிக் நிரம பத்தரும். கிட்ட வாருங்கள் (இருவரும்வர, உப. தேசித்துவிட்டு) கேட்டுக்கொண்டீர்களா ?

वलामति वलामेते पठतः पयिराघव ।

नसौभाग्येन दाक्षिण्ये न ज्ञाने बुद्धिनिश्चये ।

नोत्तरे प्रतिवक्तव्ये समोलोके तवानध ! !

क्षुत्पिपासेनते राम भविष्येते नरोत्तम ! !

ஸ்ரீராமன் :—லக்ஷ்மண ! பார்த்தாயா ஆச்சரியத்தை ? இதை ஜடித்ததும் நம்மறியாமல் நமக்கு இது வரையில் இல்லாத தைரியத்தையும் புஷ்டியையும் இது உண்டாக்கி விட்டது.

லக்ஷ்மணன் :—துஷ்டியையும் என்று சேரத்துச் சொல்லுங்கள் அண்ணா !

விச்வாமித்திரர் :—அதோ தெரிகின்றதே ! இருண்ட பெருங்காடு. அதில் தாடகை என்ற ராக்ஷஸி வசிக்கிறாள். அது முந்தி நல்ல நகரமாயிருந்தது. அதைப் பாழாக்கிக் காடாக்கினாள் இந்தப் பாதகி. நாம்வந்தது தெரிந்தால் ஓடி வந்து விடுவாள். அவள் கண்ணில் பட்டதும் தாக்ஷிண்யம் பாராமல் ஒரே பாணத்தால்-

அவனை அடித்து வீழ்த்தவேண்டும். ராமா! இது,
ரொம்பவும் புண்யமான காரியம்.

-(திரைக்குள் பிரமாதமாய் கூச்சல் கேட்கிறது. தாடகைதீர்
கொண்டு வெளிவருகிறான். அவனைக் கண்டதும் விச்வாமித்திரர்
ஸ்ரீராமன் பின்னால் பதுங்கிக்கொள்கிறார். ஸ்ரீராமன் பாணத்
தைப் பூட்டுகிறார்.)

..தாடகை :— (கலைவிரி கோலமாய்க் கைகளை வீசிக்கொண்டு
ஓர் கர்ஜனை கர்ஜித்துக்கொண்டு பாடுதல்)

கமாசு - கண்ணிகள்

தணலைக் கண்களால் உமிழும் தாடகை நானே
கூணமுமென்னை யடக்கியாளும் ஆனக்கானேனே !
கோபமே குடியாய்க்கொண்ட கோரப்பல்லி நான்
தாபமே எந்தன் ஸ்வரூபம் நானோர்பாபமே.
காலுதையிலிந்த வனமும் காடும் அதிருமே
மாலையில் பிசாசுமென்னைப் பார்த்தவறுமே
ஆவென்றட்டகாசம் செய்யில் அதிர்ந்துதிர்ந்துமே
ஓவென்றோசையோடு நகைத்தரங்கள் சிதறுமே.
இடி இடிப்பதைப்போல் நான் போட்டிடும் கூச்சலில்
வெடித்து படரென்று பர்வதங்கள் உருளுமே.
கூவக் கூவ வாயி லள்ளிப் போட்டியிர்களை
நாவில் தள்ளித்தடவி யுறிஞ்சிக் கொட்டமடிப்பேனே !
சுந்தனைத் தொலைத்த காளிநான் இருக்கையில்
இந்த விச்வாமித்திரன் யாகம் செய்ய முடியுமோ?

-(அஹஹாவென்று சிறித்து)

பாலகன் கல்யாணராமன் பாணமொன்றினால்
வேலைதீர்க்கப்பார்க்கிறானென்னை யிந்த மந்தன்.

(பார்த்து) துஷ்டப்பிராம்மண! என்ன தைரியமாய் மறுபடி என்னைச் சீண்ட வந்தாய் நீ? இந்தப்பையன்கள் சலுகையோ? என் கடைவாய்க்கும் காணுதுகளே இந்த சிசுக்கள்? வாரும் வாரும்! இப்படியே எல்லோரையும் வாயில் போட்டுக்கொள்கிறேன் (என்று பூயியை உதைத்துக்கொண்டு தாண்டிவ்ர.)

விச்வாமித்திரர்:—ராமா! வந்து விட்டாளே அந்தப் ப்ரஷ்டை. எடுங்கள் எடுங்கள் பாணத்தை (பாடுதல்)

சாமிராரா என்ற ஜரவளி மெட்டு.

இந்துஸ்தான் - காபி.

ராமா! ராமா! அரிராமா! எடுங்கள் பாணம்
வேகமாய்ப் பூட்டிவிடுங்கள். இவன் பட்டு விழ ராமா
தாமதியா திவனைத் தண்டித்திடாவிடிலே
போனேன் போனேன், பலியானே னிவளுக்கு ராமா
சீறிப்புலிபோல் பாய்ந்து சீண்டுகின்றானே என்னை
நா! இவன் என்று பார்த்தால் மோசம் மோசம்! ராமா
கல்யாணராமா! சீக்ரம் இந்த துஷ்ட ராஷ்ட்வி
இல்லை இல்லை என்றசொல் என்காதில் விழட்டும். ராமா

ஸ்ரீராமன்:—லக்ஷ்மண! ஏன் ஆலோசிக்கிறாய்? நமது
குரு இப்படிப்பதறலாமா! என்ன தர்மசங்கடம்
இது? இவன் ஸ்திரீயாயிருக்கிறானே!

வக்ஷ்மணன்:—அண்ணா! நாம் முதன் முதலாய் பாண
மெடுக்கிறோம், ஒரு பெண்ணையா இதற்குப்பாத்திர
மாக்குகிறது? என்ன செய்யலாம்?

(பாணத்தைப் பூட்டிக்கொண்டு பாடுதல்.)

மாங்காய்ப் பால் மெட்டு.

பாணமே ! நீ இவள் ப்ராணனைக் கொள்ளாமல்
த்ராணி யொழித்திட்டுவா ; தயவாய்
த்ராணி யொழித்திட்டுவா !

பாணமே !

காது மூக்கு நாக்கற்ற கட்டழகியாய் ஆக்கி
போதுமென்று வந்திடு. இப்பொழுது
போதுமென்று நீ வந்திடு.

இல்லையென்று பின்னால் சொல்லட்டும் நமதண்ணன்
கல்யாண ராமன்சரம். இவளைக் கல்யாண ராமன்சரம்.

பாணமே.

(பாணம் பாய்கிறது. ராக்ஷஸி பயந்து திரைக்
குள் ஓடுகிறாள். அந்தரத்திலிருந்து மூக்கு
காதெல்லாம் விழுகிறது. அவள் உள்ளிருந்தபடி
மறுபடி விட்டேறா இந்த ப்ராமணனை
என்று கர்ஜிக்கிறாள்.)

விச்வாமித்திரர் :—ராமா ! இந்த விளையாட்டுப் பிள்ளை
லக்ஷ்மணனிடமா என்னைக்காட்டிக் கொடுக்கிறது ?
இவள் இன்னம் இருக்கிறாளே ; நான் தபிக்கிறேனே !
நான் ஆசார்யன் இல்லையா ? சொல்லிவிடுங்கள்.
உங்களுக்கு நான் வேண்டுமா? இந்த ராக்ஷஸிவேண்டு
மா ?

ஸ்ரீராமன் :— ஆசார்ய ! பயப்படவேண்டாம். இதோ
எடுத்துவிட்டேன் கணையை. போனால் இவள் (பாடுதல்).

நகுமோ என்ற மெட்டு.

பல்லவி

விடுமோ இவளை இனி வில்லில் நான் பூட்டிய சணை இது?

அனுபல்லவி

அடுமோ இவட்கிந்த அட்டஹாஸமு மனிபாயமும்
படுமோச மரைக்ஷணமும் இவளிருந்தால் கெடும் கெடும்
உலகங்கள் விடுமோ

சுரணம்

யக்ஷராஜன் பெண்ணாய் இருந்தாளிவள் அழகாக
சிக்ஷணமாய்ச் சாபத்தினால் இந்த ராக்ஷவியானான்.
பக்ஷமாய்க் கல்யாணராமன் நான் வந்ததினாலே
தக்ஷணமே இவள் லக்ஷணவதியாகி யக்ஷருலகேசட்டும்

[விடுமோ ?

(பாணத்தைவிட, அதுபாய திரைக்குள்ளிருந்து தாடகை ஆ!
என்ன பாணவேகம் என்றலறி விழுவதாய்க் கேழ்க்கிறது)
இதோ தேவவிமானம் வருகிறதே! எனக்கு! நான்திவ்ய
ரூபமடைந்தேனே. ஆ! என்ன ராமன் மகிமை (என்ற
அவள் வார்த்தைகள் திரைக்குள்ளிருந்து வருகிறது. விச்வாமித்
திரர் உள்ளே போய் பார்த்துவிட்டு வந்து) ராமா! சனி
துலைந்தது. இனி இந்த வழிகளெல்லாம் நிர்ப்பயமாய் விட்
டன. நான் என்ன செய்யப்போகிறேன் உங்களுந்
திக்கு? (பாடுதல்)

தாசரதே நீரண மோதிர்ப்பனா என்ற மெட்டு

தோடி - ஆதி.

பல்லவி

ரகுல திலகா! ராகாசசாங்கவதனா

மதன சுந்தர ராமா!

ரகுலதிலகா!

அனுபல்லவி

வெகு காலங்கள் இந்தப்படி வினோத லீலைகள் செய்து

விஜய கல்யாணராமனாக விளங்குவீர்கள்.

ரகுலதிலகா!

சரணம்

தகுந்த ராஜகன்னியைத் தாரமாக வடைந்து
தகும்தகும் என்று தரணியில் எங்கும் புகழ்பெற்று
சொருசாய் ஐயித்த ராஜ்யங்களை சத்ருசோதரர்க்கே
பகுமானமாகக் கொடுத்துப் பட்டாபிராமனாகி ரகுலதிலகா!
(அஸ்திர தேவதைகன்மின்னிமின்னிக்கண்களை இழுக்கின்றன)

பூநீராமன் :—ஆசார்ய! இதைன்ன ப்ரகாசங்கள்! லக்ஷ்
மண! என்ன அழகாய் ஒடியாடி இவைகள் ஆகாசத்
தில் வட்டமிடுகின்றன. பார்த்தீனயா?

லக்ஷ்மணன் :—ஆம்! ஆம்! அண்ணா (பாடுதல்)

காவடிச்சிந்து

நீலநீலமாய்ப் பளீரென்றோர் புறத்தில் தோன்றிச்செம்மையாய்ச்
[சிவந்து
மற்றோர் புறம் பாபுதே :—பாய்ந்து கோலங்காட்டி விட்டுடனே
[யோபுதே.

பாலஞ்சயனை ஒன்று பத்தாயிரம் பதினாயிரமாகக்காட்டி ஓர்
[புறத்தில்
வீசுதே :—இதைப்பார்க்கவும் கண்கள் இரண்டும் கூசுதே.

நீலலோஹிதன் கழுத்தைப்போ லோர் புறத்தில் கறுத்துக் கன்
[னங்கரே வென்று
மையைக்கொட்டுதே :—அதன்மீது வெண்ணிலவின் வெள்ளம்
[சொட்டுதே.

சொல்ல முடியாத இந்த அப்புதஸ்வரூபங்களைக் கல்யாணராம
[ண்ணா! சீராய்ப்
பாருக்கள் :—பார்த்துப்பார்த்துங்கள் ஆசையையெல்லாம் தீருங்
[கள் :—நீலநீலமாய்

விச்வாமித்திரர் :—இவர்கள் எல்லாம் அஸ்தர தேவதைகள். என் ஏவலால் உங்களிருவரையும் ஸேவிக்க வந்திருக்கின்றார்கள். இவர்களை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள். மந்திரங்களையும் என்னிடமாய்க் கற்றுக் கொள்ளுங்கள். அநேகமாயிரம் யுகங்கள் அநேகமாயிரம் ரிஷிகள் தவம் செய்து கண்ட அந்த ரிஷிகளின் தேஜஸ்ஸே இவ் வஸ்தரங்கள். (ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்கள் உபதேசிக்கப் பெறுகிறார்கள். அஸ்திரதேவதைகள் பெண்களாய் வந்து அஞ்சலி செய்துநிற்கின்றார்கள்.)

ब्रह्मादयो ब्रह्महितायतप्त्वा परः सहस्रं शरदस्तपांसि ।

एतान्य पर्यन् कश्यपः पुराणाः स्वान्येवतेजांसि तपोमयानि ॥

ஸ்ரீராமன் :—(பாடுதல்)

நோட்டு மேட்டு

அஸ்தரதேவதைகளே! அடங்கியொடுக்கி நில்லுங்கள்.
ஸ்வஸ்தமாயிருந்து வேண்டும்போது வந்து வெல்லுங்கள்.

ஹஸ்தங்களில் ஆதரவாய் ஸாதுஜனஸம் ரக்ஷணம்
ப்ரஸ்துதமாகில் வாருங்கள்.

வல்லரக்கரை யொடுக்கி வாடுமுலகம் காப்பதே
நல்ல வேலையாயுங்கட்டு நாணெப்போது மிடுகிறேன்.

கல்யாணமான லீலைகளைக்கண்டுகண்டு செய்தென்னைக்
கல்யாணராமனாக்குங்கள். அஸ்தர தேவதைகளே

(மாமபாப நீகிலாஸ நீபதாமபா முதலிய சிட்டா ஸ்வரங்களைப் பாடிக்கொள்க.) அஸ்தர தேவதைகளே! சந்தோஷித்தேன் உங்கள் வரவால், என்மனதிலே நீங்கள் வாழலாம். போய் இருங்கள். (போதல்.)

லிச்வாமித்திரர்:—இதோ சமீபத்தில்தான் என தாச்ரமம்-
அங்கு போவோம்.

(எல்லோரும் போதல்)

—
அங்கம் 4 அரங்கம் 4.

இடம்—சித்தாச்ரமத்துக் கருகில் ஒரு காட்டுப்
பாதை.

காலம்:— மத்தியான்ஹம்

(பிரவேசம் மாரீசன்)

மாரீசன்:—ஆ! என்னசொல்வேன் ஆச்சரியத்தை? ஒரு பச்
சைப் பசும்பாலகன் என்னை இப்படிச் செய்வான்
என்று யார்தான் நம்புவார்கள்? ஆ! என்ன அழகு!

“अजातव्यजनः श्रीमान् पद्मपत्निभेक्षणः ।

एकवस्त्रधरो धन्वीशिखीकनकमालयः ॥

शोभयन् दण्डकारण्यं दीप्तेन स्वेन तेजसा ।

अदृश्यत पुरो रामः बालचन्द्र इवो दितः ॥” (பாடுதல்.)

காண்டிபன் மைந்தன் என்றமெட்டு.

பச்சைப் பாலகன் பனிரெண்டு வயதின்னம்

ஆகாத பங்கஜமுகன்:—பால்மறவாத பத்மநயனன்.

இச்சையுடனே எப்படியிவன் இங்கு

வந்தானென் றேங்கிடத் தக்க

பச்சை

மல்லிகையினும் மிகமெல்லிய சரணம்

செக்கச்சிவே லென்றாகவே:—குழம்பிச்

செக்கச்சிவே லென்றாகவே:—

கல்லினில் முள்ளில் காட்டுப்பாதையில்
செல்வக்குழந்தை இவன்வரலாகுமோ? பச்சை.

அஸ்திரம் என்ற பெயர்கூடத் தெரியமுடியாத இந்த
வயதில் இவனிடத்தில் என்னபயம் என்று துணிந்து
சென்றேனே? விளையாட்டாய்த்தானே எதையோ
எடுத்து என்மீது விட்டெறிந்தான்? அது என்ன
பாடு படுத்துகிறதென்னை? அவன் அதை எடுத்துத்
தொடுத்து விட்ட அழகொன்றே போதுமே!
(பாடுதல்) (முன்தொடர்ச்சி)

பார்க்கப் பதினாயிரம் கண்களும் போதுமோ

அஸ்திரமெடுத்த அழகை?—என் அய்யன்

அதனைவிடுத்த சொகுவை—

தெற்கிலும் மேற்கிலும் தட்டுத் தடுமாறித்

தாறுமாறாய் என்னை ஓடவடித்ததெ?— பச்சை.

இப்படி அவன் என்னைத் திண்டுமுண்டாடவடித்தும்
அவனிடத்தில் எனக்குத் தவேஷம் வரவில்லையே?
எப்படி வரும்? (பாடுதல்)

சந்திரிகையை உதிர்க்கும் மந்தஹாஸத்தினால்

சிந்தையைக் கொள்ளை யடித்தான்:—பாலனென்

சிந்தையைக் கொள்ளை யடித்தான்.—

அந்தரங்கத்தில் சொந்தமாக இந்தக்

கல்யாணராமனே தான்குடிக்கொண்டிடப் பச்சை.

(அஸ்திரம் சீறித்தூரத்திவர, பதறியோடினவனாய்
தணறி மூச்சுவிட்டுக்கொண்டு பாடுதல்)

இந்துஸ்தான் காபி - ரூபகம்.

என்ன செய்வேன் இனி எப்படித் தப்புவேன்?

மன்னன் அஸ்திரமென்னை மாய்த்திடாது விடுமோ? என்ன

அந்தரத்தில் பறந்தேன் ஆகாயத்தில் மறைந்தேன்
மந்தரத்தின் குகைகள் முற்றத்தேடி ஒளிந்தேன். என்ன
லாகரத்தின் கீழ்கீழாய்ச் சென்றேன் பாதாளமட்டும்
நாகங்களாயிரக்கணக்காய் எனைச் சுற்றிட என்ன
மேகங்களில் போய்முட்டி எட்டி நகைத்தரங்களைத்
தட்டிவிடப்பட்டு நான் தரையில் உருண்டு வீழ்ந்தேன்.

சரணாகதவத்ஸலனான கல்யாணராமன்

சரயிது வணங்கினால்ன்றி நமையிடாது.

என்ன

சரணாகத ரக்ஷகர்கள் ரகுவம்சத்தார்கள். ராகவனுக்கு
அந்தக் குணமெங்கிருந்தில்லாமல் போகும்? இந்த
பாணமும் சைதன்யமுள்ளது. அந்த குணம் பூராய் இத
னிடமிருக்கும். இதை அஞ்சலி செய்கிறேன். (செய்தல்)
(பாடுதல்)

ஆனந்த பைரவி - ரூபகம்.

பல்லவி

மரகதமேனியன் விடுத்தமானவாஸ்தரமே !

மனமுவந்துனைப் பணிந்தேன்.

அனுபல்லவி

சரணாகதரக்ஷணம் சிறந்த தர்மமேயாகில்

தருவாய் எனக்கபயம் தயவாய் இத்தறுவாயில்.

மரகத

சரணம்

இனி ஸ்ரீராமன் ஜோலிக்கு என்றும் நான் வரமாட்டேன்
தனியில் மனத்தில் அவனை த்யானம்செய்து சுகிப்பேன்.

கனிமொழியான் சிதைக்குக் கரும்பாய் வில்லைவளைத்து

இனிதாய்க் கல்யாணராம னிவனே காமனாகட்டும். மரகத

(அஸ்திரம் மறைகிறது. மாரீசன் போகிறான்)

நாலாவது அங்கம் ஸய்ப்பூர்ணம்

ஸ்ரீஸீதா லக்ஷ்மண பரதசக்ருக்கன ஹனுமத் ஸமேத

ஸ்ரீராம சந்தாபரப்ரும்மணே நம:

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ :

அங்கம் 5 அரங்கம் 1.

இடம் :—மிதிலைக்கருகில் கௌதமர் ஆச்ரமம்
காலம் :—மாலை

பிரவேசம் :—விச்வாமித்திரர், ராம லக்ஷ்மணர்கள்

விச்வாமித்திரர் :—என் தாசரதிகளே ! என்ன சொல்
வேன் என் ஆனந்தத்தை? சித்தாச்ரமத்தில் சிறப்பாய்
யாகத்தைக் காத்து ரக்ஷித்தீர்கள். நான் தன்யனா
னேன். சுபாகு முதலான ராக்ஷஸர்களைத் துலைத்
தீர்கள். மாரீசன் போனவிடம் தெரியாது ஓடிவிட்
டான். நாமும் நடந்து வந்து மிதிலையை அணுகி
விட்டோம்.

ஸ்ரீராமன் :—இதோராச்ரமம் இருக்கிறதே. இது யாரு
டையது? எவ்வளவு அழகாய் மெழுகிக் கோல
மிடப்பட்டிருக்கிறது. இதென்ன ஆச்சரியம்? இதில்
ஒருவரையும் காணாமே. உள்ளேபோய் இதைப்
பார்த்தாலென்ன ?

விச்வாமித்திரர் :—அவசியம் பார்க்கலாம். பார்க்கவும்.
வேண்டியதுதான். உங்கள் பாணிகமலங்களின் பெரு
மையை அங்குச் சித்தாச்ரமத்தில் கண்குளிரக் கண்
டேன். உங்கள் பாதகமலங்களின் பரிபாகத்தைஇங்கு
பார்த்துவிடுகிறேன்.

(ஸ்ரீராமன் பிரவேசித்து வாசல்படிக்கட்டை மிதிக்கின்றார் ;
அது ஆட்டம் கொள்கிறது, பிரமாதமாய்க் கார்தி வீசிக்கொண்
டெழுந்து ஒரு திவ்ய ஸ்திரீயாய் சிந்தித்து)

அஹல்யை :—ரகுநந்தன! வரவேணும்! வரவேணும். என்
கலிதீர்க்க வந்த காசுத்ஸ்தா! வரவேணும். வரவேணும்.
எனக்கும் விடியலாயிற்றே (பாடுதல்)

பிலஹர் ஆதி:

பல்லவி

எனக்கும் விடியலாயிற்றே! என் பால சூர்ய!

எனக்கும் விடியலாயிற்றே?

அனுபல்லவி

எனக்கும் விடிந்ததுலகங்களும் வாழ்ந்தது. எனக்கும்

காணம்

மனமாரக் கோதம முனிவர்க்குத்ரோஹியாய்

இனமந்யாத நான் இந்திரனாசையால்

கனமாய்ச்செய்திட்ட கடும்பாதகமும் தீர

வனத்தில் கல்யாணராம! வந்தீர்களோ நடந்து? எனக்கும்

ஆ! என்னபாடுபட்டனவோ இப்பாதகமலங்கள்

எனக்காக? அவைகளைப் பிடிக்கின்றேன். (என்று

பிடிக்கப்பார்க்க அதைத் தடுத்து அஹல்யையை நமஸ்

கரித்து நின்று)

ஸ்ரீராமன் :— அம்மா! உங்களை முன்போல் காணக்
கொடுத்து வைத்தேன். அதோ அம்மாதவனும்
வந்து விட்டார். உங்கள் காட்டில் மழை பெய்தது.

கௌதமர் :—(ஸ்ரீராமனை ஆசிரவதித்து) ராகவ! நித்ய கல்யா
ணியைக் கல்யாணம் செய்துகொண்டு நித்யமாயிருங்
கள். இந்தப் பாதகி! ஒகோ அப்ராதம்! அப்ராதம்!
அபசாரம். உங்கள் பாதஸ்பர்சம் அடைந்த இந்தப்
பாக்கியவதியை நான் அப்படிச் சொல்லலாகாது. ராம

பத்ர ! இவனைச் சேர்த்துக்கொள்ளலாமா ? உங்கள் ஸங்கல்பமெப்படியோ ?

அஹல்யை:—(கௌதமரைத் தண்டாகாரமாய் விழுந்து வணங்கி எழுந்து பச்சாத்தாபத்தால் விம்மி விம்மி நிற்கிறாள்.)

கௌதமர்:—பெண்ணே அழாதே ! தன் வினை தன்னைச் சுடு மென்றபடி பட்டாய். பச்சாத்தாபத்தால் பரிசுத்தையாய். பகவத்பாதஸ்பர்சத்துக்கும் கொடுத்து வைத்தாய். இனி ஒன்றும் குறைவில்லை. எல்லாவற்றிற்கும் நமக்கு இந்த ஸ்ரீராம பிரானது பாதமிருக்கிறது. (பாடுதல்)

ஸ்ரீராமபாதமா என்ற மெட்டு.

ஸ்ரீராமபாதமே ! நமக்கென்றும் போதுமே !

சிந்தையகற்றிடவே

ஸ்ரீராம

தீராதவினைகள் தீர்த்து நம்மை எல்லாம்

திவ்யமான தேவதைகளாக வாழவைக்க

ஸ்ரீராம

ஐனகராஜன் தரும் செல்வகுமாரியுடன்

தனவன தர்மங்கள் தழைத்திடச் செய்துகொண்டு

கனமாய்க் கல்யாணராமன் களித்திடட்டும், நம்மைத்

தாங்குவ தெல்லாமிம் மன்னன் தாள்களின் தூள்களே.

ஸ்ரீராம

அஹல்யை:—ராகவ ! இந்தப் பலன்களை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள் ?

கௌதமர்:—லக்ஷ்மண ! நீங்களும் எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். (தட்டில் காட்ட எடுத்துக் கொள்ளுகிறார்கள்)

விச்வாமித்திரர்:—வாருங்கள் நீங்களும் மிதிலைக்கு. நாங்கள் முந்திப்போகிறோம். (போதல் எல்லோருமாய்)

அங்கம் 5 அரங்கம் 2.

இடம்:—ஜனகர் அரண்மனை

பிரவேசம்:—ஜனகர் விச்வாமித்திரர். ஜனகரின் ராஜபரிவாரம். சதாநந்தர், ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர். வீதையும் ஊர்மிளையும் ஒரு உயர்ந்த மஞ்சத்தில்காண்கிறார்கள்.

ஜனகர்:—மஹர்ஷே ! வரவேணும், வரவேணும்.

(ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களை ஆசையாய்ப் பார்த்து)

इमौ कुमारौ भद्रते देवतुल्यपराक्रमौ ।
गजसिंहगतीवीरौ शार्दूलवृषभोपमौ ॥
पद्मपत्रविशालाक्षौ खड्गतूष्णीधनुर्धरौ ।
अश्विनाविवरूपेण समुपस्थितयौवनौ ।
भृष्यन्ताविमदेशं चन्द्रसूर्या विवांवरं ।
कथं पद्भ्यामिह प्राप्तौ किमर्थं कस्यवा मुने ! ॥

இந்தப் பாலகர்கள் யாரோ ? இவர்களுக்கு என்ன பேரோ ? கண்ணைப் பறிக்கும் காந்தியும் மனதைக் கவரும் மகிமையும் உள்ளவர்களாய்க் காண்கிறார்களே ? (பாடுதல்)

சக்கனி ராஜ என்றமேட்டு.

பல்லவி

யாவர்களோ இந்த ஜோதி பாலகர்கள்

யாவர்களு மிவர்கள் போலழகாவார்களோ? யாவர்களோ

அனுபல்லவி

தேவயக்ஷ கந்தர்வ கின்னரகிம்புருஷ

நாகபித்ருவசுக்களில் தேடிக்கிடைக்கொணாத.

யாவர்

சாணம்

பூவைக் கணையாக்கியே புவனங்களை ஜயிக்கும் இருவுருவ
[மன்மதரோ?

தேவஸேனாபதியேயாகிய சக்திதர சுப்ரமண்யரிருவரோ?

காவியங்கண்ணனுமக்கண்கள் மூன்றுடையோனும் தான்

இவர்களோ கல்யாணராம லக்ஷ்மணர் தானோ? யாவர்

இப்படிப்பட்ட பாலர்களிருந்தால் இப்படி ஒருவர்

கிடைப்பதே அரிதினுமரிது: அச்சுப்போல் ஒரே

தினிசான இவ்வளவு அபூர்வமான இருகுழந்தைகளை

ஸ்ருஷ்டிக்க இந்த ப்ரம்மதேவனுக்குத்தான் எப்படித்

தெரிந்தது? ஒருவேளை ஒரு குழந்தையையே என்

கண்கள் இரண்டாய்ப்ரமித்துப் பார்க்கின்றனவோ?

இரு மன்மதர்களோ? மன்மதர்களானால் பார்த்த

தும் மனம் கலக்கமடையுமே. அல்லது இருகுமாரக்

கடவுள்களோ? அல்லது இக்குமாரனையும் மன்ம

தனையும் பெற்றெடுத்த அந்த ஆதிதேவர்களான

ஹரிஹார்களேயோ? அல்லது என் கவலையகற்ற

நீங்கள் சொன்னபடி யழைத்து வந்த தாசரதிகளோ

இக்கண்மணிகள்? அப்படியானால் (பாடுதல்)

கல்லிலும் முட்களிலும் இருண்ட காட்டுவழியில் மெல்லிய

கால்கள் நொந்திட—இலவசமாய் முன்பின்னேகண்டறியா

ஒருவன் பெண்டுகொண்ட கதைபோல—கல்நெஞ்சுக்காரரான

நீர் கண்மணிகளைக்கொண்டு—செல்லச்செய்த வரவிகசிகாமணி

எவரோ? யாவர்களோ.

விச்வாமித்ரர்:—இவர்கள் தசரத சக்ரவர்த்தியின் செல்வக் குமாரர்கள் ராமலக்ஷ்மணர்கள் என்று பேர். ரமைறியாதவன். இனம் தெரியாத ஒரு முரட்டு ரிஷியிவன் என்று வேண்டுமானாலும் என்னை நீங்கள் சொல்லலாம். நான் கல்லிலும் முள்ளிலும் இவர்களை அழைத்து வந்தது வாஸ்தவம்தான். அதுற்கு இனி என்ன செய்கிறது? சித்தாச்சரமத்தில் இச்சிறுவர்கள் காட்டிய வில்வித்தையின் திறமையை நீங்கள் கேட்டிருப்பீர்கள். அது எப்படி என்று நீங்கள் நேரிலும் பார்த்துவிட வேண்டாமா? வரவழையுங்கள் அந்த ஆச்சரியமான சிவதனுஸ்ஸை. இவர்கள் பார்க்கட்டும். பார்த்தால் அந்த ஆனந்தத்தில் இவர்களுக்குப் பசி, தாகம் களைப்பு எல்லாம் ஓடிப்போய் விடாதா?

ஐனகர்:—அப்படியே இதோ வரவழைக்கிறேன். ப்ரதீகாரியே! வில் வரட்டுமிங்கே?

சதாநந்தர்:—ராமா! நான் ஜனகமகாராஜனுக்குப் புரோஹிதனான சதாநந்தன். லக்ஷ்மண! இந்த உங்கள் அண்ணாவின் தேனேமலரும் திவ்யபாதபத்மங்களால் பரிசுத்தியடைந்த அஹல்யாதேவி என் தாயார். மகானான கௌதமரிஷியே எனது தந்தை. இந்த விச்வாமித்திர மஹரிஷியால் பரமமான பாக்கியங்களை நான் அடைந்ததுபோல் யாரும் அடையலாம். தாசரதிகளே! உங்களுக்கு இம்மகானுபாவனைப்பற்றிச் சிறிது சொல்கிறேன், கேளுங்கள். (பாடுதல்)

தேவமனோஹரி - ஆதி.

பல்லவி

யாருக்குத்தான் தெரியும் இவர் மகிமை
யாருக்குத்தான் தெரியும்?

அனுபல்லவி

பாரினில் ஸ்ரீநிரயராயப் பிறந்தேயவர்
பாருங்கள் ப்ரம்மதேஜஸ்ஸுடன் ஜொலிக்கிறார்? யாருக்கு;

சுரணங்கள்

தேவர்களைக் கண்ணில் விரவிட்டாட்டி
தேகத்துடன் சொர்க்கமேற்றி ஓர் அரசனை
தேவருலகத்தை இரண்டிபடுத்தி இவர்
தேவேந்த்ரனையும் இரண்டாக்கவே பார்த்தனர். யாருக்கு.

மேனகையுடனுறவாடி சகுந்தலை
என்ற அழகியைப் பெற்றதலைவள்
இன்பமாய் நாயகனை துஷ்யந்தலை
மண்ணுலகிற்கொரு பரதனை தந்தனர். யாருக்கு.

தந்தையும் தாயும்தோக தியாய் விட்ட
சொந்த நடுப்பிள்ளையாம் சுனச்சேபனை
பந்தலில்போய் பசுவாய் அடிபடுவதை
மந்திரத்தாலிவர் மாற்றிக்காப்பாற்றினர். யாருக்கு.

நல்லவர் நல்லவர் மெத்தவும் நல்லவர்
வல்லவரினுமிவர்க்கிணை யொருவருமிலை
வில்லை வளைத்திடச் செய்துங்களை யிவர்
கல்யாணராமர்களாக்கவும் போகின்றார். யாருக்கு.

(பிரவேசித்து)

பரீதிகாரி:—மகாராஜ! வில் வந்து விட்டது. இந்தத் திரைக்குப்பின் இருக்கிறது.

ஜனகர்:—திரையை விலக்கி விடுங்கள் (திரையை விலக்கப் பிரமாதமாய் டால் வீசிக்கொண்டு வில் தெரிகிறது.)

விச்வாமித்திரர்:—குழந்தாய் ராம! வில்லைப் பாருங்கள். (பாடுதல்)

கமாசு - ஆதி.

ஸாரஸஸமமுக என்ற மெட்டு.

பல்லவி

பாருங்கள் இந்தப் பரமாற்புதவில்லை

பக்தவத்சல! ராமா!

பாருங்கள்

அனுபல்லவி

சூரரானத்ரிபுராதியராவென்ற சூலபாணி தனக்கும்

ஜயம் தந்ததிது.

பாருங்கள்

சரணம்

மேரு மலையின் மற்றேருருவமே இது வென்பார்

ஸாரமான இந்தப் பாரிய ஸாயகம் தன்னை!

வீரஸங்களின்னவிதம்தான் என்று காட்டத்

தீரகல்யாண ராம! திருவுள மிப்படியிருந்தால் பாருங்கள்

தனக்குள் (பாடுதல்)

மோகனம் - ஆதி.

பல்லவி

பாருங்கள் என்றால் போதாதோ?

ஸாரஜ்ஞான கல்யாணராமனை நான்

பாருங்கள்

அனுபல்லவி

பார்த்த மாத்திரத்தில் வளையாதோ இது

பார்த்தெடுக்க வேண்டுமென்று கட்டாயமோ? பாருங்கள்

சரணம்

இந்த வில்லில் முனம் ராமன்

'வெல்லும்பாணமாக விளங்கின துண்டானால். பாருங்கள்

ப்ரபுவாகிய ரகுநாத நெண்ணத்தைப் பிச்சை

ப்ராமணன் தான் கண்டுபிடிக்க முடியுமோ? பாருங்கள்

ஸ்ரீராமன்:— (வில்லினருகில் வந்து நின்று) ஆசார்ய !

உத்தமமான தனுஸ்விதி! இதைப் பார்த்தால் போது

மா? இதனால் என் ஆசை தீருமா? என்னை எடு எடு

என்கிறதே. தன் மீது பாணத்தைத் தொடு தொடு;

என்கின்றதே! (பாடுதல்)

தன்யாசி - ஆதி.

பல்லவி

எடுக்கட்டுமோ? இந்த வில்லினில் அழகாய்ப்

பாணத்தைத் தொடுக்கட்டுமோ?

அனுபல்லவி

எடுத்திதை ஆகாயத்தினில் விட்டெறிந்து

என்னகனமிதென்று தான் பார்க்கட்டுமோ?—

சரணம்

[எடுக்கட்டுமோ.

எடுத்திடுவேனிறை எடுத்தோராட்டமாட்டிக்

கொடுத்திடுவேன் நாணில். உடுக்கள் இடம்விட்டுப்

பெயர்ந்து விழும்படி ஒட்டிவிடுவேனிறைத்

கல்யாணராமன் நான்

எடுக்கட்டுமோ

(எடுத்து நிறுத்தி நானேற்றி ஒரு டங்காரம் கொடு

க்க வில் இரண்டாய் ஒடிந்து வீழ, அவ்

வதிர்ச்சியில் எல்லோரும் மூர்ச்சையாய்ப்

பூமியில் படுத்தெழுந்திருக்கிறார்கள்.)

ஸீதை:— அடி ஊர்மிளே ! இப்பொழுது தான் மறுபடி

யும் எனக்கு உயிர் வந்ததடி? இவர் எழுந்து வில்லைத்

தொடப்போனதும் நிர்ஜீவனாய் விட்டேனடி நான்.
எடுக்கவாரம்பிக்கவும் துடியாய்த் துடித்தேனே
பார்த்தாயா? எடுத்து மன்னன் நிறுத்தின அழகைப்
பார்த்த பிறகுதானடி எனக்குக்கொஞ்சம் தைர்யம்
வந்தது?

ஊர்மிளை:—இப்போழுது ஓட்டமாய் ஒடிப்போய் இவரைக்
கட்டி முத்தமிட வேண்டும் போலிருக்கின்றதோ
உனக்கு?

ஸீதை:—வாஸ்தவமே! ஏன் செய்யக்கூடாதடி? செய்
தால் என்னடி? உனக்கு இப்படிச் சந்தோஷம்
வந்தால் நீ என்ன செய்வாயோ? சொல்லேன். பார்க்
கலாம். (பாடுதல்)

சரசரஸமரே என்ற மெட்டு.

பல்லவி

வில்லையணுக இவர்—விலவிலத்தே நான்
ஜலமாய் உருகிப்போனேன். தங்காய்! வில்லை.

அனுபல்லவி

மெல்லிய விரலால்—மெதுவாய் இவர் தொட
மேல்மூச்சுடன் நான் மூர்ச்சையானேன். வில்லை.

காணம்

நில்லும்படியிதை எடுக்குமிவரை
நேரில் பார்க்கவும் நான் பயந்தேன்
வெல்லும் கல்யாணராமனிவர் இதற்குள்
வில்லை இரண்டாக்கி வீழ்த்தினாடி. வில்லை.

அடி தங்காய்! நல்ல வேளையாய் இஃதானதும் அவர்
என் முகமே நோக்கி நின்றார். அந்த டங்கார அதிர்ச்

சியில் எல்லோரும் மெய்மறக்கலானார்கள். இதுதான் சமயம் என்று நான் லஜ்ஜையை மறந்து. இம் மன்னனைப் பார்த்தேனடி: என் கண்களின் காந்தியையே ஒரு மாலையாக்கி இவர் மார்பில்போட்டு வரித்தேனடி?

ஸ்ரீராமன்:—(தனக்குள்) பாடுதல்

பியாகு - ஆதி.

பல்லவி

பார்க்கக் கொடுத்து வைத்தேன்:-நான் பாலையைப் பார்க்க

அனுடல்லவி

பார்க்கப் பதினாயிரம் கண்கள் போதுமோ?

யார்க்கிருக்குமிந்த ரூபலாவண்யசீலம்?

பார்க்க

சாணங்கள்

என்ன ஜோதிமயமான விக்ரஹமிவள்

என்பங்கிலாகில் பரமானுக்ரஹமிதன்றோ?

பார்க்க

கல்யாணியிவளை நான் கல்யாணம் செய்தெனது

கல்யாணராமனென்ற பேருக்கேற்பேனோ?

பார்க்க

ஊர்மிளை:—வீதே! பார்த்தாயா கண் குளிர?

ஸீதை:—(பாடுதல்) தேசிக தோடி - ஆதி.

பல்லவி

பார்த்தேன் பரமானந்தத்துடன் கண்கள் மலர்ப்:—பார்த்தேன்.

அனுபல்லவி

பார்த்தேன் ஆவலை யெல்லாம் தீர்த்துக்கவலையெல்லாம்

ஒட்டிக்கல்யாணராமனிவரை மனமகிழ்ந்து பார்த்தேன்

சாணம்

என்ன நீருண்ட மேகம் போன்ற
மேனியின் சாயல்

என்ன தைர்யம்! என்ன காம்பீர்யம்!

என்ன உதாரமான நடைபுடை பாவனைகள்

என்ன கண்களினுத்ஸவமான தரிசனம் பார்த்தேன்

ஜனகர்:—மஹர்ஷே! நீங்கள் செய்த பரமோபகாரத்தை நான் என்றும் மறக்கமாட்டேன். ஸ்ரீராகவன் விக் கிரமத்திற்கு என் குழந்தை லீதை விலைப்பட்டு விட்டாள். சக்ரவர்த்தி தசரதர் பரத சத்ருக்னர்களுடன் வந்து சேரவேண்டுமே? என்ன சொல்கிறீர்கள்?

விச்வாமித்திரர்:—இதோ வரவழைக்கிறேன். வேகசாலிகளாய் இரண்டு தூதர்கள் மாத்திரம் வேண்டும். தம்பி ருசத்வஜரையும் அவர் குமாரிகளான மாண்டவிச்ருதகீர்த்தியுடன் தருவியுங்கள். சக்ரவர்த்தியின் நான்கு குமாரர்களுக்கும் கொடுக்க நம்மிடத்தில் நான்கு பெண்மணிகள் இருக்கின்றன. கல்யாண முகூர்த்தத்தையும் வலிஷ்டர் வந்ததும் நிச்சயித்து விடுகிறேன். தாசரதிகளே! வாருங்கள் நமது ஜாகைக்குப்போவோம்.

(எல்லோரும் போதல்)

அங்கம் 5 அரங்கம் 3.

இடம்:—தசரதர் தர்பார்

தசரதர்;—ஆசார்ய! நான் என் செய்வேன். தர்ங்கள் எவ்வளவு சமாதானம் சொல்லியும் எனக்குத்தாளக்கூட வில்லையே; என் கண்மணிகள் சங்கதி யொன்றும் தெரியவில்லையே! (பாடுதல்)

இந்துஸ்தான் காபி - ஆதி

போன குழந்தைகள் இத்தனை நாளாயும் இன்னமென்கண்முன் வரக்காணேனே ஆனமட்டும் நான் சொல்லிப் பார்த்துமந்த முரட்டு ரிஷி என்னை விடவில்லையே!

போன

கண்மணிகளைக் காணாமல் எனது மனம் கண்டதை எல்லாம் நினைக்கின்றதே. எண்ணுமெழுத்தும் போலிவர்களைவிட்டு நான் எங்கித்தவித்திடல் தானாகுமோ?

போன

கல்யாண் ராமா! நீ ஒழுவந்தெனக்கொரு காதுகுளிரும் வார்த்தை சொல்வாயோ? செல்வமேயாகிய வசுமனா! வந்தென்முன் ஸ்வர்ணபிம்பம்போல் நீ கில்லாயோ?

போன

எங்கு சென்றாரோ அந்த ரிஷி? எங்கெல்லாம் அலைய வைக்கிறாரோ என் அருமைக்குஞ்சுகளை?

வஸிஷ்டர்:—மகாராஜனே! அந்த மகர்னுபாவனை நீங்கள் அப்படியெல்லாம் நினைக்கலாகாது? காரணமின்றி அவர் கூண நேரமும் தாமதிக்கமாட்டார். இதோ

வந்துவிடுவார் பாருங்கள். அல்லது ஏதாவது கல்
யாண சமாசாரம் வரும்.

(பிரவேசித்து)

ராஜபிரதிகாரி:—யாரோ சிப்பாய்களாம், மிதிலையிலிருந்து
வந்திருக்கிறார்கள். வரச் சொல்லலாமா?

தசரதர்:—வரட்டும். [போய் சிப்பாய்களுடன் ப்ரதிகாரி
திரும்பி வருகிறான்.]

சிப்பாய்:—மகாராஜா! சலாம்! நாங்கள் மிதிலையிலிருந்து
வந்தோம்.

வஸிஷ்டர்:—என்ன விசேஷம்? ஜனக மகாராஜன் எல்
லோரும் கேட்கிறதானே?

சிப்பாய்கள்:—எல்லோரும் சுகமே இருக்கிறார்கள். கல்
யாணம் நடக்கப்போகிறது. அழைக்க வந்தோம்
நாங்கள்.

தசரதர்:—ஆசார்ய! குழந்தைகள்சங்கதி தெரியாமல் தனிக்
கிறேன் நான். எங்கேயோ யாருக்கோ கல்யாணமாம்
வெகு கவலையாய் வந்து சொல்கிறார்கள் இவர்கள்.
வேறு வேலையில்லையா நமக்கு? போகச் சொல்லுங்
கள்.

சிப்பாய்கள்:—அங்கே மஹரிஷி விச்வாமித்திரர் வந்திருக்
கிறார்.

தசரதர்:—(படபடத்து உடம்பு நடுக்க) பார்த்தீர்களா சங்
கதியை! “ப்ராம்மணு போஜனப்ரியா:”. என்றபடி
கல்யாண வீட்டுக்குச் சாப்பிடப் போய்விட்டார்
இந்த ரிஷி. குழந்தைகளை எந்தச் சந்தியில் விட்டு
விட்டாரோ?

சிப்பாய்கள்:—தங்கள் குமாரர்களான ராமலக்ஷ்மணர்களும் அங்கு வந்திருக்கின்றார்கள்.

தசரதர்:—கெட்டது குடி! என் பெருமை யெல்லாம்போயிற்று. என்ன அனியாயம் இது! கண்ட வீட்டுக் கல்யாணங்களுக்கெல்லாம் இவர் வேண்டுமானால் போகட்டும். கவுரவக்குறைவாய்க் குழந்தைகளை ஏன் அழைத்துப் போனார்?

வஸிஷ்டர்:—(தனக்குள்) “உரலுக் கொரு பக்கத்திலடிமததளத்திற்கிருபக்கத்திற்குமடி” என்பார்கள். இப்படி இருக்கிறது பிராம்மணன் பிழைப்பு! சற்றுமுன் சந்தியில் விட்டு விட்டார் குழந்தைகளை என்றார் இந்தச் சக்ரவர்த்தி. இப்போது கூட என்னமாய்க் குழந்தைகளை அழைத்துப்போனார் என்று கேட்கிறார். அடே அப்பா! ராஜ சேவை என்பது கூடவே கூடாது. (வெளியாய்) பொறுத்துக்கேளுங்களேன். ராஜர்க்கள் இப்படிப் படபடக்கக் கூடாது.

தசரதர்:—(தனக்குள்) இவர் பெற்றால் தெரியும்! யாருக்கும் தனக்கென்றால் ஒன்று. பிறருக்கென்றால் ஒன்று தான்.

சிப்பாய்கள்:—ஸ்ரீராமன் ஈசுவரதனுஸ்ஸை எடுத்து ஒடித்தார். அது என்ன ஸாமர்த்தியம் போங்கள்!

சக்ரவர்த்தி:—சரியாய்ப்போயிற்று. ஒகோகோ! புரிந்தது. புரிந்தது. குழந்தைகளைக் கவனித்துப் பார்த்திருப்பார் ஜனகர். இவ்வளவு ரூபமும் குணமும் குலமும் யாருக்கிருக்கும் என்றாலோசித்திருப்பார். நம் முடைய சம்பந்தத்தில் இவருக்கெப்போதும் ஆசை உண்டு. அதனால் வில்லை நமது பையனான ராமன்

ஒடித்து விட்டதாய்க் கதைகட்டி விட்டார். பெண்ணுக்குக் கல்யாணம் ஆகவேண்டுமே! விழுந்தேனென்று சொல்லாமல் குதித்தேனென்று சொல்லிக் கொள்கிறார். அந்தப் பூதாகாரமான வில்லையாவது ராமனாவது வளைக்கவாவது? யார் நம்புவார்கள்?

சிப்பாய்கள்.-கோடிக்கணக்காய்த் திரளான ஜனங்கள்சபை கூடி இவ்வாச்சரியத்தைப் பார்த்தார்கள். ஸ்ரீராமனுக்குச் சீதையை தாரைவார்த்துக் கொடுக்கப் போகிறாராம். அழைத்துவரச் சொன்னார் உங்களை எல்லாம்;

தசரதர்:—இருக்கும், இருக்கும். விச்வாமித்திரர் “ऋषेः महत्मानं रामं सत्यपराक्रमम्” என்று ஆச்சரியமாய்ச் சொன்னாரே. அது நிஜமாயிருக்கும். நமது ராமன் தெய்வப்பிறப்பாயிருந்தால் இந்த வில்லை வளைப்பது என்ன பெரிய காரியம்? அதிருக்கட்டும். ஆசார்ய சரியான சம்பந்தம்தானே? அந்தப் பெண் வெகு லக்ஷணமாம். அவள் அழகைப் படத்தில் தான் எழுதிப்பார்க்கவேண்டுமாம். கிடைத்தால் நமது ராமனை நிரம்பவும் அத்ருஷ்டசாலி பென்றுதான் சொல்லவேண்டும். என்ன சொல்கிறீர்கள்? கல்யாணத்தை ஒப்புக்கொள்வோமா?

வஸிஷ்டர்:—போகிறது. பித்தம் தெளிந்து வழிக்கு வந்தீர்களே! அதுவே கல்யாணம்தான். கல்யாணத்தை ஒப்புக்கொள்வதில் என்ன ஸந்தேகம்? ‘ஜனகாநாம் ரகூணாஞ்ச ஸம்பந்தஃ கஸ்யநப்ரிய:’ என்று உலகமே சொல்லுமே. புறப்படுங்கள் போவோம். தாமதம் கூடாது. (போதல்.)

அங்கம் 5 அரங்கம் 4.

இடம்:—மிதிலை அரண்மனையினோர்புரம்

பிரவேசம்:—ஜனகர் தசரதர் வலிஷ்டர் விச்வாமித்
திரர் பரிஜனங்களுடன்.

விச்வாமித்திரர்:—மகாராஜனே! சக்ரவர்த்தி எவ்வளவு சீக்கிரமாக வந்துசேர்ந்துவிட்டார். பார்த்தீர்களா? நல்லவேளை வந்தால் எல்லாம் சேர்ந்துவிடும் என்பது நிஜமேயாகிறது. பாதசத்ருக்களுக்குத் தனது புத்ரிகளிருவரையும் கொடுக்கப் பரம சம்மதமென்று குசத்வஜர் என்னிடம் சொல்லிவிட்டார். சக்ர வர்த்தி பூரணமாய் சந்தோஷிப்பதால் ஸ்ரீராமனுக்குத்தான் வீதை என்பது நிச்சயமாயிற்று. பாக்கி இருப்பது உங்கள் பெண் ஊர்மிளை. அவளை லக்ஷ்மணனுக்குக் கொடுத்தால் லக்ஷ்ணமாய் இருக்குமென்பது சொல்ல வேண்டுவதில்லை. உங்களுக்குமிந்த லக்ஷ்மணன் தாளே லக்ஷ்யமாய் விளங்குகிறான்?

ஜனகர்:—தடையென்ன? என்னைக்கேட்பானேன்? கொடுக்கல் வாங்கல் எல்லாம் எங்கள் க்ருஹத்தில் உங்கள் அநீனம் தானே. நீங்கள் செய்வதே எங்களுக்குச் சட்டம். உங்கள் வாக்கே வேதவாக்கு. நான் ஊருக்கு ராஜா. நீங்கள் யாருக்கும் ராஜா.

விச்வாமித்திரர்:—எங்கள் சக்ரவர்த்தி புத்திரர்களுடன் கண்ணிகாதானத்தை எதிர்பார்க்கிறார். கொடுப்பார் கொடுத்தால் வாங்கிக்கொள்ளக் கசக்குமா என்ன?

சம்பந்திகள் ஒரு மனதாய்ச்சேர்ந்து விட்டால் ஊருக் கெல்லாம் அது லாபமாகிறது. மேளகாரனுக்கு மேன்மை, மிருதங்கக்காரனுக்குக் கிராக்கி, பாடகர்களுக்குப் போட்டி. தாவீதாசர்கட்கதிகாரம். மகாஜனங்களுக்கு மகோத்ஸவம். வைதீகர்களுக்கு வரும்படி. விருந்தாளிக்கு இலை போட்டபடி. எல்லோருக்கும் சம்பிரமம்தான். மகாராஜன் வீட்டில் எதற்குத்தான் அட்டியிருக்கும்? சீக்கிரம் குழந்தைகளுக்கெல்லாம் அலங்காரமாகட்டும். உதயத்தில் முகூர்த்தம். வெகுதரம். வெகுதரம்.

ஜனகர்:—(தசரதரைப் பார்த்து) ஸகலமும் தங்கள் விடுதியில் ஸஜ்ஜமாயிருக்கின்றன. இந்திரபோகமாய் விளங்குங்கள். எல்லாம் உங்கள் வீடு. எல்லாம் உங்கள் உடைமை. கல்யாணமே உங்களது. நான் உங்களுக்கொரு சிப்பந்தியே.

விச்வாமித்திரா:—பெண்ணுக்குக் கல்யாணமென்றால் சொல்லவேண்டுமா? எத்தனையோ காரியங்கள் உங்களுக்கிருக்கும்? எங்களைப்பற்றிக் கவலைவேண்டாம். எல்லாம் பார்த்துக்கொள்கிறோம். நீங்கள் போகலாம்.

ஜனகர்:—(வெளி வந்து தனக்குள்) விச்வாமித்திர ரிஷி தெரிந்துதான் சொல்கிறார். (பாடுதல்)

ப்ரோவசமய என்ற மெட்டு.

பல்லவி

கல்யாணமென்றால் சலபமானதோ?

கல்யாண

அனுபல்லவி

பலபேர்கள் மனமொற்றுமைப்பட்டன்றே

பலிக்குமிதுசுகாலம் கூடினால்

கல்யாண

சரணம்

கல்ல வார்த்தைகளே காதுப்படவேண்டும்
 நல்சருனம் நினைத்ததுமாகவேண்டும்,
 வல்லவன் கல்யாண ராமன் ஜானகியை
 நல்லபொழுதாய்க் கைபிடிக்கும் வரையில். கல்யாண
 (எல்லோரும் போதல்)

அங்கம் 5 அரங்கம் 5.

இடம்:—மிதிலையில் கல்யாண மண்டபம். நிலைக்கண்
 னாடிகள் கண்ணாடித்தூண்கள்முதலியனஉடைய
 அலங்கார சபை.

பிரவேசம்:—(வதுவர்கள் நால்வருடன் எல்லோரும்
 உசிதமான இடங்களில் இருக்கிறவிதமாய்)

ஸ்ரீராமன்:—வீதையின் ப்ரதிபிம்பங்களைக் கண்ணாடியில்
 பார்த்துக்கொண்டு சஞ்சரிக்கிறார்).

ஜனகர்:—[வீதையை ஸர்வாபரண பூஷிதையாய் முன்
 பாகவைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீராமனை அழைத்து]

ராঘவ ! इयंसीता मम सुता सहधर्मचरीतव ।

प्रतीच्छ चैनां भर्ते पाणिं गृह्णीष्व पाणिना ।

पतिव्रता महाभागा छीयेवा नुगता सदा ॥

ஸ்ரீராமா! என்ன அங்குமிங்கும் சுற்றிச்சுற்றிப் பார்க்
 கிறீர்கள்! நிலைக்கண்ணாடியிலும் ரதனத்தூண்களிலும்
 காணும் வீதையைப் பார்த்துப் பிரமையோ? பேர்
 தும் இப்படித் திரும்புங்கள். சகல தர்மங்களுக்கும்

தங்களுக்குக் கல்பலதையைப்போல் உதவக்கூடிய மங்களதேவதையான நிஜ வீதை இதோ என்னிடம் இருக்கிறாள். ப்ரீதிபண்ணி இவளைப்பாருங்கள். எங்கள் குலத்திற்குக் கீர்த்தியைத்தாருங்கள். இருவருமாய்ச் சேர்ந்து உலகங்களைக் காருங்கள். [பாடுதல்]

ஸ்ரீராகம் - ஆதி.

பல்லவி

இவள் நிஜ வீதை
இன்பமாகப் பாருங்கள்.

இவள்

அனுபல்லவி

நவரத்னடால்களில்
நயனங்கள் நாடவேண்டாம்.

இவள்

சரணங்கள்

பிம்பமிருக்க ப்ரதி
பிம்பத்தில் ரவிகர்கள்
சம்பத்தைத்தேடி ஏமாந்து
போவார்களோ?

இவள்

தர்மார்த்த காமாதிகளைத் தர்ம சாதகமாய்
நிர்மலமாய் ஸேவிப்பதற்கிவளே துணை.

இவள்

நித்ய கல்யாணி இவள்.
நிருபம வஸ்து நீங்கள்.
கல்யாணராமா! உங்கள்
கல்யாணமே கல்யாணம்.

இவள்

(வீதையின் தலையைக் கோதிக்கொடுத்து முகத்தைத் திருப்பி ஆனந்தமாய் அவளைப் பார்த்துப் பாடுதல்)

ஸ்ரீராகம் - ரூபகம்.

பல்லவி

கண்ணெடுத்திந்த ஸ்ரீராமனைப்பாராத
கண்களுமே கண்களோ?

அனுபல்லவி

கண்களிவர்க்குத் தினமணியும் பூர்ணசந்த்ரனும்
வன்றூல் இவரை யார் சரியாய் அறியக்கூடும்? கண்ணெடுத்த-

சாணம்

பூவும்வாஸனையும்போல் பழமும்ருசியும்போலக்
கலந்துகருணை பொழிந்து

பூவுலகைப் பலகாலங்கள் கல்யாண

ராமனும் நீயுமாய்ப் பாலித்தருளுவீர்கள். கண்ணெடுத்திந்த-

(ஜனகர் ஸீதையின் மலர்க்கையைப் பிடித்து
ஸ்ரீராமன் வலக்கையில் கொடுக்க, ஸ்ரீரா-
மன் மங்களகரமாய்ப் பிடிக்கிறார். ஆகாயத்தி-
னின்று பூமழை பெய்கிறது. வாத்யங்கள்
நக நகவென்று வாசிக்கின்றன. இதே சமயத்-
தில்மற்ற தம்பதிகளும் பாணிக்ரஹணம்செய்-
துகொள்கிறார்கள். கல்யாணமானதும் தம்-
பதிகள் வலம் வந்து பெரியோரை அஞ்சலி
செய்துவிட்டுச் சபா மத்தியில் நடுநாயகங்-
களாய் நிற்கின்றார்கள்.)

விச்வாமித்திரர்:— (ஸ்ரீராமனைப் பார்த்து) ராகவ! நான் வந்த
காரியம் பரிபூரணமாயிற்று. நான் எடுத்த ஜன்மமும்
கடைத்தேறியது. இனி பாக்யசாஸிகளில் எனக்கீடு
ஜோடில்லையென்று நான் நிச்சயமாய்ச் சொல்வேன்

இந்த வலிஷ்டருக்குப்பொருமைபொங்கும்படி நான்
இப்பொழுது என்னையே மெச்சிப்பாடிக் கொள்
வேன். என் ஆனந்தத்தைப் பிறர் என்ன பாடுகிறது?

(பாடுதல்)

மனசு கருக என்ற மெட்டு.

யார் பெறுவாருலகிலினி யான் பெற்ற

பாக்யம்

எண்ணப்போல் யார்

ஸரஸீருஹாஷணை ஸரஸீருஹநயனியுடன்

சேர்த்தேனே

யார்பெறுவார்

தருணத்தில் தசாதபாலன் தங்களைத்தரச் செய்தென்யாக

பரிசுஷணம் என்ற பாவனையாயழைத்து வந்து மிதிவை

யரசன் சிவதனுஸை யழகாய் வளைக்கச் செய்துடனே

வரகுணமுகூர்த்தத்திலே பரமகல்யாண ராமனாக்கினேன்.

யார் பெறுவார்

ரகுநந்தன! தங்கள் ஸ்ரீராமாயணத்தில் இந்த

மஹாலக்ஷ்மியேயான வீதாதேவியுடன் தங்களைச்

சேர்த்தானந்திக்கும் வரையில் தான் எனக்கிடமிருக்

கிறது; இனி நான் தங்கள் சலுகையுடன் தவத்திற்

குச் செல்லவேண்டும். ஹிமாசலத்தில் கொள்கி

தீரத்தில் வசிக்கப்போகிறேன். பரசுராம ஜயம் முதல்

பட்டாபிஷேகம் வரையிலுள்ள பல லீலா விநோ

தங்களைப் புரிந்துகொண்டு அமோகமாய் நீங்கள்

அஷ்டலக்ஷ்மீ விலாஸங்களுடன்சோபியுங்கள். அநேக

மாயிரம்ஸம்வத்ஸரங்கள் உலகங்களை ஆண்டு ஸநாதன

தர்மங்களை ஸ்தாபியுங்கள். நான் போய் வருகிறேன்.

எல்லோரும் செலவு தாருங்கள். இந்த லீதா கல்யாணத்தோடு எப்பொழுதும் என்னை நிலையாய் நின்றுங்கள். இதனால் உங்களுக்கெல்லாம் நித்யகல்யாணங்களே உண்டாகும். ராகவா! ஏதோ தெரிந்த வரையில் தங்கள் கல்யாணத்தை நடத்தி வைத்தேன். இன்னம்நான் என்ன செய்யவேண்டுமானாலும் சொல்லுங்கள் ?

ஸ்ரீராமன்:—(விசுவாமித்திரரைஸாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித்து) பகவானே! ஆகாயத்திலுள்ள நகூத்திரங்களை எண்ணி விடலாம். சமுத்திரத் திவலைகளையும் கணக்கிட்டு விடலாம். தாங்கள் எங்களிடம் வைத்திருக்கும் அன்பை மாத்திரம் யாவராலும் அளவிட முடியாது. அது அபாரம். நானெப்படித் தங்களுக்குப் பரிசீ செய்துப் போகிறேன். நான் வந்துதவும்படியான சீரமங்களே உங்களுக்கு ஸ்வப்னத்திலும் வரவேண்டாம். சம்பூர்ணமாய்ப் பரிபூர்ணமாய் இருக்கட்டு மென்களுக்கு நித்யலக்ஷ்மிகளையும் நித்ய கல்யாணங்களையும் தரக்கூடிய உங்கள் அனுக்ரஹ விசேஷங்கள். இது இன்னொருகத்தின் பரதவாக்யமாய்ப் பிரகாசிக்கட்டும் ;

(ஸம்ஸ்க்ருதத்தைத் தழுவி)

नर्वरसि सम्पूर्णयं नटनकला मत्क्याविलासवती ।
 भवसागर सुखतारण भव्यगुणा जयतु सद्भिर्नोदाय ॥
 कल्याणरामकलिता सीताकल्याणनाटिकाभिनवा ।
 कल्याणाय जगत्याः प्रसरतु सर्वत्र सम्पूर्णा ॥

(திரை முகம்நோக்கி)

எல்லோரும் சேர்ந்து அரங்கத்தின்மீது கூடி
என்னுடன் நில்லுங்கள் மங்களம் பாடுவோம்.

(எல்லோரும் அப்படியே செய்கிறார்கள்)

மங்களம் பாடுதல்.

ஐயமங்களம் நித்ய சுபமங்களம்

ஐயலக்ஷ்மியேயான ஜானகீ தேவிக்கு

ஐயரூபனான இவள் நாதனுக்கு

ஐயங்கள் தருமெங்கள் திவ்யகதை காட்டும்

ஐயசீலமான தர்மங்களுக்கு

ஐயமங்களம்

கல்யாணமான கார்யங்களே கண்ணாக

எண்ணிய ஸ்ரீக்ருஷ்ண சாஸ்த்ரிகள் தம்

கல்யாண சீலர்களான தனுஜர்களாம்

கல்யாணபட்டாபிராமர்கட்கே.

ஐயமங்களம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ ஸீதா லக்ஷ்மண பரதசத்ருக்ன ஹனுமத் ஸமேத

ஸ்ரீ ராம பத்ர பரப்பிராம்மணே நம:

ஸ்ரீமத் தாத பாத ஸத்ருரு சரணா விந்தாப்யாம் நம:

ஸ்ரீரஸ்து.

